

Kendare Blake

**Anna în Veșmânt
de Sânge**

Traducere din limba engleză și note

de Adrian Deliu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT
2015

Ilustrația copertei: Alan Lynch Artists

Kendare Blake
Anna Dressed in Blood

2011

Unu

Părul uns cu briantină e un punct mort; fără jocuri de cuvinte.

La fel și haina din piele, largă și decolorată, deși nu tot atât cât perciunii. Și felul în care tot clatină din cap, deschizându-și și închizându-și bricheta Zippo în ritm cu bățaielile capului. Locul lui e în corpul de balet cu Jets și Sharks¹.

La drept vorbind, eu am ochi pentru chestiile astea. Știu ce să caut, pentru că am văzut cam toate sortimentele de fantome și de spectre pe care ți le poți imagina. Autostopistul bântuie o bucată din șoseaua șerpuită a Carolinei de Nord, mărginită de garduri din bare de fier nevopsite și de o grămadă de nimicuri. Șoferii care nu bănuiesc nimic probabil că-l iau numai din plictiseală, închipuindu-și că nu e decât un student care a citit prea mult Kerouac².

¹ Aluzie la celebrul musical West Side Story, care descrie rivalitatea dintre două bande de adolescenți din New York, autointitulate The Jets și The Sharks. Subiectul e inspirat din piesa shakespeariană Romeo și Julieta.

² Jean-Louis „Jack” Kerouac (1922-1969), romancier și poet american, unul dintre pionierii „Generației Beat”, alături de William S. Burroughs și Allen Ginsberg.

— Gagica mea mă așteaptă, îmi zice acum pe un ton entuziast, de parcă ar urma să o zărească în clipa în care am ajunge în vârful următorului deal.

Ciocănește tare cu bricheta în bord, de două ori, și arunc o privire într-acolo, ca să văd dacă nu cumva mi-a lăsat vreo urmă pe panou. Asta nu e mașina mea. Și am îndurat opt săptămâni de îngrijit gazonul domnului Dean, colonelul în rezervă care stă la câteva case

de mine, numai ca să-o pot lua cu împrumut. Pentru un bătrân de șaptezeci de ani, are cea mai dreaptă spinare din câte am văzut vreodată. Dacă-aș fi avut mai mult timp, aș fi putut sta o vară întreagă să-i ascult poveștile interesante despre Vietnam. Dar, în loc de asta, am curățat tufele și am săpat o parcelă de opt pe zece pentru

trandafiri nou sădiți, în vreme ce el mă urmărea cu o privire posacă, vrând să se asigure că-i va fi comoara în deplină siguranță cu puștiul ăsta de șaptesprezece ani, într-un tricou vechi cu Rolling Stones și cu mănușile pentru grădinărit ale mamei sale.

Ca să spun adevărul, știind pentru ce aveam să folosesc automobilul, m-am simțit un pic vinovat. E un Camaro Rally Sport, albastru întunecat, model 1969, în stare impecabilă. Merge cât se poate de lin și urlă în viraje. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să-l iau,

oricât îmi aș fi muncit eu în curte. Însă slavă Domnului că m-a lăsat, pentru că fără mașina asta aș fi fost în pom. E ceva care să-i atragă atenția autostopistului, ceva care să merite efortul de a ieși din pământ.

— Tre' să fie destul de drăguță, îi zic, fără prea mult interes.

— Da, frate, da, răspunde el și, pentru a suta oară de când l-am luat, acum opt kilometri, mă întreb cum ar putea cineva să nu-și dea

seama că e mort. Vorbește ca într-un film cu James Dean ³. Și mai e și mirosul. Nu chiar de putred, dar categoric de vechi, plutind în jurul lui ca o ceață.

Cum de-a putut cineva să-l confunde cu un om viu? Cum de-a putut cineva să-l țină în mașină cale de șaisprezece kilometri, câți sunt până la Podul lui Lowren, unde el, invariabil, înhață volanul și aruncă mașina, cu tot cu șofer, în râu? Cel mai probabil, oamenii se simțeau înfiorați de îmbrăcămintea și de vocea lui, ca și de mirosul

de oseminte, acel miros pe care toți par să-l cunoască, deși, probabil, nu l-au adulmecat niciodată. Dar deja era prea târziu pentru ei. Se

hotărâseră să ia un autostopist, și doar nu erau să se lase înfricoșați de el și să se răzgândească. Au încercat să pună rațiunea înaintea temerilor. N-ar fi trebuit s-o facă.

Pe scaunul din dreapta mea, autostopistul continuă să turuie, cu vocea asta care pare să vină din depărtare, despre fata lui de-acasă,

^{una} pe nume Lisa, și despre cum are ea cel mai strălucitor păr blond și cel mai drăguț și rumen zâmbet, și despre cum vor fugi

³ Legendar actor american (1931-1955).

ei și se vor căsători de îndată ce va reuși el să se întoarcă din Florida, cu autostopul. A lucrat acolo o parte din vară pentru unchiul lui, la o firmă care vinde automobile: cea mai bună ocazie de a economisi bani pentru nunta lor, chiar dacă asta însemna să nu se vadă timp de câteva luni.

— Probabil c-a fost greu, să fii atât de mult timp departe de casă, îi zic, și chiar există un dram de milă în vocea mea. Dar sunt sigur că să se bucure să te vadă.

— Mda, frate. Asta zic și eu. Am tot ce ne trebuie, exact aici, în buzunarul de la geacă. O să ne căsătorim și-o să ne mutăm pe litoral.

Am un amic pe-acolo, unul Robby. Putem să stăm la el, până-mi găsesc o slujbă, să lucrez la mașini.

— Sigur, îl aprob eu.

luminată de lună și de licărul beculețelor de pe Autostopistul are o expresie întristător de bord. Noptimistă -a mai apucat pe fața

să-l vadă vreodată pe Robby, evident. N-a mai apucat să-o vadă nici pe Lisa, fata lui. Asta pentru că, la vreo trei kilometri mai încolo, în vara lui 1970, s-a urcat într-o mașină, probabil foarte asemănătoare cu asta. Și i-a spus cui o fi condus-o că avea în buzunarul de la geacă tot ce-i trebuia ca să înceapă o viață nouă.

Localnicii susțin că a fost bătut strașnic lângă pod, după care l-au

târât înapoi printre copaci, unde l-au înjunghiat de vreo două ori, iar apoi i-au tăiat beregata. l-au împins cadavrul peste un dig, într-unul dintre râulețele afluate. Acolo l-a găsit un fermier, după aproape șase luni, încurcat printre rădăcini, cu

gura căscată de mirare, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă că a rămas înțepenit acolo.

Iar acum, el nu știe că a rămas înțepenit aici. Niciunul dintre ei nu pare să știe vreodată. În clipa asta, autostopistul fluieră și clatină din cap în ritmul unei muzici inexistente. Probabil că încă aude ce-o fi fost la radio în noaptea în care l-au omorât.

E un tip foarte agreabil. Unul cu care-ți face plăcere să mergi la drum. Dar când o să ajungem la podul ăla, o să fie mai furios și mai urât decât oricare alt tip am mai văzut vreodată. Se spune că fantoma lui, etichetată drept Autostopistul Districtului 12, a omorât cel puțin o duzină de persoane și a vătămat alte opt. Dar nu prea pot să-l învinuiesc cu adevărat. El n-a mai apucat să ajungă acasă și să-și vadă iubita, iar acum vrea ca nimeni altcineva să nu mai ajungă acasă.

Trecem de borna cu numărul douăzeci și trei: podul e la mai puțin de două minute depărtare. Am parcurs drumul ăsta aproape în fiecare seară de când ne-am mutat aici, în speranța c-o să-l prind în lumina farurilor, dar n-am avut noroc. Cel puțin, până când am ajuns la volanul acestui Rally Sport. Până acum, n-am avut parte decât de o jumătate de vară de străbătut același afurisit de drum, cu același afurisit de cuțit ascuns sub picior. Detest când se întâmplă așa, ca un soi de expediție la pescuit prelungită odios. Dar nu-i las

niciodată să scape. Mereu apar ei, până la Ridic ușor piciorul de pe accelerație. urmă.

— S-a întâmplat ceva, prietene? se interesează el.

Clatin din cap.

— Nimic, doar că nu e mașina mea, și n-am bani s-o repar dacă-ți trece prin cap să mă arunci de pe pod.

Autostopistul râde, numai că un pic cam prea zgomotos ca să fie un râs normal.

— Cred că ai băut ceva astă seară, amice. Poate că ar fi mai bine să mă lași chiar aici.

Îmi dau seama prea târziu că nu trebuia să spun asta. Nu pot să-l las să coboare. Ar fi ghinionul meu să-l văd coborând și dispărând.

Trebuie să-l extermin cât timp e mașina în mers, fiindcă, dacă nu, aș fi nevoit să repet figura de la capăt, și mă îndoiesc că domnul Dean ar fi dispus să-mi lase vehiculul pentru prea multe alte seri. Pe lângă asta, peste trei zile o să mă mut în Thunder Bay.

Mai e și gândul că-l fac pe bietul amărât să treacă prin asta încă o dată. Dar e un gând fugitiv. El oricum e mort deja.

Încerc să mențin acul vitezometrului la peste optzeci la oră: prea repede ca să se gândească să sară din mașină; totuși, cu fantomele nu poți fi niciodată sigur. Va trebui să mă mișc iute.

În clipa în care mă aplec să-mi iau cuțitul de sub picior, văd contururile podului profilându-se în lumina lunii. Și, ca la un semnal, autostopistul apucă de volan și-l smucește spre stânga. Încerc să-l reped înapoi spre dreapta și-mi trântesc talpa pe frână. Aud scrâșnetul furios al cauciucului pe asfalt și, cu coada ochiului,

constat că fața autostopistului a dispărut. Gata cu Joe simpaticul, gata cu părul lins și zâmbetul nerăbdător. Nu mai e decât o mască de piele putrezită, cu găuri negre, goale, și dinții ca niște pietre opace.

Pare să zâmbească, dar poate că nu e decât un efect al descărnării buzelor.

În timp ce automobilul derapează și încearcă să se oprească, nu-mi zăresc viața derulându-mi-se fulgerător prin fața ochilor.

Oare cum ar arăta? În esență, o peliculă cu fantome exterminate. Înloc de asta, văd o înșiruire de imagini rapide, ordonate, ale trupului

meu mort: una cu volanul străpungându-mi pieptul, o alta în care-mi dispăre capul, în timp ce tot restul atârnă afară pe fereastra lipsă.

Un arbore apare ca din pământ, repezindu-se drept spre portiera din partea mea. Nu mai am timp să înjur, ci doar să smucesc volanul și să apăs pe accelerație, și iată copacul rămas în urma mea. Dar ceea

ce nu vreau este să ajung la pod. Mașina e pe breteaua șoselei, iar podul nu are așa ceva. E un pod îngust, din lemn, foarte vechi.

— Nu e chiar atât de rău să fii mort, îmi zice autostopistul, dând să mă prindă de braț, încercând să-mi ia mâna de pe volan.

— Și cum rămâne cu mirosul? șuier eu.

Cu toate câte s-au întâmplat, n-am scăpat din mână mânerul cuțitului. Nu mă întrebați cum: îmi simt încheietura de parcă oasele ar urma să se separe în vreo zece secunde și, după cât m-a tras el de pe scaun, acum plutesc deasupra schimbătorului de viteze. Îl împing cu șoldul în poziția neutră (trebuia să fi făcut asta mai devreme) și mi scot cu iuțeală cuțitul din teacă.

Ceea ce se întâmplă în continuare e oarecum surprinzător: fața autostopistului revine la loc și verdele i se întoarce în ochi. Nu e decât un puști care se holbează la cuțitul meu. Reușesc să recapăt controlul asupra mașinii și calc pe frână.

Smucitura opririi îl face să clipească. Mă privește.

— Am muncit toată vara pentru banii ăștia, îmi mărturisește încetișor. Fata mea o să mă omoare dacă-i pierd.

Inima⁴ îmi bate cu putere în urma sfortărilor de a stăpâni zdruncinăturile mașinii. Nu vreau să spun nimic. Nu vreau decât să termin odată cu asta. Și totuși, mă aud vorbind:

— Fata ta o să te ierte. Îți garantez eu.

Cuțitul, pumnalul⁴ tatălui meu, îmi stă ușor în mână.

— Nu vreau să mai trec iar prin asta, șoptește autostopistul.

— E pentru ultima oară, îi zic, după care dau lovitura, trecându-i

tăișul Degetele i se reped spre gât. Încearcă să lipească pielea la loc, dar peste beregată, făcându⁻ⁱ o despicătură neagră, căscată.

ceva negru și gros ca petrolul se revarsă din rană și-l umple, curgându-i nu numai pe geaca retro, ci și pe față, și pe ochi, prin păr.

Lucru destul de interesant, nu pare să atingă tapițeria mașinii. Autostopistul nu țipă în timp ce se chircește, dar poate că nici n-ar fi avut cum: beregata îi e retezată, iar lichidul negru i s-a scurs până în gură. În mai puțin de un minut, dispare, fără să lase vreo urmă.

⁴ În srcinal se folosește denumirea de athame, care desemnează un pumnal cu două tăișuri, de obicei cu mâner negru, întrebuițat în ceremonialurile cultului Wicca.

Îmi trec degetele peste scaun. E uscat. Pe urmă, cobor din mașină

și-i fac o inspecție de jur împrejur, pe cât e posibil pe întuneric, căutând zgârieturi. Cauciucul încă fumegă, și s-a topit. Parcă-l aud pe domnul Dean scrâșnind din dinți. Peste trei zile părăsesc orașul, și acum o să-mi petrec cel puțin una dintre ele montând un set nou de anvelope Goodyear. Dacă stau să mă gândesc, poate nici n-ar

trebui să-i duc mașina înapoi până când nu-i pun noile cauciucuri.

Doi

E trecut de miezul nopții când parchez automobilul Rally Sport pe aleea din fața casei noastre. Domnul Dean probabil că e treaz încă, la cât e de viguros și de îmbibat de cafea neagră, și mă privește cum înaintez cu grijă de-a lungul străzii. Totuși, nu așteaptă să-i returnez mașina decât dimineață. Dacă mă trezesc suficient de devreme, am timp s-o duc la atelier și să-i înlocuiesc cauciucurile înainte ca el să remarce vreo diferență.

În timp ce străpung cu lumina farurilor întunericul curții, revărsând-o pe fațada casei, zăresc două punctulețe verzi: ochii motanului mamei. Când ajung la ușa din față, nu-l mai văd la fereastră. Asta o s-o informeze că am venit acasă. Tybalt, așa se numește motanul. E un neascultător și nu prea ține la mine. Nici eu nu prea țin la el. Are bizara manie de a-și smulge tot părul din coadă, lăsând mici smocuri negre pretutindeni prin casă. Dar mamei îi

place să aibă un motan prin preajmă. La fel ca majoritatea copiilor, ei pot să vadă și să audă chestii care deja sunt moarte. O șmecherie utilă, când trăiești cu noi.

Intru în casă, îmi scot pantofii și urc treptele câte două. Mor de nerăbdare să fac un duș: vreau să-mi spăl mirosul de pământ și de putred de pe încheietura mâinii și de pe umăr. Și vreau să văd cum arată pumnalul tatei, ca să-l curăț de orice substanță neagră ar putea

avea pe tăiș. În capătul de sus al scării, mă împiedic de o cutie și scap un „Ce naiba!” un pic cam prea tare. Trebuia să mă fi așteptat. Îmi duc viața într-un labirint de cutii pentru lucruri. Eu și mama suntem ambalatori profesioniști: nu ne încurcăm

cu cutii din carton aruncate pe lângă magazinele alimentare sau cu băuturi. Avem cutii clasa întâi, rezistente la nivel industrial, întărite, cu etichete permanente. Chiar și pe întuneric pot să văd că tocmai m-am împiedicat de Ustensile pentru Bucătărie (2).

Mă duc în vârfurile picioarelor până în baie și-mi scot cuțitul din rucsacul meu de piele. După ce l-am dat gata pe autostopist, l-am

înfășurat într-o bucată de catifea neagră, dar nu cu prea mare grijă. Mă grăbeam. Nu voiam să mai zăbovesc pe șosea și nici în apropierea podului. Faptul că l-am văzut pe autostopist dezintegrându-se nu m-a înfricoșat. Am văzut eu altele mai rele. Dar nu e genul de lucruri cu care să te obișnuiești.

— Cas?

Îmi ridic privirea spre oglindă și văd imaginea somnoroasă a mamei, cu motanul în brațe. Las pumnalul pe policioară.

— Bună, mamă. Iartă-mă că te-am trezit.

— Știi că prefer oricum să fiu trează când vii tu. Ar trebui să mă trezești de fiecare dată, ca să pot dormi.

Nu mai stau să-i spun cât de tâmpit sună chestia asta; deschid robinetul și încep să trec lama pe sub jetul de apă rece.

— Lasă-mă pe mine, îmi zice, punându-mi mâna pe braț.

care încep să mi se învinețească pe tot antebrațul. După care, evident, mă apucă de încheietură, fiindcă vede urmele

Mă aștept să aud din partea ei ceva matern; mă aștept să măcăne ca o rață îngrijorată timp de câteva minute, apoi să dea fuga în bucătărie ca să aducă gheață și un prosop ud, chiar dacă vânătăile nu sunt în niciun caz cele mai rele urme cu care m-am

ales vreodată. De data asta, totuși, n-o face. Poate din cauză că e târziu și e obosită. Sau, poate, pentru că, după trei ani, începe în sfârșit să înțeleagă că

n-am de gând să renunț.

— Dă-mi-l mie, îmi cere, cu blândețe, și eu i-l dau, fiindcă deja am reușit să curăț ce era mai rău din substanța neagră.

Îl ia și pleacă. Îmi dau seama c-o să facă la fel ca de fiecare dată, adică să fiarbă cuțitul și apoi să-l înfigă într-un vas mare cu sare, unde să stea la lumina lunii timp de trei zile. Iar după ce o să-l scoată, o să-l șteargă cu ulei de scorțișoară și-o să declare că e ca nou.

La fel obișnuia să facă și cu tata. El se întorcea acasă după ce extermina o chestie deja moartă, iar ea îl săruta pe obraz și i lua pumnalul, cu aceeași grijă cu care o soție normală îi ia soțului

servieta. Stăteam amândoi, cu brațele încrucișate pe piept, și ne tot uitam la cuțit cât timp stătea în vasul cu sare, transmițându-ne unul celuilalt gândul că e un obicei caraghios. Mie totdeauna mi s-a părut ca un fel de exercițiu al creării iluziei. De parcă era Excalibur⁵ în stâncă.

Tata, însă, o lăsa să-și facă damblaua. Știa la ce se înhamă când a cunoscut-o și s-a însurat cu ea, o Wicca⁶ șatenă drăguță,

⁵ Legendara spadă a regelui Arthur, despre care se spune că și-ar fi cucerit dreptul de a urca pe tron smulgând această armă dintr-o stâncă.

⁶ Curent religios neo-păgân apărut în Europa și în America de Nord în a doua jumătate a secolului al XX-lea, interpretat în esență ca un cult al naturii și al fertilității, după modelul celui din Europa premergătoare apariției creștinismului.

cu o ghirlandă de flori albe împletită la gât. Pe atunci, mințise, afirmând

că și el e Wiccan, negăsind altceva mai bun. Dar, în realitate, tata nu era mai nimic.

El doar iubea legendele. Se dădea în vânt după poveștile bune, basmele despre lume care o făceau să pară mai frumoasă decât e în realitate. Era înnebunit după mitologia greacă, de unde m-am pricopsit și cu prenumele.

Aici au făcut un compromis, fiindcă mama îl adoră pe

Shakespeare, Theseus, după așa cel că care am ajuns a ucis să Minotaurul, mă numesc iar Theseus Cassio, Cassio.după blestematul locotenent al lui Othello. Mie mi se pare că sună de-a dreptul penibil. Theseus Cassio Lowood. Toată lumea îmi spune doar Cas. Presupun că ar trebui să fiu bucuros: tata iubea și mitologia norvegiană, așa că puteam să mă pomenesc botezat Thor,

ceea ce ar fi fost practic insuportabil.

Răsuflu și mă privesc în oglindă. Nu am semne pe față, nici urme pe cămașa gri elegantă, exact după cum n-au rămas urme nici pe tapișeria automobilului Rally Sport (slavă Domnului). Arăt caraghios. Sunt îmbrăcat la patru ace, ca și cum m-aș fi dus la o importantă întâlnire amoroasă, fiindcă tocmai pentru asta i^{-am spus} domnului Dean că-mi trebuie mașina. Astă-seară, când am plecat de-acasă, am avut părul pieptănat pe spate, ba chiar și cu un pic de gel prin el, dar după

„Wicca” este un termen anglo-saxon din perioada timpurie pentru „vrăjitoare”.

tărăboiul ăla afurisit a ajuns să-mi atârne pe frunte, în șuvițe brune.

— Ar fi bine să te grăbești și să te duci la culcare, dragul meu. E târziu și mai avem lucruri de împachetat.

E mama, care și-a terminat treaba cu cuțitul. A apărut înapoi pe nesimțite și stă rezemată de tocul ușii, în timp ce motanul negru îi dă târcoale în jurul gleznelor ca un pește plictisit pe lângă un castel din plastic.

— Nu mai vreau decât să mă arunc sub duș, îi zic, iar ea oftează și se întoarce să plece.

— L-ai rezolvat, nu-i așa? mă întreabă peste umăr, aproape de parcă a bia acum i-ar fi trecut gândul prin minte.

— Îmi zâmbește, dar gura ei pare ^{Mda. L-am rezolvat.} tristă și melancolică.

— A fost cât pe-acți, de data asta. Tu crezuseși c-o să-l dai gata până la sfârșitul lui iulie. Acum suntem în august.

— A fost un vânat mai dificil, îi zic, luând un prosop de pe etajeră.

Credeam că n-o să mai zică altceva, însă ea se oprește și se întoarce din nou cu fața spre mine.

— Ai mai fi rămas aici dacă nu l-ai fi prins? Ai fi renunțat la ea?

Nu stau să mă gândesc mai mult de câteva secunde, doar cât o pauză firească a conversației, deoarece știam răspunsul dinainte ca ea să-și sfârșească întrebarea.

— Nu. Apoi, când mama dă să plece, arunc bomba: Auzi, poți să mă împrumuți cu ceva bani pentru un set nou de cauciucuri?

— Theseus Cassio, mă apostrofează ea, cu un geamăt, iar eu fac o strâmbătură; totuși, oftatul ei exasperat îmi spune că am un drum de făcut dis-de-dimineață.

Localitatea Thunder Bay, din Ontario, e destinația noastră. Acolo mă duc ca s-o extermin pe ea. Pe Anna. Anna Korlov. Anna în Veșmânt de Sânge.

— Asta îți cam dă bătăi de cap, nu-i așa, Cas? zice mama, de la volanul dubei U-haul⁷.

Eu mereu îi zic că ar fi cazul să ne cumpărăm o camionetă a noastră, pentru mutări, în loc să tot închiriem. Dumnezeu mi-e martor că ne mutăm destul de frecvent, în urmărirea fantomelor.

— De ce spui una ca asta? o întreb și ea face semn cu capul spre mâna mea.

Nu-mi dădusem până acum seama că tot lovesc cu degetele în geanta din piele în care țin pumnalul tatei.

Printr-un efort de concentrare, nu mi-o retrag. Continui doar să lovesc, ca și cum n-ar avea importanță, ca și cum ea ar exagera cu interpretarea lucrurilor.

— L-am omorât pe Peter Carver când aveam paisprezece ani, mamă, surprinde. Îi zic. Și tot fac asta de atunci. Nimic nu mă prea mai Văd cum i se crispează fața.

— N-ar trebui s-o spui așa. Tu nu l-ai „omorât” pe Peter Carver. Tu ai fost atacat de Peter Carver, iar el era deja mort.

Mă uimește uneori cum se pricepe ea să schimbe sensul unei fraze doar prin faptul că folosește cuvintele potrivite.

⁷ Companie americană specializată în închirierea echipamentelor pentru mutări și a spațiilor de depozitare.

Dacă magazinul ei cu produse oculte ar da vreodată faliment, ar avea un viitor strălucit

în comunicare.

Am fost atacat de Peter Carver, zice ea. Mda. Am fost atacat. Dar

numai după ce am pătruns în casa părăsită a familiei Carver. Asta fusese prima mea misiune. Am acceptat-o fără permisiunea mamei, și asta înseamnă de fapt că folosesc un eufemism. Am acceptat-o în ciuda urletelor de protest ale mamei, și am fost nevoit să forțez încuietoarea ferestrei de la camera mea ca să pot pleca de-acasă. Dar

am făcut^o. Am luat cu mine cuțitul tatei și am pătruns în casă. Am așteptat până la două dimineața în camera în care Peter Carver și-a împușcat nevasta cu un pistol calibrul 44, după care s-a spânzurat cu propria lui curea în șifonier. Am așteptat în aceeași cameră în care, doi ani mai târziu, fantoma lui asasinase un agent imobiliar care încerca să vândă casa, iar după un alt an, un inspector funciar.

Acum, când mă gândesc la întâmplare, îmi amintesc că-mi tremurau mâinile și că stomacul era aproape să mi se întoarcă pe

dos. Îmi amintesc cât de disperat fusesem să-mi îndeplinesc misiunea, să fac ceea ce se aștepta de la mine, la fel cum făcuse tata. Iar atunci când, în sfârșit, fantomele își făcuseră apariția (da, fantome, la plural: am aflat atunci că Peter și nevastă-sa se împăcaseră, descoperindu-și un interes comun în asasinate), cred că am fost la un pas de leșin. Una dintre ele a ieșit din șifonier cu gâtul atât de vânăt și îndoit, încât părea că e într-o rână, iar cealaltă s-a

strecurat în sus prin podea, ca un imaginea derulată invers. Abia a apucat să iasă dintre scânduri, măprosop din hârtie într-o reclamă cu

mândresc s-o spun. Instinctul a prevalat și am pironit-o acolo înainte ca ea să poată face vreo mișcare. Totuși, Carver a reușit să mă placheze în timp ce mă străduiam să-mi scot cuțitul din lemnul pătat cu ceea ce fusese nevastă-sa. Aproape că a reușit să mă azvârle pe fereastră până să mă reped înapoi la pumnal, miorlăind ca un pisoi. Înjunghierea lui a fost aproape accidentală. Cuțitul oarecum mi-a

intra^t în el când îmi înfășura funia în jurul gâtului și mă silea să mă

întorc. Partea asta nu i-am povestit-o niciodată mamei.

— Tu ar trebui să știi mai bine, mamă, îi atrag atenția. Numai ceilalți oameni își închipuie că nu poți să ucizi ceva care a murit deja.

Aș fi vrut să adaug că și tata știa asta, dar mă abțin. Ei nu-i place să vorbească despre el și știu că n-a mai fost aceeași după moartea lui. Mama nu mai e întru totul prezentă de-atunci: din toate zâmbetele ei lipsește ceva, ca și cum ar avea o pată încețoșată sau ar fi privită prin vizorul unei camere neclar reglate. O parte din ea l-a urmat, indiferent unde s-o fi dus el. Știu că nu e din cauză că num-ar

iubi. Dar nu cred că s-a închipuit vreodată crescând un băiat de una singură. Familia ei trebuia să alcătuiască un cerc. Iar acum suntem ca într-o fotografie din care a fost decupată imaginea tatei.

— O să fie gata uite-așa, o asigur, pocnind din degete și schimbând subiectul. Poate că nici măcar n-o să-mi petrec întregul an școlar în Thunder Bay.

Ea se apleacă peste volan și clatină din cap.

— Ar trebui să te gândești să stai mai mult. Am auzit că e un loc frumos.

Îmi dau ochii peste cap. Ea știe că nu e așa. Noi nu avem o viață liniștită. Nu e ca viețile altora, unde există rădăcini și obișnuințe. Noi suntem ca un circ itinerant. Și nici nu poate să pună asta pe seama faptului că tata a fost omorât, fiindcă tot călătoream și când era el, deși, recunosc, nu atât de mult. De-asta și-a ales ea o astfel de muncă, să citească în cărțile de tarot și să purifice aurele prin telefon, și să

vândă Câștigă materiale surprinzător oculte de pe bine internet. din asta. Mama, Chiar vrăjitoarea și fără pe conturilemobil.

moștenite de la tata, probabil c-am duce-o chiar la fix.

În clipa asta, înaintăm spre nord, pe o șosea sinuoasă care urmărește țărmul Lacului Superior⁸. Sunt bucuros că am scăpat de Carolina de Nord, de ceaiul de la gheață și accentul și ospitalitatea care nu mi se potriveau. Când sunt pe drum, mă simt liber, când mă deplasez dintr-un loc în altul, și abia când o să pun piciorul pe

caldarâmul din Thunder Bay o să simt că am revenit la lucru.

⁸ Cel mai întins dintre Marile Lacuri ale Americii de Nord, cu o suprafață de 127.700 km², învecinat cu statul canadian Ontario și cu statele americane Minnesota (la nord și la vest), Wisconsin și Michigan (la sud).

Deocamdată, pot să mă bucur de priveliștea pâlcurilor dese de pini și a straturilor de roci sedimentare de pe marginea drumului, plângându-și apele freatice ca pe un permanent regret. Lacul Superior e mai albastru decât albastrul și mai verde decât verdele, iar lumina care pătrunde limpede prin geamuri mă face să-mi

îngustez ochii îndărătul ochelarilor de soare. — Ce-ai de gând să faci cu facultatea?

— Mamă, gem eu.

Exasperarea îmi dă dintr-odată în clocot. Ea își face obișnuitul tabiet jumate- jumate. Adică, pe jumătate acceptă că sunt ceea ce sunt, cu cealaltă jumătate insistă să fiu un copil normal. Mă întreb dacă așa o fi procedat și cu tata. Nu prea cred.

— Cas, oftează și ea. Și super-eroii merg la facultate.

— Eu nu sunt un super-erou, îi răspund.

În definitiv, asta mi se pare o etichetă îngrozitoare. E ceva care ține de egocentrism, și nu mi se potrivește. Eu nu defilez peste tot îmbrăcat în spandex⁹. Nu fac tot ceea ce fac doar ca să primesc distincții și chei ale orașelor. Lucrez din umbră, omorând ce ar fi trebuit să rămână mort. Dacă lumea ar ști cu ce mă ocup, probabil ar încerca să mă împiedice. Idioții i-ar lua partea lui Casper¹⁰, și-atunci

⁹ Tip de fibră sintetică remarcabilă prin elasticitatea sa, numită și elastan. Este extrem de întrebuițată la confecționarea echipamentelor pentru sportivi; aici este vorba despre costumațiile super-eroilor din benzile desenate și din filme. ¹⁰ Personajul principal al seriei de desene animate omonime, fantoma unui băiețel dolofan.

ar trebui săva mușca de beregată. Eu nu sunt un super-omor pe Casper, iar pe urmă și-erou. Dacă e să fiu ceva, pe ei, după ce Casper îi

atunci sunt Rorschach ¹⁰ din Watchmen. Sunt Grendel ¹¹. Sunt

supraviețuitorul din Silent Hill¹².

— Dacă tot ești atât de pornit să te ții de asta pe perioada facultății, află că sunt orașe destule cât să te țină ocupat timp de patru ani, îmi zice, întorcând duba într-o benzinărie, ultima de pe partea Statelor Unite. Ce părere ai despre Birmingham? Orașul ăla e atât de bântuit, încât ai putea da gata câte două fantome pe lună, și probabil tot ți-ar ajunge până după masterat.

— Mda, dar asta ar însemna să fac facultatea în căcatul ăla de Birmingham, îi zic, și ea mă săgetează cu o privire, iar eu murmur o scuză.

O fi având ea cele mai largi vederi dintre toate mamele, lăsându-și fiul adolescent să hoinărească nopțile ca să vâneze

¹⁰ Anti-eroul seriei de benzi desenate The Watchmen, necruțător luptător împotriva criminalității, pe care caută s-o nimicească indiferent de mijloace.

¹¹ Protagonistul unei lungi serii de benzi desenate, alter-egoul mascat al scriitorului de succes Hunter Rose, care în această ipostază ajunge să controleze crima organizată din New York.

¹² Numele unei serii de jocuri video horror create de japonezul Keiichiro Toyama. Scopul jocului este supraviețuirea în fața atacurilor numeroșilor dușmani imaginari. În 2006 a apărut și un film de lung-metraj inspirat din aceste jocuri, în regia lui Christophe Gans, cu Radha Mitchell și Sean Bean printre interpreții rolurilor principale.

rămășițele asasinilor, dar tot nu-i face plăcere să audă cum cade din gura mea

bomba cu „c”.

Oprește în dreptul unei pompe și trage aer adânc în piept.

— L-ai răzbunat încincit, să știi, îmi zice.

Și, până să-i pot spune că nu-i așa, coboară din mașină și închide portiera după ea.

Trei

Peisajul se schimbă cu repeziciune de îndată ce trecem granița spre Canada și văd pe geam kilometri după kilometri de dealuri și văi pline de păduri. Mama îmi spune că așa ceva poartă numele de pădure boreală. De curând, din moment ce am început de-a binelea să ne tot mutăm, și-a făcut un hobby din a cerceta intens fiecare loc nou în care aveam să ajungem. Susține că asta o face să i se pară ca o

vacanță, dacă știe unde preferă să mănânce și ce vrea să facă de

îndată ce ajungem acolo. Eu cred că o face să se simtă ceva mai acasă.

L-a lăsat pe Tybalt să iasă din cușca lui, iar acum el îi stă cocoțat pe umăr, cu coada înfășurată pe după gâtul ei. Pe mine nu mă învrednicește nici măcar cu o privire. E pe jumătate siamez și a moștenit caracteristica rasei, aceea de a-și alege o persoană pe care o adoră și de a-și băga picioarele în toate celelalte. Nu că mi-ar păsa. Îmi place când mă scuipe și dă cu labele spre mine, și singurul lucru ^{pentru care} îl consider folositor e că, uneori, vede fantomele înaintea mea.

Mama fixează cu privirea norii de deasupra, fredonând ceea ce nu seamănă cu vreun cântec adevărat. Și zâmbește la fel ca motanul ei.

— Cum de ești atât de binedispusă? o întreb. Încă nu dormi pe tine?

— Ba dorm de atâtea ore, îmi răspunde. Dar am impresia c-o

să savurez destul timp locurile de pe aici.-mi placă Thunder Bay. Și, după cum arată norii ăștia, cred c-o să

îmi ridic și eu privirea. Norii sunt enormi și de un alb desăvârșit. Stau într-o nemișcare letargică pe cer, în timp ce noi intrăm cu mașina în ei. Îi privesc, fără să clilesc, până când îmi simt ochii uscați. Nu se mișcă, nici nu-și modifică forma în vreun fel.

— Intrăm cu mașina în nori nemișcați, șoptește ea. Treburile au să-ți ia mai mult timp decât crezi.

La faza asta, îmi vine să-i zic că e superstițioasă, că nemișcarea norilor nu înseamnă nimic, și, în plus, dacă stai să-i privești

îndeajuns de mult, tot o să trebuiască să se miște< dar asta ar însemna să fiu ipocrit, eu, care o las să-mi purifice cuțitul în sare sub

lumina lunii.

Norii statici îmi provoacă, dintr-un oarecare motiv, senzația de rău de mișcare, așa că revin cu privirea spre pădure, spre pătura de pini în nuanțe de verde, maro și ruginiu, străpunsă de trunchiurile mestecenilor înălțate ca niște oase. De obicei, sunt în toane mai bune în astfel de expediții. Entuziasmul oferit de locurile noi, de o nouă

fantomă de vânat, de noi lucruri de văzut< perspectivele astea îmi păstrează de obicei creierul însorit pentru cel puțin durata călătoriei cu mașina. Poate c-o fi de vină doar oboseala. Nu prea dorm, iar atunci când o fac, de regulă se strecoară și câte un soi de coșmar. Dar nu mă plâng. Le-am tot avut încă de când am început să întrebunțez pumnalul. Riscurile meseriei, presupun: subconștientul meu se eliberează astfel de toată frica pe care ar trebui s-o resimt când

umblu prin locuri bântuite de fantome asasine. Și totuși, ar fi cazulsă încerc să mă odihnesc puțin. Visele cele mai rele apar în noaptea

de după o vânătoare reușită, și chiar nu s-au domolit deloc de când l-am răpus pe autostopist.

Cam după o oră și numeroase tentative de a ațipi, Thunder Bay ni se ivește prin parbriz, un oraș întins, cu mai mult de o sută de mii de locuitori. Trecem prin cartierul comercial și prin cel financiar, fără să fiu impresionat. Wal-Mart e un complex util pentru cei vii, însă

niciodată n̄am văzut vreo fantomă comparând prețurile uleiurilor pentru motor sau încercând să-și vâre nasul în consola de jocuri

Xbox 360. Abia când ajungem în inima orașului – partea lui cea mai veche, așezată deasupra portului – încep să văd ceea ce caut. Cuibărite printre locuințele familiale reabilitate sunt case cioplite în unghiuri nepotrivate, cu straturile de vopsea cojite și jaluzelele atârând strâmb la ferestre, ceea ce le face să arate ca niște ochi vătămați. Abia dacă mai văd casele mai frumoase. Clipesc când trecem pe lângă ele și-au dispărut, anoste și irelevante.

De-a lungul vieții, am fost în o mulțime de locuri. Locuri tenebroase, în care lucrurile au luat o razna. Locuri sinistre, în care lucrurile încă o iau razna. Totdeauna am urât orașele scăldate de soare, pline de clădiri recent ridicate, cu garaje pentru câte două mașini în nuanțele palide ale cojii de ou, înconjurate de peluze verzi presărate de copii veseli. Orașele astea nu sunt cu nimic mai puțin bântuite decât celelalte. Doar se pricep să mintă mai bine. Mai mult îmi place să ajung în astfel de locuri, unde mirosul morții îți pătrunde în nări la fiecare a șaptea respirație.

Privesc apa Lacului Superior, întinsă lângă oraș ca un câine adormit. Tata spunea mereu că apa îi face pe morți să se simtă în siguranță. Nimic nu îi atrage mai mult. Nici nu îi ascunde mai bine.

Între timp, mama a pornit GPS-ul, pe care l-a botezat, cu afecțiune, Fran, după un unchi cu un deosebit simț al orientării. Vocea bâzâită a lui Fran ne călăuzește prin oraș, îndrumându-ne de parcă am fi tâmpiți: Pregătiți-vă să virati la stânga peste treizeci de metri.

Pregătiți apropiere sfârșitul călătoriei, s-vă să virati la stânga. -a întors în cușca lui, iar eu întind mâna virati la stânga. Tybalt, simțind că se

și-i închid ușa. Scuipe spre mine, ca și cum mi-ar zice că putea să facă asta și singur.

Casa închiriată de noi e mititică, un parter și-un etaj proaspăt vopsite în maro cu chenare gri- închis și obloane. E așezată la poalele unui deal, la începutul unui drăguț petic de pământ neted. Când ne oprim, nu vedem vecini care să se zgâiască la noi pe ferestre sau să

iasă pe verande ca să ne salute. Casa pare liniștită și singuratică. — Cum ți se pare? se interesează mama.

— Îmi place, îi răspund, sincer. Poți să vezi când se apropie ceva.

Oftează. S-ar fi bucurat mai mult dacă m-ar fi văzut zâmbind, urcând în salturi treptele până pe veranda din față, dând ușa de perete și gonind până la etaj, unde să strig piua-ntâi pentru dormitorul principal. Obişnuiam să fac chestii din astea când ne mutam într-o casă nouă împreună cu tata. Numai că pe-atunci aveam șapte ani. N-am de gând să-i las ochii istoviți de drum să mă împingă spre ceva doar din remuşcare. Înainte să-mi dau seama, am ajunge să împletim cununi de margarete în curtea din spate și să⁻¹

încoronăm pe motan ca rege al solstițiului de vară.

Așa că, în loc de asta, înhaț cușca cu motanul și cobor din dubă. Nu trec nici zece secunde și aud zgomotul pașilor mamei urmându-i pe-ai mei. O aștept să descuie ușa din față, după care intrăm, inspirând aerul clocit de vară și vechiul praf lăsat de persoane străine. Intrarea dă spre un living spațios, mobilat deja cu o canapea crem și un fotoliu cu rezemători laterale pentru cap. Mai văd acolo o

lampă din alamă, care ar avea nevoie de un abajur nou, și o măsuță pentru cafea dintr-un mahon întunecat. Ceva mai departe, se vede arcada din lemn care dă spre bucătărie și spre sufrageria deschisă de alături.

Privesc prin penumbră spre scara din dreapta mea. Fără să fac zgomot, închid ușa după noi, așez cușca motanului pe canapea, apoi o deschid. În secunda imediat următoare, o pereche de ochi verzi își

învățat face apariția, urmată de un trup negru, sinuos. E un truc de la tata. Sau, mai degrabă, pe care l-a învățat tata de la elpe care l-am
însuși.

Plecuse în Portland, urmărind un pont. Misiunea în cauză viza numeroasele victime ale unui incendiu dintr-o fabrică de conserve. El avea mintea plină de gânduri despre mașinării și lucruri ale căror buze crapă când vorbesc. Nu fusese prea atent când închiriasse casa în care ne mutaserăm și bineînțeles că proprietarul nu pomenise

despre faptul că o femeie și copilul ei nenăscut muriseră acolo când soțul acesteia o îmbrâncise în jos pe scară. Astea sunt lucruri pe care lumea tinde să le vâre sub preș.

Există o ciudățenie la fantome. Oricât ar fi fost de normale, sau relativ normale, atunci când încă erau însuflețite, de îndată ce mor sunt prototipul obsedatului. Ajung să se fixeze pe ceea ce li s-a întâmplat și rămân captive în momentul cel mai rău dintre toate. Nimic altceva nu mai există în lumea lor în afara tăișului aceluia cuțit, sau a senzației când mâinile alea li s-au strâns în jurul gâtului. Au mania să-ți arate chestiile astea, de obicei prin demonstrații. Dacă le

cunoști povestea, nu e greu să anticipezi ce or să facă.

În acea zi anume, în Portland, mama mă ajuta să-mi duc cutiile în noua mea cameră de la etaj. Pe vremea aia, încă foloseam cutii din carton ieftin, și plouase: cele mai multe dintre capace se înmuiaseră precum cerealele în lapte. Îmi amintesc cum râdeam de cât ne udaserăm și de băltoacele în forma tălpilor de pantofi presărate de noi pe tot linoleumul din antreu. După zgomotul pașilor noștri târșâiți, ai fi zis că în casă se mută o familie de golden retrieveri hipoglicemici.

S-a întâmplat la cea de-a treia noastră ascensiune pe scară. Eu plescăiam cu pantofii, făcând mizerie, și tocmai îmi scosesem mănușa pentru baseball din cutie, pentru că nu voiam să se păteze de apă. Atunci am simțit-o: ceva lunecând pe lângă mine pe scară, atingându-mi în treacăt umărul. Nu era nimic furios sau grăbit în atingerea aia. N-am spus-o vreodată nimănui, din cauza a ceea ce s-a

întâmplat cum aș fi fost dat, cu grijă, deoparte mai departe, dar a fost o e din drum. La vremea aia, cred, senzație de ceva matern, ca și

mi-am închipuit că era mama, care mă apuca de braț, în joacă, fiindcă m-am întors zâmbind cu gura până la urechi, tocmai la timp cât să văd cum fantoma femeii se preface din vânt în pâclă. Părea să fie înveșmântată într-un cearșaf și avea părul atât de decolorat, încât îi zăream fața prin ceafă.

Mai văzusem fantome și până atunci. Din moment ce crescusem

alături de un tată ca al meu, devenise ceva la fel de obișnuit ca drobul din carne de vită din serile de joi. Dar nu mai văzusem niciodată vreuna care să-mi îmbrâncească mama așa, din senin.

Am încercat să ajung la ea, dar am rămas în mână doar cu o bucată ruptă din cartonul cutiei. Mama a căzut pe spate, cu fantoma pâlپând triumfătoare deasupra. Puteam să-i văd chipul mamei prin cearșaful plutitor. Lucru destul de ciudat, îmi amintesc că i-am zărit molarii din fundul gurii atunci când a căzut, și că avea două carii în ei. Asta-mi vine în minte când mă gândesc la incidentul acela: senzația de silă, de greață, pe care am avut-o când am văzut cariile

mamei. Ea a aterizat pe trepte, în fund, și a scos un mic „o”, după care s-a rostogolit înapoi până s-a izbit de perete. După asta, nu-mi mai aduc aminte de nimic.

Nici măcar nu-mi amintesc dacă am mai rămas în casă.

Bineînțeles că tata i-a venit de hac fantomei – probabil că în aceeași zi – , dar eu nu-mi mai aduc aminte de nimic altceva din Portland. Tot ce știu e că, după asta, tata a început să-l întrebuințeze pe Tybalt, care pe-atunci era doar un pisoiaș, și că mama încă mai șchiopătează

în zilele dinaintea unei furtuni.

Tybalt examinează tavanul, adulmecă pereții. Din când în când, coada îi zvâcnește. Îl urmăresc, în timp ce stă să cerceteze tot parterul. Când ajung după el în baie, încep să devin nerăbdător, fiindcă el pare să uite că are o misiune de îndeplinit și preferă să se tăvălească pe gresia răcoroasă. Pocnesc din degete. El mijește ochii spre mine, revoltat, dar se ridică și-și continuă inspecția.

scuipândPe scară, ezită. Nu spre ceva nevăzut, mi fac griji. Ceea ce aștept de la el e săsau oprindu-se tăcut și fixând l văd cu

privirea neantul. Ezitarea nu înseamnă nimic. Pisicile sunt capabile să vadă fantomele, dar nu să le și prevestească. Îl urmăresc, urcând treptele, iar eu, din obișnuință, o iau de mână pe mama. Pe umăr am geanta mea din piele. Pumnalul e o prezență reconfortantă înăuntru, plus micul meu medalion cu Sfântul Cristofor.

La etaj sunt trei dormitoare și o baie în toată regula, plus un mic pod cu scară rabatabilă. Miroase a vopsea proaspătă, ceea ce e bine. Lucrurile care sunt noi sunt de bine. Nicio șansă ca vreo chestie moartă să se fi atașat de-aici din sentimentalism. Tybalt își continuă drumul prin baie, după care intră într-un dormitor. Fixează cu privirea șifonierul, cu sertarele lui deschise, șuie, apoi privește cu dezgust patul fără așternuturi. Pe urmă, se așază și-și curăță ambele lăbuțe din față.

— Aici nu e nimic. Hai să ne aducem lucrurile înăuntru și să sigilăm.

Auzindu-mi propunerea de trecere la activitate, motanul leneș

întoarce capul și mârâie ^{la mine, privindu-}mă cu ochii lui ca două reflectoare verzi și rotunzi precum ceasurile de perete. Nu-l iau în seamă și întind mâna spre chepengul care dă spre pod.

— Au! strig, privind în jos.

Tybalt s-a cățărat pe mine ca pe un trunchi de copac. Îl apuc cu ambele mâini de spinare, iar el își înfige toate cele patru seturi de gheare în pielea mea. Și mai și toarce.

— Doar se joacă, dragă, îmi zice mama, desprinzând cu grijă gheară după gheară din hainele mele. O să-l vâr înapoi în cușca lui și o să-l închid în dormitor până terminăm de adus cutiile înăuntru.

Poate c-ar fi bine să cauți prin mașină și să-i găsești litiera.

— Grozav, replic eu, sarcastic.

Dar mă conformez și duc motanul în noua cameră a mamei,
cu

mâncare, apă și litiera lui, înainte de a muta restul lucrurilor în
casă.

Nu ne ia decât două ore. Suntem experți la asta. Și totuși,
soarele

începe bucătărie: fierbe uleiuri să apună când și plante ca își
termină să ungă mama treburile cu ele ușile și vrăjitorești
ferestrele, de

practic lăsând pe dinafară tot ce n-a fost înăuntru când am
intrat noi. Nu-mi dau seama dacă e o chestie eficientă, dar nici
nu pot să afirm că n-ar fi. Totdeauna am fost în siguranță în
casele noastre. Ceea ce știu, totuși, e că duhnește a santal și a
rozmarin.

După ce terminăm de sigilat casa, aprind un mic foc în curtea
din spate, după care, împreună cu mama, ardem tot ce găsim
din ceea

ce- ar fi putut să i aparțină precedentului locatar: un co^{li}er cu
mărgelile purpurii lăsat într-un sertar, câteva suporturi
artizanale de flori, și chiar și o cutie de chibrituri micuță care
pare prea bine păstrată. N-avem nevoie de fantome care să
revină după vreun lucru uitat. Mama își apasă degetul mare,
ud, pe fruntea mea. Simt miros de rozmarin și de ceva uleios
și dulceag.

— Mamă, oftez eu.

— Știi regula. În fiecare dintre primele trei seri, replică ea,
zâmbind, și în lumina focului părul ei roșcat-cafeniu arată ca
jarul.

Asta o să te țină la adăpost, adaugă ea.

— Asta o să-mi provoace acnee, protestez, dar nu fac nicio mișcare ca să mă șterg. Trebuie să încep școala peste două săptămâni, argumentez apoi.

Ea nu spune nimic. Doar își privește degetul înmuiat în uleiurile din plante, de parcă s-ar pregăti să și-l apese între propriii ochi. Apoi, însă, clipește și și-l șterge de pantaloni.

Orașul ăsta miroase a fum și a lucruri care putrezesc pe timpul verii. E mai bântuit decât crezusem că va fi, un întreg strat de

activitate imediat sub suprafață: șușoteli îndărătul râsetelor oamenilor, sau mișcări pe care n-ar trebui să le zărești cu coada ochiului. În majoritate, sunt inofensive: mici puncte reci jalnice sau gemete prin întuneric. Petice încețoșate de alb care nu-ți apar decât la Polaroid. N-am eu treabă cu ele.

Dar undeva pe-aici există și una importantă. Undeva pe-aici e cea după care am venit eu, una îndeajuns de puternică încât să stoarcă

de suflare gâturile celor vii. Gândul mi se îndreaptă din nou spre ea. Anna. Anna în Veșmânt

de Sânge. Oare ce trucuri o să încerce cu mine? Mă întreb dacă o să fie inteligentă. Oare o să plutească prin aer? O să râdă, o să țipe?

Cum o să încerce ea să mă omoare?

Patru

— Ce-ai prefera să fii, troian sau tigru?

Asta mă întreabă mama, în timp ce stă aplecată deasupra plitei pe care prepară clătite din mălai. E ultima zi în care poate să mă înscrie la liceu, fiindcă mâine începe anul școlar. Știu că a vrut s-o rezolve mai devreme, dar a fost ocupată să lege relații cu o serie de comercianți din centrul orașului, făcându-i să-i laude abilitățile de

ghicitoare și interesându-se dacă ei i-ar putea aduce necesarele materiale oculte. Se pare că există o lumânăreasă, imediat după ieșirea din oraș, care s-a declarat de acord să-și impregneze produsele cu un anume amestec de uleiuri, obținând un soi de lumânări descântate. Astfel de creații speciale ar urma să fie vândute prin prăvăliile din tot orașul, mama expediindu-le și clienților care-i solicită serviciile prin telefon.

— Ce întrebare mai e și asta? Avem ceva gem?

13

— De căpșune, sau o chestie numită saskatoon , care seamănă cu afinele.

— O să aleg căpșunile, zic, făcând o mutră acră.

— Era vorba că trăiești periculos. Încearcă niște saskatoon.

— Trăiesc și-așa destul de periculos. Ia zi, ce-i cu întrebarea aia,

despre prezervative¹⁴ sau tigri?

¹³ Arbust cu fructe comestibile, de forma unor bobite, întâlnit în Alaska, în vestul

Canadei și al Statelor Unite (Amelanchier alnifolia).

¹⁴ Trojan este și denumirea unei cunoscute mărci de prezervative comercializate în S.U.A.

Îmi pune în față o farfurie cu clătite și felii de pâine prăjită, fiecare

având deasupra câte o grămăjoară de ceea ce sper din tot sufletul să fie gem de căpșune.

— Ai grijă cum vorbești, puștiule. Astea sunt mascotele școlilor. Vrei să te duci la Sir Winston Churchill, sau la Liceul teoretic Westgate? Din câte se pare, amândouă sunt destul de aproape.

Oftez. N-are importanță. O să mă duc la ore și o să-mi iau examenele, după care o să mă transfer în altă parte, ca de obicei. Aici am venit ca s-o extermin pe Anna. Totuși, trebuie să recunosc, Sir Winston Churchill e un nume destul de sclifosit pentru un liceu. Și ar trebui să mă prefac că-mi pasă, doar ca să-i fac plăcere mamei.

— Tata ar fi vrut să fiu troian, rostesc încetișor, și ea ezită doar pentru o secundă deasupra plitei, înainte de a-și transfera cea din urmă clătită pe farfurie.

— Atunci, o să mă duc la Sir Winston Churchill, îmi zice.

Bafta mea. L-am ales pe cel sclifosit. Dar, așa cum am zis, n-are importanță. Am venit aici pentru o treabă, una care mi-a picat plocon în timp ce încă scotoceam fără succes după Autostopistul

Districtului 12.

Și mi-a sosit, în chip fermecător, prin poștă. Numele și adresa mea pe un plic pătat de cafea, iar înăuntru, doar o fițuică având înscris pe

ea numele Annei. S^{toată țara, din toată lumea. Nu sunt mulți capabili de ceea ce fac eu,cris cu sânge. Primesc astfel de ponturi de prin}

însă sunt nenumărați cei care vor să-mi fac treaba în continuare, așa că mă caută, întrebând pe la persoanele informate și mergând pe urmele mele. Noi ne mutăm foarte des, dar cine știe să mă caute mă găsește destul de ușor. Mama anunță pe un site ori de câte ori ne schimbăm domiciliul, și totdeauna îi informăm pe câțiva dintre cei mai vechi prieteni ai tatei despre direcția în care ne îndreptăm. Lună

de lună, cu regularitatea unui mecanism, teancuri de fantome îmi zboară pe deasupra biroului meu imaginar: câte un e-mail despre persoane dispărute într-o biserică satanistă din nordul Italiei sau câte o tăietură din ziar despre misterioase sacrificări de animale în apropierea unui gorgan funerar al indienilor Ojibwe¹⁵. Nu mă încred decât în puține surse. În majoritatea lor, legături de ale tatei, veterani ai sabatului din care a făcut el parte pe timpul facultății, sau erudiți cunoscuți prin călătoriile lui și datorită reputației lui. Aceștia sunt cei în care pot să am încredere că nu m'ar trimite după potcoave de cai morți. Ei își fac bine temele.

De-a lungul anilor, însă, mi-am creat și eu vreo câteva contacte proprii. Când am privit literele roșii mâzgălite, împrăștiate de-a lungul bucățelei de hârtie ca niște urme de gheare cicatrizate, mi-am dat seama că pontul provine de la Rudy Bristol. După aspectul teatral. După aerul romantic gotic

¹⁵ Unul dintre cele mai importante popoare de amerindieni, cunoscut și sub numele de Chippewa.

al pergamentului îngălbenit. De parcă ar fi trebuit să-mi închipui că însăși fantoma ar fi fost autoarea

mesajului, gravându-și numele în sângele cuiva și trimițându-^l ca pe o invitație tipărită la un dineu.

Rudy „Margaretă” Bristol e un băiat din New Orleans, adept înrăit al stilului goth. Nu e cu mult mai mare ca mine. Arde gazul servind la un bar situat în străfundurile Cartierului Francez, rătăcind pe undeva prin jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani și dorindu-și să fi avut tot șaisprezece. E slăbănog, palid ca un vampir, și poartă

prea m-a condus spre trei fantome bunicile: nimicite ușor și repede. Lamulte veșminte din plasă ca să fie heterosexuale. Până acum,

drept vorbind, una dintre ele chiar era cu lațul de gât într-o pivniță pentru legume, de unde șușotea printre scândurile dușumelei, momindu-i pe noii locatari ai casei să i se alăture în țărână. Am intrat, am spintecat-o și am ieșit. Atunci a fost când a început să-mi placă Margaretă. Abia ceva mai târziu m-am deprins să-i apreciez și personalitatea extrem de entuziastă.

— L-am sunat încă din clipa în care i-am văzut scrisoarea.

— Hei, frate, de unde-ai știut că e de la mine? m-a întrebat.

Nu exista vreo nuanță de dezamăgire în vocea lui, ci doar o tentă de entuziasm măgulit, care-mi amintea de un puștan oarecare văzut la un concert cu Jonas Brothers. Cam genul ăsta de fan e el. Dacă i-aș da voie, imediat și-ar lua rucsacul în spinare și s-ar ține după mine prin toată țara.

— Normal că numai de la tine putea să fie. Câte încercări ți-
au trebuit până ai făcut literele cum ai vrut? Și măcar sângele e
veritabil?

— Mda, e veritabil.

— Ce fel de sânge e?

— De om.

Am zâmbit.

— Ți-ai folosit propriul sânge, nu-i așa?

S-a auzit ceva ca un pufnet, ca o foială.

— Uite ce e, vrei pontul, sau nu?

— Mda, dă-i bătaie, am răspuns, cu ochii pe fițuică.

Anna. Chiar și știind că nu e decât unul dintre trucurile ieftine
ale lui Margaretă, tot mi se părea că numele ei scris cu sânge
arată
frumos.

— Anna Korlov. Asasinată în 1958.

— De cine? Nimeni nu știe.

— Cum?

— Nici asta n-o știe nimeni.

Începea să sune a țeapă. Totdeauna există consemnări,
mereu se investighează. Fiecare picătură de sânge vărsat lasă
o dâră de documente de aici și până în Oregon. Iar felul în care
se străduia ca vorbele „nimeni nu știe” să-i sune într-un chip
cât mai înfricoșător

Începea să mă ca
Ice pe nervi.

— Și-atunci, tu de unde știi? I-am întrebat.

— Multă lume știe, a replicat el. E povestea cu fantome preferată în Thunder Bay.

— Poveștile cu fantome se dovedesc de obicei că sunt chiar așa ceva: povești. De ce-mi irosești timpul?

Am întins mâna după bucata de hârtie, pregătit s-o mototolesc în pumn. Dar n-am făcut-o. Nu știu de ce eram sceptic. Totdeauna lumea știe. Uneori, chiar foarte multă lume. Dar nimeni nu face nimic în privința asta. Nimeni nu spune nimic. Toți sunt cu

luare-aminte la semnele prevestitoare de rău și țâțâie din buze când câte un nesăbuit neștiutor nimerește în vizuina lupului. Le e mai simplu așa. Asta le permite să trăiască la lumina zilei.

— Cu ea nu e genul ăla de poveste cu fantome, a insistat Margaretă. Dacă umbli prin oraș să întrebi despre ea, n-o să afli nimic; numai dacă întrebi în locurile potrivite. Nu e o atracție turistică. Dar ia să te nimerești la oricare petrecere în pijamale de-a adolescentelor, și-ți garantez eu că la miezul nopții o să ți se spună povestea Annei.

— Asta pentru că eu umblu tot timpul pe la petrecerile în pijamale ale adolescentelor, am replicat, oftând.

Evident, probabil că Margaretă chiar asta făcea, la vremea lui.

— Și, care-i treaba? I-am întrebat apoi.

— Avea șaisprezece ani când a murit și era fata unor imigranți finlandezi. Taică-său era deja mort, de boală, sau cam așa ceva, iar

maicăspre un țasa ținea o pensiune prin centrul orașului. Anna era în drumbal de la școală când a fost omorâtă. Cineva i-a tăiat

beregata, ca să folosesc un eufemism. Aproape că i-a retezat de tot capul de pe umeri. Se spune că era într-o rochie albă de petrecere, iar când au găsit-o, ajunsese să fie toată pătată de roșu. De-asta i se și spune Anna în Veșmânt de Sânge.

— Anna în Veșmânt de Sânge, am repetat încetișor.

— Unii oameni cred că făptașul a fost cineva care stătea în

pensiune. Că a pus ochii pe ea vreun pervers, care a urmărit-o și a lăsat-o să-și verse sângele într-un șanț. Alții susțin că ar fi fost

partenerul ei pentru bal, sau vreun iubit gelos.

Am tras aer adânc în piept, ca să mă smulg din transă. Povestea era urâtă, dar toate erau așa, și în niciun caz nu puteam spune că ar fi cea mai urâtă din câte auzisem. Howard Sowberg, un fermier din centrul statului Iowa, și-a asasinat întreaga familie cu o foarfecă pentru grădinărit, când împungând, când sfârtecând, după caz. Iar întreaga lui familie consta într-o soție, doi băieți mici, un bebeluș abia născut, plus bătrâna lui mamă. Iată aici una dintre cele mai

urâte povești din câte am auzit. Am fost foarte dezamăgit când am ajuns în centrul statului Iowa și am constatat că fantoma lui Howard Sowberg nu avusese suficiente remușcări ca să mai bântuie pe-acolo. Lucru destul de ciudat, de obicei tocmai victimele devin malefice în viața de apoi. Cei cu adevărat răi își văd de drumul lor, arzând în iad sau prefăcându-se în țărână sau reîncarnându-se în gândaci de bălegar. Ei își consumă toată furia cât sunt încă vii.

Margaretă trâncănea mai departe despre legenda Annei.
Vocea îi

era din ce în ce mai scăzută și mai întretăiată de emoție. Nu^{-mi} dădeam seama dacă ar fi fost cazul să râd sau să mă enervez.

— Bun, și ce face ea, acum?

Un moment de tăcere.

— A omorât douăzeci și șapte de adolescenți< din câte știu eu.

Douăzeci și șapte de adolescenți în ultima jumătate de secol. Începea din nou să sune a basm; dacă nu, părea să fie unul dintre

cele mai ciudate mistere din istorie. Nimeni nu asasinează douăzeciși șapte de adolescenți și scapă fără să fie hăituit printr-un castel de o

gloată înarmată cu torțe și furci. Nici măcar o fantomă.

— Douăzeci și șapte de adolescenți localnici? Cred că glumești.

Nici vagabonzi, nici fugari?

— Păi<

— Păi, ce? Cineva te cam necăjește, Bristol, l-am apostrofat, cu o amărăciune care mi se urca tot mai mult în gât.

Nu^{-mi} dădeam seama de ce. Și ce dacă pontul ar fi fost fals? Mai aveam cincisprezece alte fantome care-și așteptau rândul. Una dintre ele era din Colorado, un oarecare tip gen Grizzly Adams¹⁶, care-i masacra pe vânători pe un munte întreg. Uite, asta suna a distracție.

¹⁶ John „Grizzly” Adams (1812-1860), om al muntelui și vânător californian, care dresa urși grizzly și alte animale sălbatice pe care le captura, în folosul menajeriilor, al grădinilor zoologice și al circurilor.

— Nu s-a găsit niciodată vreun cadavru, mi-a răspuns Margaretă, forțându-se să-mi explice. Probabil, lumea și-a închipuit că puștani au fugit de-acasă sau au fost răpiți. Numai ceilalți adolescenți ar fi putut să spună ceva despre Anna, și normal că n^{-a vor} bit nimeni. Știi și tu foarte bine cum e.

Mda. Știam foarte bine. Și mai știam și altceva. Povestea Annei nu se oprea la ceea ce-mi transmisese Margaretă. Nu-mi dau seama ce anume îmi spunea asta, hai să zicem că intuiția. Sau poate că prenumele ei, mângălit cu roșu aprins. Poate că trucul ieftin și masochist folosit de Margaretă chiar își făcea efectul, la urma urmei. Dar știam. Știam. O simțeam în măruntaie, iar tata mereu îmi spunea

că atunci când măruntaiele tale îți spun ceva, le ascuți.

— O să cercetez, am zis.

— Chiar?

Din nou, tonul entuziasmat, ca al unui beagle surescitat așteptând să-i arunci frânghia.

— Am zis că o să cercetez. Dar mai întâi am ceva de terminat pe-aici.

— I-am ^{Ce anume?} povestit pe scurt despre Autostopistul Districtului 12. El mi-a oferit câteva sugestii imbecile despre cum să-l momesc la suprafață, dar au fost într-atât de imbecile, încât nici nu mi le mai aduc aminte. Pe urmă, ca de obicei, a încercat să mă convingă să mă duc în New Orleans.

Personal, nu m-aș atinge de New Orleans nici cu o prăjină de trei metri¹⁷. Orașul ăla e bântuit ca naiba, și așa îi trebuie. Nimeni pe

lume nu-și iubește fantomele mai mult decât orașul ăla. Uneori, îmi fac griji pentru Margaretă; mă îngrijorează gândul că ar afla cineva despre ponturile pe care mi le dă, trimițându-mă la vânătoare, și că într-o zi m-aș vedea nevoit să-l vânez chiar pe el, sau o variantă spintecată a lui, care-și târăște membrele retezate prin cine știe ce magazie.

L-am mințit în ziua aia. N-am mai stat să cercetez. În clipa în care am închis telefonul, știam deja că aveam să plec după

¹⁷ Expresie populară, având la srcine o practică funerară din New Orleans:

Anna. Măruntaiele mele îmi spuneau că nu era doar o poveste. Și, în plus, îmi doream s-o văd, în veșmânt de sânge.

spaniolii din zonă obișnuiau să-și depună morții în morminte aflate la suprafața solului. După exact un an și o zi, mormintele erau deschise, iar rămășițele, înfășurate într-un giulgiu, erau împinse pe fundul gropii cu ajutorul unei prăjini în lungime de zece picioare (tenfoot), adică aproximativ trei metri. Din cauza climei, cadavrele se descompuneau foarte repede și de aici această expresie, semnificând o puternică aversiune față de ceva care trebuie evitat cu orice preț.

Cinci

Din câte-am putut să-mi dau seama, Liceul teoretic și profesional Sir Winston Churchill este exact ca oricare alt liceu pe care l-am frecventat vreodată în Statele Unite. Prima oră mi-am petrecut-o alcătuindu-mi orarul împreună cu îndrumătoarea școlii, domnișoara Ben, o tânără femeie amabilă, cu o înfățișare ca de pasăre, genul celor sortite să poarte gulere rulate și lăbărțate și să crească un număr prea mare de pisici.

Acum, pe coridor, toate perechile de ochi sunt îndreptate spre mine. E drept, sunt nou, și diferit față de ei, dar asta nu e totul. Toată lumea e cu ochii pe toată lumea, pentru că e prima zi de școală și copiii mor de curiozitate să afle cum li s-au transformat colegii peste vară. În mod cert sunt prin clădirea asta pe puțin cincizeci de înfățișări noi-nouțe sau recondiționate. Tocilara cu față palidă și-a decolorat părul până la alb și poartă la gât o zgardă pentru câini.

Puștiul costeliv din lotul de atletism și-a petrecut lunile iulie și august ridicând greutate și cumpărându-și tricouri mulate.

Cu toate astea, ochii celorlalți au tendința să zăbovească mai mult asupra mea, din cauză că, deși sunt nou, nu mă comport ca atare. Abia dacă arunc vreo privire spre numerele sălilor de clasă pe lângă care trec. Tot o să-mi găsesc eu clasele până la urmă, nu? N-am motive să intru în panică. În plus, sunt vulpoi bătrân în privința asta.

Am trecut prin douăsprezece licee în ultimii trei ani. Și am ceva decăutat.

Am nevoie să fiu conectat la rețeaua mondenă. Am nevoie să-i determin pe ceilalți să stea de vorbă cu mine, ca să le pot

pune întrebările la care am nevoie să mi se răspundă. Așa că, ori de câte ori mă transfer undeva, o caut pe tipa cea mai tare din parcare.

În fiecare școală există câte una. Fata care știe tot și pe toată lumea. Aș putea încerca să leg o prietenie instantanee cu cel mai tare dintre sportivi, presupun, însă niciodată n-am fost bun la așa ceva. Eu și tata n-am stat niciodată să urmărim transmisiuni sportive sau

să practicăm sporturi de contact. Sunt în stare să mă lupt cu morții cât e ziua de mare, însă un placaj de fotbal american mă poate lăsa leșinat. Fetele, pe de altă parte, mi s-au părut totdeauna la îndemână. Nu știu precis de ce. Poate că răspunzătoare ar fi atracția necunoscutului și o înfățișare meditativă bine alcătuită. Poate o fi un lucru pe care am impresia că-l zăresc uneori în oglindă, ceva care-mi aduce aminte de tatăl meu. Sau poate că sunt, pur și simplu, al naibii de plăcut la vedere. Așa că umblu să cercetez coridoarele până când

o zăresc, în sfârșit, zâmbitoare și înconjurată de lume.

N-ai cum s-o confunzi: regina școlii e totdeauna drăguță, dar asta e de-a dreptul frumoasă. Are părul blond în valuri cam de un metru și buzele de culoarea piersicilor coapte. De îndată ce mă vede, își lasă brusc bărbia în jos. Un zâmbet îi apare imediat pe chip. Ea e fata care obține tot ce-și dorește la Winston Churchill. E favorita profesorilor, regina balurilor și figura centrală a petrecerilor. Orice-aș vrea să aflu,

ea poate să Când trec îmi spună. Ceea ce și sper cpe lângă ea, o

ignor ostentativ. îo să facă. După

numai câteva

secunde, își abandonează grupul de prieteni și se repede lângă mine.

— Salut. Nu te-am mai văzut pe-aici.

— Tocmai m-am mutat în oraș.

Zâmbește din nou. Are o dantură perfectă și ochi calzi, ciocolatii. Te dezarmează instantaneu.

— Atunci, o să ai nevoie de ceva ajutor ca să te adaptezi. Eu sunt Carmel Jones.

— Theseus Cassio Lowood. Ce părinți sunt ăia, care-și botează copilul Carmel¹⁸?

— Ce părinți sunt ăia, care-și botează copilul Theseus Cassio? ripostează ea, râzând.

— Hippioți, îi răspund.

— Exact!

Râdem amândoi, iar râsul meu nu e unul în totalitate prefăcut.

Carmel Jones e stăpâna școlii ăsteia. Pot să-mi dau seama după felul în care merge, ca și cum n-ar fi avut nevoie niciodată în viață să îngenuncheze. Pot să-mi dau seama după cum se împrăștie lumea din calea ei ca păsările din fața unei pisici la pândă. În același timp, nu pare să fie cu nasul pe sus sau să pretindă privilegii, așa cum fac multe dintre fetele astea. Îi arăt orarul meu, iar ea remarcă faptul că în ora a patra avem biologia împreună și – chiar mai bine de-atât – că

pauza de prânz ne-a fost programată în același timp. Când mă lasă în fața clasei în care am ora a doua, întoarce capul și-mi face cu ochiul peste umăr.

¹⁸ Numele unui munte din Siria pe care se află mănăstirea călugărilor cerșetori cunoscuți, din această cauză, sub denumirea de carmeliți.

Reginele școlii sunt doar o componentă a misiunii mele. Numai că, uneori, îmi vine greu să țin minte asta.

La prânz, Carmel îmi face semne, dar nu mă duc imediat spre ea.

N^o-impresii greșite. Și totuși, e extrem de drăguță, ceea ce mă determină să veni aici ca să mă cuplez pe cineva și nu vreau să-i ofer

să-mi spun că toată popularitatea și ușurința de a se descurca au făcut-o să fie, probabil, incredibil de plicticoasă. Pentru mine, ea semnifică în prea mare măsură lumina zilei. Și, ca să fiu sincer, la fel și toți ceilalți. La ce v-ați aștepta? Mă mișc foarte mult peste tot și-mi petrec prea multe nopți târzii exterminând tot felul de chestii. Cine s-ar putea împăca vreodată cu așa ceva?

Scrutez restul sălii de mese, notându-mi în minte toate grupurile distincte și întrebându-mă care dintre ele ar putea cel mai degrabă să

mă conducă spre Anna. Adepții stilului goth știu povestea cel mai bine, dar sunt și mai greu de prins în plasă. Dacă le-ar trece prin cap că mă gândesc la modul serios să le omor fantoma, probabil că aș ajunge să am de-a face cu o gașcă de pretendenți la titlul de Buffy Spaima Vampirilor, cu ochii conturați de rimel negru, purtători de

crucifixuri, vânzându-se în jurul și pe la spatele meu.

— Theseus!

La naiba, am uitat s-o anunț pe Carmel să-mi spună Cas. Ultimul lucru de care-aș avea nevoie ar fi ca figura cu „Theseus” să se răspândească și să prindă. Îmi croiesc drum spre masa ei, văzând din mers cum toată lumea de prin preajmă face ochii mari. Vreo zece fete probabil că tocmai s-au îndrăgostit subit de mine, din moment ce au văzut-o pe Carmel că mă agreează. Sau, cel puțin, așa susține sociologul din mintea mea.

— Bună, Carmel.

— Bună. Cum ți se pare SWC?

Îmi notez în minte să nu mă refer niciodată la liceu cu prescurtarea „SWC”.

— Nu prea rău, mulțumită faptului că m-ai condus azi-dimineață.

Și, apropo, în general mi se spune doar Cas.

— Caz? Mda. Dar cu un „s” mai moale. Ce se mănâncă la prânz pe-aici?

— De obicei, ne ducem la Pizza Hut, acolo, îmi răspunde, făcând un semn vag cu capul, iar eu mă întorc și privesc vag în direcția indicată. Și, Cas, continuă ea, de ce te-ai mutat în Thunder Bay?

— Pentru peisaj, îi zic și zâmbesc. Sincer să fiu, nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Pune-mă la încercare, insistă ea.

Și mi vine din nou în minte gândul că, de fapt, Carmel Jones știe precis cum să obțină ceea ce vrea. Dar, în același timp, îmi dă și ocazia să fiu total sincer. Buzele mele chiar încep să se

miște, alcătuind cuvintele Anna, am venit pentru Anna, când afurisita de

Oștire Troiană se desfășoară în spatele nostru într-o aliniere a tricourilor lotului de lupte de la Winston Churchill.

— Carmel , zice unul dintre ei și, fără să-mi întorc privirea, îmi dau seama că e, sau a fost până foarte de curând, iubitul lui Carmel.

Felul în care-i pronunță numele îl face să i se lipească de obraji.

Pe de altă parte, după cum reacționează Carmel, cu o ridicare a bărbiei și o arcuire a sprâncenelor, îmi închipui că el e mai degrabă un fost.

— Ce faci, vii diseară? o întreabă el, ignorându-mă total.

Îl privesc amuzat. E o stare de alarmă cu totul specială la infanteriștii sportivi din raionul patru²⁰.

— Ce e diseară? mă interesez eu.

— Petrecerea anuală de Capătul Lumii, mă informează Carmel, dându-și ochii peste cap. Ceva care se organizează dintotdeauna, în seara primei zile de școală.

Mă rog, dintotdeauna, sau cel puțin de când a apărut în cinematografe Legile Atracției²¹.

— Sună grozav, zic.

Neanderthalianul din spatele meu nu mai poate fi ignorat, așa că întind mâna și mă prezint.

Numai cel mai bou dintre boi ar refuza să-mi strângă mâna. Iar eu

tocmai am nimerit peste cel mai bou dintre boi. Dă din cap spre mine și zice un „Ce mai faci”. Nu se prezintă, dar o face Carmel în locul

lui.

— El e Mike Andover, îmi zice, apoi gesticulează și spre ceilalți

²⁰ Expresie uzuală provenită din anunțurile auzite în difuzoare prin supermarketuri sau hipermarketuri, clean up on aisle four, atunci când se varsă sau se împrăștie diverse substanțe pe jos și e necesară trimiterea unei echipe pentru curățenie. Numărul raionului, evident, diferă în funcție de situație, însă în exprimarea figurată, indicând o situație de urgență, se folosește de regulă aisle four

(raionul patru).

²¹

The Rules of Attraction, film din 2002, în regia lui Roger Avery, cu James Van Der Beek, Ian Somerhalder și Shannyn Sossamon, despre viața unor elevi de colegiu și un triunghi amoros ciudat.

din șirul de boi. Și Chase Putnam, și Simon Parry, și Will Rosenberg.

Toți fac semne cu capul spre mine, ca niște dobitoci desăvârșiți, cu excepția lui Will Rosenberg, care-mi strânge mâna. E singurul care nu pare să fie un cretin cu diplomă. Poartă o geacă largă cu o literă pe ea¹⁹ și stă cu umerii lăsați, de parcă s-ar cam rușina de ea. Sau, cel

¹⁹ În srcinal, letterman's jacket – letterman fiind un elev de liceu sau student la universitate care a câștigat o literă într-o activitate anume, în special un sport, înscrisă ca o monogramă pe jachetă.

puțin, s'ar rușina de actuala lui companie. — Așadar, vii, sau ce faci?

— Nu știu, răspunde Carmel, părând sâcâită. Trebuie să mă gândesc.

— Noi o să fim la cascade pe la zece, o anunță el. Zi-mi dacă vrei să te iau cu mașina.

După ce-l vede plecând, Carmel oftează.

— Despre ce vorbeau? Ce cascade? o întreb, prefăcându-mă interesat.

— Petrecerea e la Cascadele Kakabeka. În fiecare an o mutăm în altă parte, ca să nu știe polițaii. Anul trecut a fost la Cascadele Trowbridge, dar toată lumea s-a speriat când

Se întrerupe brusc.

— Când ce?

— Nimic. Doar o grămadă de povești cu fantome.

cam E posibil să fiu chiar atât de norocos? De obicei, am de așteptat o săptămână până când apare o breșă convenabilă pentru

discuțiile despre vânătoarea de fantome. Nu e tocmai subiectul cel mai ușor de abordat.

— Ador poveștile cu fantome. De fapt, mor să aud o poveste frumoasă cu fantome, îi zic, mutându-mă față-n față cu ea și aplecându-mă înainte, rezemat pe coate. Și chiar am nevoie de cineva care să-mi prezinte viața de noapte din Thunder Bay.

Ea mă privește drept în ochi.

— Putem să mergem cu mașina mea. Unde stai?

Mă urmărește cineva. Senzația e atât de acută, încât chiar îmi simt ochii încercând să mi se strecoare prin craniu și căutând să-mi dea deoparte părul de la ceafa. Sunt prea mândru ca să mă întorc: am

trecut prin prea multe porcării înfricoșătoare ca să mă poată descumpăni oricare atacator uman. Mai există și voga posibilă ca eu doar să fiu paranoic. Dar nu cred că e cazul. Este ceva acolo, în urma mea, și ceva care încă răsuflă, ceea ce mă stânjenește. Morții au mobiluri simple: ură, suferință și derută. Eiucid pentru că e singurul lucru care le-a mai rămas de făcut. Cei vii au necesități, iar cine m-o urmărește e clar că vrea ceva de la mine, sau din ce e al meu. Și asta îmi provoacă agitație.

Privesc drept înainte cu încăpățănare, făcând pauze exagerat de prelungite în mers și având grijă să aștept apariția verdelui la fiecare intersecție. În sinea mea, mă consider un idiot pentru faptul că am amânat cumpărarea unei mașini noi și mă întreb unde aș putea să stau timp de câteva ore ca să mă reculeg și să evit să fiu urmărit până acasă. Mă opresc, îmi dau jos de pe umăr rucsacul din piele și scotocesc prin el, până când ajung să țin în mână teaca în care mi se

află pumnalul. Faza asta mă calcă pe Trec pe lângă cimitir, o chestie jalnică, prezbiteriană, deloc binenervi.

Întreținută, cu pietrele funerare împodobite de flori ofilite și panglici sfâșiate de vânt și cu pete întunecate de noroi. Aproape de mine, una dintre pietre zace pe pământ, răsturnată, la fel de moartă ca și persoana îngropată sub ea. Cu toată tristețea lui, e în același timp un loc tăcut și

neschimbător, ceea ce mă liniștește un pic. Văd o femeie stând în picioare în mijloc, o bătrână văduvă, privind piatra de mormânt a răposatului ei soț. Paltonul de lână îi atârnă țeapăn pe umeri și are un batic subțire legat sub bărbie. Atât sunt de prins în gândurile referitoare la persoana care mă urmărește, încât am nevoie de un minut până să-mi dau seama că femeia poartă un palton de lână în august.

Un icnet îmi face gâtul să se zbată. Ea întoarce capul când aude zgomotul și pot să văd, chiar de unde mă aflu, că nu are ochi. Doar o pereche de pietre cenușii acolo unde odinioară fuseseră ochii; și totuși, ne fixăm cu privirile, fără să clipim. Cutele de pe obraji îi sunt atât de adânci, încât puteau foarte bine să fi fost trasate cu un marker

negru. Sigur are o poveste a ei. Vreo poveste tulburătoare despre un

blestem care i-a dat pietre în locul ochilor și o readuce aici ca să-și privească, după cum încep să bănuiesc, propriile rămășițe. Numai că în clipa asta eu sunt urmărit. N-am vreme pentru așa ceva.

Îmi deschid rucsacul și-mi scot cuțitul, ținându-l de mâner și arătând lama doar ca un fulger trecător. Bătrâna își răsfrânge buzele și-și depărtează dinții într-un șuierat tăcut. Pe urmă, bate în retragere, cufundându-se lent în pământ, și efectul e cumva

asemănător vederii cuiva care-ți face semne cu mâna de pe o scară rulantă. Nu simt nici pic de teamă, ci doar o vagă jenă pentru faptul că mi-a trebuit atât de mult până să observ că e moartă. Poate c-ar fi încercat să-mi tragă o sperietură dac-ar fi ajuns suficient de aproape, dar nu e genul de fantomă care ucide.

Dac-aș fi fost oricine altcineva, poate că nici măcar n-aș fi remarcat-o. Cu toate astea, sunt obișnuit să observ astfel de lucruri.

—Sar ca ars la auzul vocii, chiar de lângă umărul meu. Lângă mine e și eu. un băiat și stă acolo Dumnezeu știe de când. Are părul negru vâlvoi și ochelari cu rame negre; un trup slăbănog, deșirat, ascuns sub veșminte care nu i se potrivesc. Am impresia că-l recunosc de la școală. Îmi face semn cu capul spre cimitir.

— O bătrânică înspăimântătoare, hm? zice el. Nu-ți face probleme. E inofensivă, apare aici cel puțin trei zile pe săptămână.

Iar eu nu pot să citesc decât gândurile celor care se concentrează de^{-a} dreptul intens la ceva. Îmi zâmbește doar cu jumătate de gură. Totuși, am senzația că tu totdeauna te concentrezi de-a dreptul intens.

Aud un bufnet de undeva de aproape și-mi dau seama că mi-am lăsat pumnalul să cadă. Bufnetul pe care l-am auzit a fost scos la contactul dintre el și fundul rucsacului meu. Îmi dau seama că băiatul de lângă mine e cel care m-a urmărit și simt o ușurare la gândul că nu m-am înșelat. În același timp, perspectiva ca el să aibă abilități telepatice mi se pare derutantă.

Am mai cunoscut și înainte tipi cu calități telepatice. Unii d^{intre} prietenii tatei aveau așa ceva, în diferite grade. Tata zicea că e ceva util. Mie mi se pare mai degrabă înfricoșător. Prima dată când l-am întâlnit pe Jackson, prietenul lui, la care am ajuns acum să țin destul de mult, mi-am căptușit șapca de baseball cu folie din aluminiu. Ce vreți? Aveam cinci ani. Îmi

închippuiam c-o să aibă efect. Numai că în clipa de față nu am la îndemână nici șapcă de baseball, nici folie de aluminiu, așa că încerc să mă concentrez mai ușurel< cum naiba o mai fi și asta.

— Cine ești? îl întreb. De ce mă urmărești?

Și, deodată, știu răspunsul. El e cel care i-a trimis pontul lui Margaretă. Un oarecare puști cu abilități telepatice, dornic să participe la ceva acțiune. Altfel, de unde ar fi știut să mă urmărească? De unde ar fi știut cine sunt? M-a așteptat. M-a așteptat să dau pe la școală, ca un șarpe afurisit ascuns prin iarbă.

urmăresc de prea mult timp. Mașina mea e chiar pe cealaltă parte a—^N-ai vrea să luăm ceva de mâncare? Mor de foame. Nu te străzii.

Se întoarce și pleacă, tivul destrămat al blugilor lui frecându-se de asfaltul trotuarului cu un mic foșnet. Are mersul unui câine bătut, cu capul în jos și mâinile înfundate în buzunare. Nu știu de unde și-o fi cules geaca asta verde prăfuită, dar am o bănuială cum că din magazinul second-hand al armatei pe lângă care am trecut cu câteva

străzi mai devreme.

— O să-ți explic totul când o să ajungem, îmi zice peste umăr. Haide.

Nu-mi dau seama de ce îl urmez, dar asta fac.

Mașina lui e un Ford Tempo. Are vreo șase nuanțe diferite de gri și face zgomot ca un puști foarte supărat care se preface că ar manevra o bărcuță cu motor într-o cadă de baie. Locul în care mă duce e o mică bombă numită The Sushi Bowl, care pe

dinafară arată total mizerabil, dar pe dinăuntru nu e chiar atât de rea. Chelnerița ne

întreabă dacă preferăm să stăm tradițional sau normal. Arunc o privire în jur și văd câteva mese scunde, cu rogojini și perne în jurul lor.

— Normal, mă grăbesc să răspund, înainte ca psihopatul îmbrăcat din surplusurile armatei să poată spune ceva.

N-am mai mâncat niciodată cu farfuria pe genunchi, iar în clipa de față aș prefera să nu arăt la fel de stângaci pe cât mă simt. După ce-l anunț pe băiat că n-am mai mâncat niciodată sushi, comandă el

pentru amândoi, ceea ce nu mă ajută cu nimic la risipirea senzației de dezorientare. E ca și cum aș fi captiv într-un vis dintre acelea atotștiutoare, când nu poți decât să te privești cum comiți tâmpenii, să urli la tine însuși spunându-ți cât de tâmpit te porți, în timp ce ipostaza ta din vis persistă oricum în ceea ce face.

Băiatul care stă de cealaltă parte a mesei zâmbește ca un idiot.

— Te-am văzut azi cu Carmel Jones, îmi zice. Nu-ți pierzi timpul.

— Ce vrei? îl întreb. Doar să te ajut.

— N-am nevoie de niciun ajutor.

— Deja ai avut.

Se cocoșează mai mult când sosește mâncarea, două farfurii cu enigme circulare, una dintre ele bine prăjită, iar cealaltă plină de mici puncte portocalii.

— Încearcă un pic, mă îndeamnă.

— Ce e?

— Rulou Philadelphia.

Examinez sceptic conținutul farfuriei.

— Dar chestiile portocalii ce sunt?

— Icre de cod.

— Ce naiba sunt icrele de cod?

— Ouă de cod.

— Nu, mersi, răspund, bucurându-mă că e un McDonald's peste drum.

Ouă de pește. Cine naiba mai e și băiatul ăsta?

— Thomas Sabin mă numesc.

— Termină cu asta.

— Scuză-mă, zice el, zâmbind. Numai că ești foarte ușor de citit câteodată. Știu că e o nepolitețe din partea mea. Și, serios, nu pot să ghicesc tot timpul.

Își umple gura cu o rondelă întreagă de pește crud împodobită cu ouă de pește. Mă străduiesc să nu inspir cât timp mestecă.

— Dar să știi că te-am ajutat deja. Oștirea Troiană, ți-aduci aminte? Când au apărut tipii ăia azi în spatele tău. Cine crezi că ți l^a trimis? Eu ți-am dat avertismentul. N-ai pentru ce.

Oștirea Troiană. Asta mi-a trecut prin minte când au apărut Mike și compania în spatele meu, la prânz. Dar acum, când stau să mă gândesc, nu-mi dau seama precis de ce mi-a trecut așa ceva prin minte. Nu-i văzusem decât cu coada ochiului. Oștirea Troiană.

Puștiul ăsta îmi vârâse ideea în minte cu cea mai mare ușurință, ca

în ochi. atunci când lași să cadă un bilet pe podea, într-un loc în care să sară

Acum bate câmpii despre faptul că nu e deloc ușor să trimită idei așa și câtă bătaie de cap a avut până să reușească. Vorbește de parcă și-ar închipui că e micul meu înger păzitor sau cam așa ceva.

— Pentru ce-ar trebui să-ți mulțumesc? Pentru că ai fost șmecher? Mi-ai vârât în minte propriile tale aprecieri. Acum va trebui să mă tot gândesc dacă tipii ăia mi s-au părut dobitoci fiindcă așa am

crezut eu într-adevăr sau doar din cauză că asta ai considerat tu, înaintea mea.

— Crede-mă, o să ajungi la aceeași concluzie. Și chiar n-ar fi bine să mai vorbești cu Carmel Jones. Cel puțin, nu încă. Tocmai a rupt-o cu Mike Găgăuță Andover săptămâna trecută. Și el e renumit pentru că dă cu mașina peste oameni doar pentru că-i vede holbându-se la ea când e pe scaunul din dreapta.

Băiatul ăsta nu-mi place. E încrezut. Și totuși, e sincer și bine intenționat, ceea ce-mi mai atenuează impresia. Dacă mai continuă să-mi citească gândurile, o să-i tai cauciucurile.

— N-am nevoie de ajutorul tău, îi repet, dorindu-mi în sinea mea

să nu mai fi fost nevoit nici să-l privesc cum mănâncă.

Totuși, chestia aia prăjită nu arată prea rău și miroase oarecum

acceptabil.

— Eu cred că ai. Cred că ai remarcat, sunt un pic ciudățel. Te-ai mutat aici, când, acum șaptesprezece zile?

Fac semn din cap că da, ca paralizat. Exact acum șaptesprezece zile am intrat noi în Thunder Bay. Mă străduiesc să-mi mențin

gândurile la un nivel minim, de murmur. De unde pot eu să știu dacă nu cumva replica lui cu serios, nu pot să ghicesc tot timpul n-o fi doar o minciună gogonată?

— Eram sigur. În ultimele șaptesprezece zile, am avut cea mai rea migrenă parapsihologică din viața mea. Una de genul celor care-ți fac capul să zvâcnească și se instalează comod în spatele ochiului stâng. Și fac ca totul să miroasă a sărat. Abia acum, când stăm de

vorbă, mică e greu, dar trebuie să crezi. Nu am migrene din astea decât când a trecut. Se șterge la gură și devine dintr-o dată serios: Știu

urmează să se întâmple ceva rău. Și niciodată n-a fost una atât de urâtă.

Mă las pe spate, oftând.

— Și cam cu ce anume crezi tu c-o să mă ajuți? Cine crezi că sunt eu?

Sigur, cred că știu deja răspunsurile la întrebările astea, dar nu strică să verific. Și, în plus, mă simt total dezavantajat, complet scos din joc. M-aș simți mai bine dacă aș putea să opresc monologul ăsta interior infernal. Poate c-ar trebui să rostesc totul prin viu grai. Sau să gândesc permanent în imagini: o pisicuță jucându-se cu un ghem de lână, un vânzător de hotdogi la colț de stradă, un vânzător de hotdogi ținând pisicuța în brațe.

Thomas își șterge colțul gurii cu șervețelul.

— Frumoasă unealtă ai în geanta aia de colo, îmi zice. Bătrâna doamnă Ochi-Morți a părut destul de impresionată de ea.

Își pocnește bețișoarele între ele și apucă o bucată de chestie din aia bine prăjită, pe care apoi și o îndeasă în gură. În timp ce mestecă, vorbește. Îmi doresc să nu fi făcut asta.

— Așadar, aș zice că ești un soi de exterminator de fantome. Și știu că ai venit aici pentru Anna.

Probabil că ar fi cazul să-l întreb ce știe. Dar n-o fac. Nu mai vreau să vorbesc cu el. Deja știe prea multe despre mine.

Afurisitul ăla de Margaretă Bristol! O să-i trag eu o papară zdravănă pentru că m-a trimis aici, unde mă aștepta la pândă un tip

cu calități telepatice, fără să mă prevină măcar.

Acum, când îl privesc pe Thomas Sabin, îi zăresc un mic zâmbet infatuat pe chipul palid. Își împinge ochelarii în sus pe nas cu un gest atât de rapid și de abil, încât îmi dau seama că-l face frecvent. E prea multă încredere în ochii ăștia albaștri alunecoși; n-ar putea fi convins în vecii vecilor că intuiția lui parapsihologică ar fi dat greș. Și cine știe câte poate el să-mi citească în minte.

vâr în gură. Pe ea e un fel de sos dulce și aromat. E surprinzător de ^{Dintr-}un impuls, iau o rondelă de pește crud de pe farfurie și mi^o

bună, tare și densă. Totuși, de ouăle de pește nu mă ating. Îmi e de ajuns. Dacă nu-l pot face să creadă că nu sunt ceea ce zice el că aș fi, atunci trebuie măcar să-l dau jos de pe calul infatuării și să-l trimit la mama naibii.

Îmi împreunez sprâncenele într-o expresie nedumerită.

— Care Anna? întreb.

Clipește mirat, iar când începe să bolborosească, mă aplec în față, sprijinindu-mă pe coate.

— Vreau să mă asculți cu foarte mare atenție, Thomas, îi zic. Îți sunt recunoscător pentru pont. Dar aici nu suntem la cavalerie, și eu nu recrutez pe nimeni. Ai înțeles?

După care, înainte ca el să mai poată protesta, încep să mă gândesc intens , mă gândesc la absolut toate lucrurile înfiorătoare pe care le-am făcut în viața mea, la nenumăratele feluri în care am văzut atâtea arătări sângerând și arzând și făcându-se bucăți. Îi trimit imaginea ochilor lui Peter Carver explodându-i în orbite. I-o trimit

pe a Autostopistului Districtului 12, sângerând un soi de mâl negru,

în timp ce pielea i se usucă și i se strânge peste oase.

E ca și cum l-aș fi pocnit peste față. Chiar i se dă capul pe spate și, imediat, încep să-i apară broboane de sudoare pe frunte și pe buza de sus. Înghite și mărul lui Adam îi zvâcnește în sus și-n jos. Am impresia că bietul băiat o să-și dea afară porția de sushi.

Nici nu protestează când cer nota de plată.

Şase

Îl las pe Thomas să mă ducă până acasă cu maşina. După ce am lăsat-o mai moale cu defensiva, nu m-a mai călcat chiar atât de rău pe nervi. În timp ce urc treptele verandei, îl aud coborându-şi geamul şi întrebându-mă, stânjenit, dac-o să fiu prezent la petrecerea Capătului Lumii. Nu-i răspund nimic. Vederea tuturor morţilor allora l-a zguduit destul de zdravăn. Din ce în ce mai mult, îmi dă impresia că nu e decât un puşti singuratic şi nu vreau să^{-i mai spun} încă o dată să stea la distanţă de mine. Şi, în plus, dacă are abilităţi parapsihologice atât de puternice, înseamnă că nu mai are nevoie să întrebe.

Când ajung înăuntru, îmi las geanta pe masa din bucătărie. Mama e acolo, tocând plante pentru o posibilă mâncare, sau poate pentru unul dintre extrem de variatele ei farmece. Văd frunze de căpşuni şi scorţişoară. Ori e un farmec pentru dragoste, ori pregătirea unei

tarte. Stomacul mi se întoarce pe dos şi mă bate pe umăr, aşă că mă

îndrept spre frigider, ca să-mi fac un sandviş.

— Hei. Masa o să fie gata peste o oră.

— Ştiu, dar mie mi-e foame acum. Băiat, în creştere.

Scot maioneză, Colby-Jack²⁰ şi deli bologna²¹. În timp ce întind mâna după pâine, mă gândesc la tot ce am de făcut diseară.

²⁰ Tip de caşcaval obţinut prin amestecul dintre alte două, numite Colby şi Monterey Jack.

²¹ Salam asemănător cu mortadella. Legislaţia în domeniu din S.U.A. cere să fie preparat din carne tocată foarte fin şi fără bucăţi de grăsime vizibile.

Pumnalul e curat, dar asta nu prea are importanță. Nu anticipez vreo

întâlnire cu cineva mort, indiferent de ce-ar susține zvonurile din școală. N-am auzit niciodată ca vreo fantomă să atace un grup mai numeros de zece persoane. Chestii din astea se întâlnesc numai în filmele cu spintecători.

Diseară e vorba despre pătrundere în subiect. Vreau să aud povestea Annei. Vreau să știu cine poate să mă conducă spre ea. Din tot ce a putut să-mi spună Margaretă – numele ei de familie sau vârsta – n-am aflat și pe unde bântuie ea. Tot ce știa e că era casa părintească. Evident, aș putea să mă duc la biblioteca locală ca să dau de urma reședinței familiei Korlov. O întâmplare ca asasinarea Annei sigur trebuia să ajungă în ziare. Dar unde ar mai fi distracția? Asta e partea mea preferată din vânătoare. Să ajung să le cunosc. Să le ascult legendele. Vreau să capete, în mintea mea, dimensiuni cât mai mari cu putință, iar când va fi să le văd, nu vreau să mă dezamăgească.

— Cum ți-a mers azi, mamă?

— Bine, îmi răspunde, aplecată peste planșeta ei pentru tocat. Trebuie să chem deratizarea. Tocmai puneam o cutie cu caserole în pod, când am văzut o coadă de șobolan dispărând pe după o scândură din perete, îmi explică.

Se cutremură și plescăie dezgustată din limbă. — Dar de ce nu-l lași pe Tybalt pe-acolo? Pentru asta există pisicile, nu știi? Ca să prindă șoareci și șobolani.

Expresia ei devine o grimasă oripilată.

— Ptiu! Nu vreau să se aleagă cu viermi din cauză că ronțăie vreun afurisit de șobolan. Ajunge să chem pe cineva de la deratizare. Sau poți să te duci tu sus să pui câteva capcane.

— Sigur că da, îi zic. Dar nu în seara asta. În seara asta am o întâlnire.

— O întâlnire? Cu cine?

— Cu Carmel Jones, îi răspund, apoi zâmbesc și clatin din cap. Face parte din misiune, îi explic. E o petrecere în nu știu ce parc cu cascade diseară și ar trebui să pot culege ceva informații acceptabile.

Mama oftează și-și reia tocatul.

— E drăguță fata?

Ca de obicei, ea se fixează pe partea neimportantă a informației.

— Nu-mi place gândul că te folosești tot timpul de fetele astea.

Râd și mă salt pe masa de lucru, ca să fiu lângă ea. Îi șterpelesc o căpșună.

— O faci să sune atât de urât, îi zic.

— Chiar dacă te folosești de ele pentru o cauză nobilă, tot că te folosești de ele înseamnă.

— N-am zdrobit niciodată inimi, mamă.

Plescăie din limbă.

— Dar nici îndrăgostit n-ai fost niciodată, Cas.

O discuție cu mama despre dragoste e ceva mai rău decât cea

referitoare la sex, așa că bălmăjesc ceva despre sandvișul meu și o șterg din bucătărie. Nu-mi face plăcere insinuarea că ar

urma să-i fac rău cuiva. Nu-și dă seama că o să am grijă? Nu știe cât mă ostenesc ca să-i țin pe ceilalți la o distanță prudentă?

Mestec mai apăsător, străduindu-mă să nu mă enervez. În definitiv, ea se comportă ca o mamă normală. Și totuși, toți anii în care n-am adus niciodată vreo prietenă acasă ar trebui să-i dea de înțeles.

Dar acum nu e momentul să mă gândesc la asta. Sunt complicații am nevoie. O să se întâmple și așa ceva, odată și odată,

de care nu sunt convins. Sau poate că nu. Pentru că nimeni nu trebuie să aibă în asta și nu-mi închipui că aș putea termina vreodată cu ce am de făcut. Mereu vor fi alți și alți morți, iar morții mereu vor omorî.

Carmel vine să mă ia la puțin timp după ora nouă. Arată grozav, într-un soi de top roz cu bretele și o fustă scurtă kaki. Părul blond îi atârnă liber pe spate. Ar trebui să zâmbesc. Ar trebui să ^{-i spun ceva} drăguț, dar mă pomenesc abținându-mă. Cuvintele mamei se amestecă în misiunea mea.

Carmel are un Audi argintiu, vechi de vreo doi ani, care ia strâns virajele în timp ce trecem fulgerător printre indicatoare rutiere ciudate, semănând cu tricoul lui Charlie Brown, și altele susținând că e posibil ca un elan să atace mașinile. Suntem aproape de amurg și cerul devine portocaliu; umiditatea din aer e zdrobitoare, iar vântul mă pălmuește cu putere peste față. Îmi vine să stau cu capul scos de tot pe fereastră, ca un câine. Când ieșim din oraș, ciulesc urechile, dându-le pe spate și ascultând, și mă întreb dacă ea – Anna – mă poate simți că mă deplasez.

Eu o simt că e pe-acolo, amestecată prin mazăga altor o sută de fantome, unele abia târșându-se, inofensive, și altele pline de furie. Nu pot să-mi imaginez cum e să fii mort; e o idee străină pentru mine, din moment ce am cunoscut atâtea fantome. Nu prea reușesc să înțeleg de ce unele persoane mai rămân, iar altele nu. Mă întreb unde or ajunge cele care pleacă. Mă întreb dacă alea pe care le extermin eu ajung în același loc.

Carmel mă întreabă despre orarul meu și despre fosta mea școală. Îi trântesc câteva răspunsuri vagi. Peisajul a devenit dintr-odată rural și trecem printr-un târg în care jumătate din clădiri sunt pline de igrasie și dărăpănate. Prin curți sunt parcate vehicule acoperite de rugina atâtor ani. Îmi amintește de locuri prin care am mai fost și-mi trece prin gând că am fost prin prea multe locuri; că e posibil să nu

mai am nimic n— Tu bei, nu? se ou de văzut.interesează Carmel.

— Mda, sigur, îi răspund, cu toate că nu sunt băutor, nu unul adevărat.

Niciodată n-am avut ocazia să capăt viciul ăsta.

— Super. Mereu sunt sticle destule, dar de obicei mai reușește câte cineva să-și aducă un butoi pe platforma camionetei.

Semnalizează și iese din drum într-o parcare. Aud torentul amenințător al cascadei de undeva din spatele copacilor. Drumul s^a scurs repede; n-am prea fost atent la el. Am fost prea ocupat să mă gândesc la morți, în special la o fată moartă, îmbrăcată într-o rochie frumoasă, pătată de roșul propriului ei sânge.

Petrecerea decurge la fel ca toate petrecerile. Sunt prezentat unei puzderii de chipuri pe care ulterior voi încerca să le cuplez cu numele, fără succes. Fetele sunt toate hlizite și nerăbdătoare să-i impresioneze pe ceilalți participanți. Băieții s-au strâns laolaltă, lăsându-și, în majoritatea lor, creierii în mașini. Am reușit să beau

două beri; pe asta, a treia, o țin în mână de aproape o oră. E destul de plictisitor.

Capătul Lumii nu pare să fie capătul a nimic, în afară de cazul în care îl iei în sensul literal. Suntem toți adunați la marginea cascadei, șiruri de oameni martori la trecerea apei maronii peste stâncile negre. Dar nu e chiar atât de multă apă, fiindcă veni vorba. Am auzit pe cineva spunând că a fost o vară secetoasă. Cu toate astea, abisul săpat de apă de-a lungul timpului e superb, cu pereți abrupti de-o

parte și de cealaltă, iar în mijlocul cascadei se află o formațiune stâncoasă impozantă, pe care mi-ar plăcea să mă cațăr, numai să fi avut încălțări mai potrivite.

Am tot vrut s-o prind pe Carmel singură, dar de când am ajuns aici, Mike Andover a tot întrerupt-o cu fiecare ocazie, încercând să mă pirolească mereu cu o privire atât de aprigă, încât parcă mă hipnotiza. Și ori de câte ori reușeam să-l trimitem la plimbare,

apăreau Natalie și Katie, prietenele luide speranță. Eu nici măcar nu știam sigur cine e una și cine e cealaltă.^{Carmel}, și mă priveau pline

Amândouă sunt brunete și au trăsături extrem de asemănătoare, mergând până la cerceii identici. Îmi vine să zâmbesc mai mult ca oricând și am impulsul ăsta ciudat de a

mă arăta viclean și inteligent. Încordarea îmi pulsează în tâmpile. Ori de câte ori spun eu ceva, ele chicotesc, apoi se privesc reciproc, cerându-și permisiunea să râdă, după care se întorc la loc spre mine, așteptându-mi următoarea

vorbă șugubeață. Dumnezeule, enervanți mai sunt oamenii vii.

Până la urmă, o fată pe nume Wendy începe să verse peste parapet și diversiunea îmi e suficientă ca s-o iau de braț pe Carmel și să pornesc numai cu ea la plimbare de-a lungul pasarelei din lemn. Intenționam s-o duc tocmai până de cealaltă parte, dar când ajungem în mijloc, privind în jos abisul cascadei, ea se oprește.

— Te simți bine? mă întreabă, iar eu îi fac semn din cap că da. Tuturor le-ai plăcut, îmi mărturisește ea.

Nu pot să-mi închipui de ce. N-am zis nici măcar un singur lucru interesant. Și nici nu cred că ar putea fi ceva interesant la mine, în

afara a ceea ce nu-i spun nimănui.

— Poate că le plac tuturor pentru că tu le placi tuturor, rostesc, accentuând, și mă aștept s-o aud că pufnește sau face vreun comentariu despre lingușeală, dar nu se întâmplă nimic din astea.

Dimpotrivă, clatină aprobator din cap, tăcută, vrând parcă să spună că, probabil, am dreptate. E inteligentă și conștientă de sine. Chiar mă întreb ce-o fi căutat să umble cu unul ca Mike. Cu unul din Oștirea Troiană.

Gândul la Oștirea Troiană îmi amintește de Thom^{as} Sabin. Crezusem c-o să-l găsesc pe-aici, pândind printre copaci, adu-mecându-mi fiecare mișcare ca un îndrăgostit< în fine, ca un școlar îndrăgostit; totuși, nu l-am văzut. Și, după unele

dintre conversațiile fără conținut pe care le-am purtat astăseară, oarecum
îl regret.

— Ai zis c-o să-mi povestești despre fantome, îi amintesc lui Carmel.

Ea clipește nedumerită, după care începe să zâmbească.

— Așa am zis.

Își drege glasul și face o introducere pe cât poate mai bună, înșirându-mi amănuntele tehnice ale petrecerii de anul trecut: cine a fost acolo, ce-a făcut, de ce-a venit împreună cu cutare sau cutare persoană. Bănuiesc că vrea să-mi ofere un tablou complet și realist. Unora le e necesar, bănuiesc. Personal, sunt genul care preferă să

completeze singur spațiile goale și să-l personalizeze. Probabil că e mai bine așa decât a fost în realitate.

În sfârșit, ajunge la partea întunecată, o parte plină de copii beți și nedemni de încredere, și aud o re-povestire la mâna a treia a poveștilor cu fantome spuse în seara aia. Despre înotători și drumeți care au murit la cascada Trowbridge, unde s-a ținut petrecerea anul trecut. Despre cum încercau fantomele să provoace aceleași

accidente pățite de ele și că mai multe persoane ar fi fost victime ale câte unui brânci din partea cuiva invizibil de pe marginea cascadei sau a unei mâini nevăzute care le-a târât spre curenții râului. Partea

asta mă face să ciulesc urechile. Din ceea ce știu eu despre fantome, sună destul de posibil. În general, lor le place să dea mai departe nenorocirea care li s-a întâmplat lor. Putem să-l luăm ca exemplu pe

Autostopist.

— Pe urmă, Tony Gibney și Susanna Norman au apărut urlând pe o potecă, susținând că ar fi fost atacați de ceva în timp ce se pupau, îmi povestește Carmel, clătinând din cap. Se făcuse destul de târziu și foarte mulți dintre noi se cam speriaseră de-a binelea, așa că ne-am

urcat în mașini și ne-am luat valea. Eu mergeam cu Mike și cu Chase, iar Will conducea; când să ieșim din parc, ceva ne-a sărit în față. Nici acum nu știu de unde a apărut, dacă a coborât de pe deal sau dacă a sărit dintr-un copac. Arăta ca o puma, una mare și lăptoasă, sau ceva asemănător. În fine, Will a călcat frâna, iar vietatea doar a rămas pe loc timp de o secundă. Am crezut c-o să sară pe capotă și, jur, mi-a venit să țip. Numai că, în loc de asta, și-a dezgolit dinții și a șuiert,

după care<— După care? o îmboldesc, fiindcă știu că asta așteaptă de la mine.

— După care ne-a ieșit din bătaia farurilor, s-a ridicat pe două picioare și a dispărut prin pădure.

Izbucnesc în râs și ea mă lovește peste braț.

— Nu mă pricep să povestesc din astea, mărturisește, dar se vede că încearcă să-și stăpânească și ea râsul. Mike o spune mai bine.

— Mda, probabil că folosește mai multe cuvinte obscene și gesturi nebunești din mâini.

— Carmel.

Mă întorc și-l văd iar pe Mike, cu Chase și cu Will de-o parte și de cealaltă, șold în șold, scuișând din gură prenumele lui

Carmel ca pe un proiectil vâscos. E ciudat cum numai pronunțarea numelui cuiva poate să semene cu o înfierare.

— Ce e atât de amuzant? se interesează Chase.

Își stinge țigara de parapet și-și vâră chiștocul înapoi în pachet. Gestul mă scârbește oarecum, dar mă impresionează conștiința lui ecologică.

— Nimic, îi răspund. Carmel tocmai și-a petrecut ultimele douăzeci de minute povestindu-mi cum v-ați întâlnit voi toți anul trecut cu Sasquatch²².

Mike zâmbește. Ceva s-a schimbat. Ceva nu se potrivește, și nu cred să fie de vină doar faptul că au băut toți.

— Povestea aia e al naibii de adevărată, îmi zice și-mi dau seama că schimbarea constă în modul prietenos în care se comportă cu mine.

Mă privește pe mine, nu pe Carmel. Nici pentru o clipă nu-i iau manifestarea asta ca pe una sinceră. El doar încearcă o chestie nouă.

Vrea ceva, sau, mai rău, încearcă să obțină un ascendent în fața mea.

Îl ascult pe Mike spunându-mi aceeași poveste pe care abia a încheiat-o Carmel, numai că folosește mult mai multe cuvinte

²² Sasquatch e o altă denumire pentru Yeti, sau Bigfoot, o vietate asemănătoare cu

maimuțele, dar bipedă, cu caracteristici umanoide, cu o înălțime de 2-3 metri și o greutate de 200-250 de kilograme, despre care se crede că ar trăi prin pădurile din regiunea nord-vestică a continentului american, spre coasta Pacificului. Descrierile, în general, susțin că ar avea o blană maro închis sau maro-roșcat, ochi mari, arcade proeminente, frunte îngustă și capul ținut, cu un fel de creastă în creștet.

obscene și gesticulări. Variantele sunt surprinzător de asemănătoare,

^damândoi au spus povestea de foarte multe ori. Când termină, îl vădar nu știu dacă asta înseamnă că ar fi și corecte, sau doar că

oarecum clătinându-se pe picioare, părând pierdut în amintire.

— Așadar, ești amator de povești cu fantome? mă întrebă Will Rosenberg, umplând tăcerea.

— Le ador, îi răspund, îndreptându-mi un pic spinarea.

O briză umedă vine dinspre apă, din toate direcțiile, și tricoul meu negru începe să mi se lipească de piele, făcându-mă să tremur.

— Cel puțin, adaug, când nu se încheie cu un Yeti felin care traversează drumul, dar nu se sinchisește să atace pe cineva.

Will râde.

— E genul de poveste care ar trebui să se încheie cu poanta: „o pisicuță²³ n-a făcut niciodată rău cuiva”. Eu le tot zic s-o adauge, dar nu m-asculță nimeni.

Râd și eu, chiar dacă o aud pe Carmel bombănind spre umărul meu ceva despre cât de dezgustătoare e remarca. Mă rog. Mie îmi place Will Rosenberg. El chiar are creier. Evident, asta îl face să fie cel mai periculos dintre cei trei. După postura lui Mike, îmi dau

²³ Joc de cuvinte, pussy desemnând, în argou, organul sexual feminin.

Seama că așteaptă ca Will să pună ceva la cale, să inițieze o acțiune.

Din pură curiozitate, mă hotărâsc să-i ușurez sarcina.

— Știi altele mai bune? îl întreb.

— Știu vreo câteva, îmi răspunde el.

— Am auzit de la Natalie că mama ta e un soi de vrăjitoare, intervine Chase. Pe bune?

— Pe bune, răspund, ridicând din umeri. Ghicește viitorul, adaug,

către câți bani ies din asta. Carmel. Vinde lumânări și alte chestii pe internet. N-ai să crezi

— Super, zice Carmel, zâmbind. Poate mi-l ghicește și pe al meu într-o zi.

— Dumnezeule, exclamă Mike. Exact ce-i mai lipsea orașului ăstuia: altă ciudățenie afurisită. Dacă mama ta e vrăjitoare, atunci tu ce înseamnă că ești? Harry Potter?

— Mike, îl apostrofează Carmel. Nu fi nesimțit.

— Cred că ceri prea mult, spun eu încet, însă Mike nu mă ia în seamă și o întreabă pe Carmel de ce-și bate capul să stea de vorbă cu

un ciudat ca mine.

Foarte măgulitor. Carmel începe să pară agitată, de parcă și-ar închipui că Mike ar putea să-și piardă cumpătul și să mă arunce, dintr-un pumn, peste parapetul din lemn, în apa puțin adâncă. Arunc o privire dincolo de parapet. Pe întuneric, nu pot să-mi dau

seama prea bine cât ar putea fi de mică, dar nu cred să fie suficient de adâncă încât să amortizeze o cădere și e foarte probabil să-mi rup gâtul într-o piatră, sau altceva. Mă străduiesc să rămân calm și imperturbabil, ținându-mi mâinile în buzunare. În același timp, sper ca atitudinea mea indiferentă să-l scoată din minți, deoarece comentariile lui referitoare la mama, ca și la faptul că eu aș fi un soi de tânăr vrăjitor tolomac, m-au enervat. Dacă ar fi să mă arunce în abisul cascadei chiar acum, probabil că aș ajunge să bântui pe

stâncile umede, mort, în căutarea lui, negăsindu-mi odihna până nu i-aș înfuleca inima.

— Mike, las-o mai ușor, îi zice Will. Dacă el vrea o poveste cu fantome, hai să i-o spunem pe cea mai tare. Să i-o spunem pe aia care-i ține noaptea treji pe cei din anul al treilea.

— Care anume? îl întreb, simțind că mi se zbârlește părul la ceafa. — Cu Anna Korlov. Anna în Veșmânt de Sânge.

vocea altcuiva, nu doar în capul meu, mă trec fiorii. Numele ei parcă dansează prin întuneric. Auzindu-l pronunțat de

— Anna în Veșmânt de Sânge? Gen Cenușăreasa în galben s-a înveșmântat²⁴?

O dau pe glumă, știind că asta o să-i enerveze. O să se străduiască mai mult s-o zugrăvească într-un chip cât mai oribil, mai înspăimântător, exact așa cum îmi doresc. Cu toate astea, Will mă privește ciudat, de parcă s-ar întreba cum de cunosc cântecelul ăsta pentru copii.

— Anna Korlov a murit când avea șaisprezece ani, începe el după

²⁴ Cântecel pentru copii, Cinderella Dressed in Yellow, folosit mai ales când se sare coarda.

câteva clipe. I-au tăiat gâtul dintr-o parte în cealaltă. Era în drum spre un bal de la școală când s-a întâmplat. I-au găsit cadavrul a doua zi, deja plin de muște, cu rochia ei albă pătată de sânge.

— S-a zis că a fost iubitul ei, nu? intervine Chase, în rolul chibițului perfect.

— S-a crezut că era o posibilitate, răspunde Will, ridicând din umeri. Din cauză că el a plecat din oraș la câteva luni după întâmplare. Numai că toată lumea l-a văzut la bal în seara aia. A tot întrebat de Anna, închipuindu-și că ea doar i-a tras clapa. Dar n-are importanță cum a murit ea. Sau cine a omorât-o. Important e că n-a rămas moartă. Cam la un an după ce au găsit-o, a apărut din nou în fosta ei casă. Știi, au vândut-o după ce mama Annei a dat colțul din cauza unui infarct, șase luni mai târziu. A cumpărat-o un pescar, ^{care} s-a mutat acolo cu toată familia. Anna i-a omorât pe toți. Le^a sfârtecat toate membrele. Le-a lăsat capetele și brațele morman la picioarele scării și le-a spânzurat trunchiurile în pivniță.

Îmi rotesc privirea peste chipurile palide din micul public care s-a adunat între timp. Unele arată tulburate, inclusiv cel al lui Carmel. Cele mai multe par doar curioase, așteptându-mi reacția.

Respirația mi s-a accelerat, dar mă străduiesc să am un ton sceptic

când pun următoarea întrebare. — De unde știți că n-o fi fost doar vreun vagabond? Vreun

psihopat care a pătruns întâmplător în casă în timp ce era plecat

pescarul?

— Din cauza felului în care poliția a mușamalizat tot. Nu s-a făcut nicio arestare. Abia dacă au cercetat, cât de cât. Doar au sigilat casa și s-au prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. A fost mai simplu decât au crezut. Lumea chiar e destul de dornică să uite astfel de lucruri.

Încuviințez din cap, fiindcă așa e.

— Asta, o dată, și pe urmă, că au găsit scris cu sânge pe toți pereții: Anna taloni. Casa Annei.

Mike rânjește.

— Plus că în niciun caz n-ar fi fost cineva capabil să sfârtece așa un corp. Pescarul era un tip de 125 de kile. I-a smuls capul și brațele. Ar trebui să fii clădit ca The Rock²⁵, să fii drogat zdravăn și să-ți faci o injecție cu adrenalină în inimă, ca să poți să-i rupi gâtul unui tip de 125 de kile.

Pufnesc pe nări și Oștirea Troiană râde.

— Nu ne crede, se vaită Chase.

— Aiurea, i s-a făcut frică, remarcă Mike.

— Gura, se răstește Carmel, luându-mă de braț. Nu-i lua în seamă, îmi zice. Tot vor să se lege de tine încă din clipa în care au văzut că s-ar putea să fim prieteni. E caraghios. Aiureli de școala elementară, așa cum ai zice „Bloody Mary” în fața oglinzii la o petrecere în pijamale.

²⁵ Pseudonimul unui actor și wrestler american, pe numele adevărat Dwayne Johnson. Născut în anul 1972, a debutat în anul 1996 în circuitul World Wrestling

Entertainment. Are 1,96 metri înălțime și 120 de kilograme.

Mi-ar plăcea să-i pot spune că nu e nicidecum așa, dar tac. În loc

de asta, îi strâng mâna cu un gest liniștitor, după care mă întorc iar spre ei.

— Și unde e casa?

Iar ei se privesc lung, ca și cum exact asta ar fi vrut să audă.

Șapte

Plecăm de la cascadă și ne întoarcem spre Thunder Bay, înaintând pe sub luminile în nuanța chihlimbarului ale stâlpilor de iluminat și trecând prea repede printre neclarele indicatoare de circulație. Chase și Mike râd, cu geamurile din dreptul lor deschise, vorbind despre Anna, amplificându-i legenda. Sângele îmi pulsează în timpane atât de puternic, încât uit să fiu atent la indicatoare, uit să memorez drumul.

A fost nevoie de un pic de subtilitate din partea lor ca să părăsească petrecerea, convingându-i pe ceilalți să-și vadă mai departe de băutură și să se distreze la capătul lumii. Carmel chiar a fost nevoită să facă o figură constând, în principiu, dintr-un „hei, ce-i aia de-acolo?”, adresată Nataliei și lui Katie, înainte de a plonja în SUV-ul lui Will. Acum, însă, doar înaintăm fulgerător prin aerul nopții de vară.

— Lung drum, îmi zice Will și mi amintesc că tot el fusese indicat ca șofer și în povestirea de anul trecut, cu petrecerea de la cascada

Trowbridge.

Tipul îmi trezește curiozitatea: statutul lui de șofer desemnat îl face să dea impresia că umblă cu zevzecii ăștia doar ca să fie în rând cu lumea, numai că e prea inteligent pentru ei și ceva din comportamentul lui mă face să cred că el e cel care mută piesele, fără

știrea celorlalți.— E departe de lume, adaugă el. Spre nord.

— Și ce-o să facem când o să ajungem acolo? întreb, și râd toți.

Will ridică din umeri.

— Bem câteva beri, aruncăm câteva sticle spre casă. Nu știi. Are importanță?

N-are. N-o s-o extermin pe Anna în seara asta, nu cu atâția martori. Nu vreau decât să ajung acolo. Vreau s-o simt că e în spatele unei ferestre, urmărindu-ne mișcările, fixându-mă cu privirea, sau poate retrăgându-se undeva mai departe. Dacă e să fiu sincer cu

mine însumi, trebuie să recunosc că Anna Korlov mi s-a înfipt în minte așa cum nu s-a întâmplat decât cu puține fantome înaintea ei. Nu știu din ce motiv. O singură fantomă, cu excepția ei, mi-a mai pus așa stăpânire pe gânduri, mi-a produs o asemenea involburare a sentimentelor, și aia e fantoma care mi-a omorât tatăl.

Acum trecem aproape de lac și îl aud cum îmi șoptește în valuri despre toate creaturile moarte pe care le ascunde sub suprafața sa, privind din adâncuri cu ochi înnegurați deasupra obrazilor mâncați

de pești. Ele pot să mai aștepte.

Will cotește la dreapta pe un drum de țară și roțile SUV-ului protestează, zgâlțâindu-ne înainte și-napoi. Când îmi ridic privirea, zăresc casa, părăsită de-atâția ani și începând să se încline, ca o siluetă neagră pândind ghemuită prin întuneric. Oprește în capătul a ceea ce fusese odinioară aleea. Farurile fulgeră baza casei, luminând vopseaua gri scorjită și scândurile netede, putrezite, veranda

năpădită de ierburi și buruieni. Fosta alee era lungă: suntem la cel puțin treizeci de metri de intrarea casei.

— Ești sigur că aici e? îl aud pe Chase șoptind, dar eu știu că e.

Pot să-mi dau seama după felul în care vântul îmi face să se miște părul și hainele, dar fără să tulbure nimic altceva. Casa e stăpânită de încordare, urmărindu-ne. Fac un pas înainte. După câteva secunde, în spatele meu scrâșnesc pașii lor șovăitori.

Pe drum, ei mi-au zis că Anna omoară pe oricine îi intră în casă.

Mi-au povestit despre vagabonzii care s-au nimerit pe-acolo în căutarea unui loc pentru dormit, dar numai ca să se pomenească

spintecați după ce s-au întins. N-aveau cum să știe una ca asta, desigur, cu toate că, probabil, așa a fost.

În spatele meu se aude un sunet ascuțit, urmat de zgomotul unor pași repezi.

— E o tâmpenie, se răstește Carmel.

Între timp, aerul se răcise, așa că îmi pusese un cardigan gri peste bluza fără mâneci. Stă cu mâinile înfundate în buzunarele fustei kaki și cu umerii aplecați în față de iritare.

— Trebuia să fi rămas la petrecere! spune.

Nimeni n-o ia în seamă. Toți ceilalți nu fac decât să gălgâie din berile lor, vorbind prea tare ca să-și mascheze agitația. Mă strecor spre casă cu pași precauți, mutându-mi privirea de la o fereastră la alta, nerăbdător să zăresc mișcări care n-ar trebui să existe. Mă aplec când o cutie de bere zboară pe lângă capul meu, aterizând pe alee, apoi sărind până spre verandă.

— Anna! Hei, Anna! Hai afară, să ne jucăm, cățea moartă ce ești!

Mike izbucnește în râs, iar Chase îi mai aruncă o cutie de bere. Chiar și prin întunericul tot mai dens văd că are obrajii îmbujorați de la pileală. Începe să se clatine pe picioare.

Îmi plimb privirea între ei și casă. Oricât de mult mi-ar plăcea să cercetez mai departe, o să mă opresc. Nu e bine. Acum, că ei sunt aici și le e frică, râd de ea, încercând s-o transforme într-o glumă. Să-și dea în cap cu cutiile pline de bere li se pare o idee grozavă și, da, îmi încerc s^dau seama de ipocrizia dorinței mele de a apăra o creatură pe care-o extermin.

Privesc dincolo de ei, spre Carmel, care se foiește de pe un picior pe celălalt, strângându-se în brațe ca să se apere de briza înghețată venită dinspre lac. Părul ei blond îi stă spulberat în șuvițe ca o pânză de păianjen în jurul feței.

— Haideți, băieți, să plecăm de-aici. Carmel devine agitată, și oricum nu e nimic pe-aici, în afară de păienjeni și șoareci, le zic.

Dau să mi fac loc pe lângă ei, însă Mike și Chase mă apucă fiecare de câte un braț. Observ că Will s-a retras lângă Carmel și-i spune ceva încet, aplecându-se și gesticulând spre mașina care așteaptă. Ea scutură din cap și face un pas spre noi, însă el o ține pe loc.

— Nici gând să plecăm fără să aruncăm o privire înapoi, declară Mike.

El și Chase mă învârtesc pe loc și mă duc înainte pe alee, ca doi gardieni de închisoare escortând un deținut, umăr la umăr.

— Bine, zic, renunțând să mă împotrivesc așa cum poate ar fi cazul.

Pentru că aș ^{vrea} să am o imagine mai de aproape. Doar că aș fi preferat să nu fie și ei de față. Îi fac semn cu mâna lui Carmel, ca s-o anunț că totul e în regulă, și mă scutur de gardienii mei.

Când ating cu piciorul cea dintâi scândură mucegăită din treptele verandei, aproape că simt cum casa se contractă, de parcă ar inspira, de parcă s-ar trezi la viață după atâta timp cât a stat neatinsă. Urc și celelalte două trepte și mă opresc, singur, în fața cenușului întunecat al ușii. Mi-ar fi plăcut să am o lanternă sau o lumânare. Nu

pot să mi dau seama ce culoare o fi avut casa. De la distanță, părea să fi fost odinioară cenușie, fâșiile de vopsea scorojită zărindu-se ca țândări gri căzute la pământ, însă acum, când sunt aproape, îmi par putrede și negre. Ceea ce e imposibil. Nimeni nu-și vopsește o casă în negru.

Ferestrele înalte aflate de-o parte și de cealaltă a ușii sunt năclăite de murdărie și de praf. Mă duc spre cea din stânga și-mi frec palma

de geam în goală, cu ^{ntr-} excepția un cerc rapid. Înăuntru, casa e în cea mai mare parte parțiată de mobilier împrăștiat peste tot.

Văd un divan în mijlocul a ceea ce trebuie să fi fost livingul, acoperit cu un cearșaf alb. Resturile unui candelabru atârnă din tavan.

Remarc că, în ciuda întunericului, pot să disting cu ușurință interiorul. E luminat de raze gri și albastre care par să vină de nicăieri. E ceva ciudat la lumina asta, un amănunt pe care inițial nu pot să-l analizez, până când îmi dau seama că nimic nu lasă umbră.

O șușoteală îmi amintește că Mike și Chase sunt și ei aici. Dau să mă întorc ca să le spun că nu e nimic din ce n-am mai văzut până acum și dacă nu s-ar putea, vă rog, să ne întoarcem la petrecere, însă în geam văd reflectată imaginea lui Mike, în mână cu o bucată ruptă de scândură, țintindu-mi ceafa cu brațele ridicate deasupra capului și presimt că n-o să mai zic nimic pentru un timp destul de îndelungat.

Mă trezesc în miros de praf și cu senzația că o mare parte din țeastă îmi stă împrăștiată în cioburi undeva în spatele meu. Apoi clipesc. Fiecare răsuflare a mea trimite câte un norișor de praf de^a lungul scândurilor învechite și neregulate. Întorcându-mă pe spate, îmi dau seama că țeastă mi-e încă intactă, însă creierul mă doare atât de rău, încât mă văd nevoit să închid ochii la loc. Nu știu unde mă aflu. Nu-mi amintesc ce făceam

Înainte să ajung aici. Tot ce știu e că-mi simt creierul de parcă s-ar revărsa peste tot, nestingherit. O imagine îmi apare brusc în minte: o oarecare brută de Neanderthal învârtind o scândură. Piese puzzle-ului încep să se așeze la locurile lor. Clipesc din nou, în strania lumină gri.

Strania lumină gri. Ochii mi se deschid larg, fulgerător. Sunt în interiorul casei.

Creierul mi se scutură ca un cățel de apă și un milion de întrebări zboară din blana lui. Oare cât timp am zăcut inconștient? În ce cameră sunt? Cum ies de-aici? Și, desigur, cea mai importantă dintre toate: oare canalele m-or fi lăsat aici?

Mike. La ultima întrebare primesc repede răspuns din partea vocii lui

— Vedeți, v-am zis eu că nu l-am omorât.

Ciocănește cu degetul în geam și mă răsucesc spre fereastră, ca să-i privesc mutra rânjită de idiot. Tocmai îndrugă prostii, cum că sunt un om mort și asta pățesc cei care atentează la proprietatea lui.

Atunci o aud pe Carmel strigând c-o să cheme poliția și întrebând, pe un ton panicat, dacă m-am trezit măcar.

— Carmel! strig, luptându-mă să mă ridic într-un genunchi. Sunt bine.

— Cas, strigă și ea. Nemernicii ăștia n-am știut, îți jur.

O cred. Mă frec la ceafa. Degetele îmi revin în fața ochilor cu un pic de sânge pe ele. De fapt, e o grămadă, dar nu mă îngrijorează asta, fiindcă din rănilor de la cap sângele curge ca apa de la robinet, chiar și când leziunea e cu foarte puțin mai gravă decât o tăietură de hârtie. Îmi lipesc din nou palma de

podea ca să mă împing în sus și sângele se amestecă în praf, alcătuiind o pastă roșiatică, zgrunțuroasă.

E prea devreme să mă ridic. Capul mi se învârte. Trebuie să mă

întind la loc. Camera începe să se miște singură.

— Dumnezeule, uită-te la el. A căzut iar. Ar trebui, probabil, să-l scoatem de-acolo, omule. S-ar putea să aibă o comoție, ceva.

— L-am lovit cu o scândură; normal că are o comoție. Nu fi idiot.

Uite cine vorbește, îmi vine să zic. Totul pare extrem de ireal, extrem de incoerent. E aproape ca un vis.

— Hai să-l lăsăm și gata. Găsește el cum să se întoarcă.

— Frate, nu putem. Uită-te la capul lui; sângerează peste tot.

În timp ce Mike și Chase se ciondănesc dacă să se ocupe de mine sau să mă lase să mor, simt cum încep să mă cufund iar în întuneric. Îmi trece prin gând că ăsta chiar ar putea să fie sfârșitul. Că eu chiar să fi fost asasinat de cei vii: de-a dreptul inimaginabil.

Dar apoi aud vocea lui Chase urcând cu vreo cinci octave.

— Dumnezeule! Dumnezeule!

— — ȚCe e? strigă Mike, iritat și panicat cara! Uită-te la blestemata de scară! În același timp.

Îmi forțez ochii să se deschidă și capul să se ridice cu câțiva centimetri. La început, nu văd nimic extraordinar la scară. E un pic cam îngustă, iar balustrada a fost ruptă în nu mai puțin de trei locuri. Pe urmă, însă, privesc și mai sus.

E ea. Pâlpâie, apărând și dispărând ca o imagine pe ecranul unui monitor, un oarecare spectru întunecat luptându-se să treacă din

filmare în realitate. Când se prinde cu mâna de balustradă, se materializează și aud lemnul văitându-se și scârțâind sub apăsare.

Clatin ușor din cap. Încă sunt dezorientat. Știu cine e ea, îi cunosc numele, dar nu pot să-mi dau seama de ce sunt aici. Dintr-odată, îmi vine în minte că sunt prins în capcană. Nu știu ce să fac. Aud repetatele rugăciuni panicate ale lui Chase și Mike, care încă dezbat dacă să fugă sau să încerce, cumva, să mă scoată din casă.

Anna se pogoară asupra mea, coborând treptele fără să facă vreun pas. Picioarele i se târăsc în chip oribil, ca și cum nu s-ar putea folosi nicidecum de ele. Tenul alb îi e întretăiat de vene întunecate, vineții.

Părul e negru, fără umbră, și se mișcă prin aer de parcă ar fi suspendat în apă, șerpuind în urmă și plutind ca stuful. E singurul lucru la ea care dă impresia că ar fi viu.

Nu-și poartă pe ea rănilor mortale, ca alte fantome. Ei mi-au spus că i-a fost tăiat gâtul, dar gâtul fetei din fața mea e lung și alb. Dar mai e și rochia. E umedă și roșie și în permanentă mișcare. Picură din ea pe jos.

Nu-mi dau seama că m-am târât înapoi spre perete până când simt apăsarea rece în umăr și în spinare. Nu-mi pot lua ochii de la ochii ei. Sunt ca două picături de petrol. Mi-e imposibil să-mi dau seama încotro privește, dar nu sunt într-atât de neghiob ca să sper că nu mă poate vedea, sau că nu m-ar fi văzut. E cumplită. Nu în sensul grotesc, ci în cel nelumesc.

Inima îmi bate cu putere în piept, iar durerea din craniu e insuportabilă. Îmi cere să mă întind pe jos. Îmi spune că n-am

scăpare. N-am forță să mă împotrivesc. Anna o să mă omoare, și mă surprinde să descopăr că aș prefera să mă dea gata una ca ea, în rochia ei făcută din sânge. Aș prefera să mor de ce naiba o avea ea în minte pentru mine, decât să mă sting liniștit undeva într-un spital, din cauză că m-a lovit cineva în cap cu o bucată de scândură din dușumea.

Se apropie. Pleoapele mi se coboară încet, dar îi aud mișcările șoptind prin aer. Aud fiecare picătură groasă de sânge izbind podeaua.

Deschid ochii. O văd profilându-se deasupra mea, zeița morții, cu buze negre și mâini reci.

— Anna, rostesc și buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet slab.

Își coboară privirea spre mine, jalnica vietate îndesată în peretele ei. Fruntea ei se cutează în timp ce plutește. Și, deodată, își smucește privirea spre fereastra de deasupra capului meu. Înainte să pot face o mișcare, brațele îi țâșnesc în față, trecând prin geam. Aud cum Mike, sau Chase, sau amândoi, îmi țipă aproape în ureche. Ceva mai departe, o aud pe Carmel.

Anna îl trage pe Mike prin geam înăuntru, în casă. El urlă și zbiară disperat, ca un animal capturat, zvârcolindu-se în strânsoarea ei și străduindu-se să evite să-o privească în față. Zbaterea lui nu pare să-o deranjeze. Brațele îi sunt la fel de neclintite ca marmura.

— Dă-mi drumul, bolborosește el. Dă-mi drumul, nenică, n-a fost decât o glumă! N-a fost decât o glumă!

Ea îl pune pe picioare. Mike sângerează, tăiat la față și pe mâini.

Face un pas înapoi. Anna își arată dinții. Îmi aud vocea venind de altundeva, cerându-i să se oprească, sau doar țipând, însă Mike nu mai are timp să țipe înainte ca ea să-și repeedă mâinile în pieptul lui, străpungând piele și mușchi. Își împinge brațele în lături, ca și cum ar vrea să forțeze o ușă care se închide, și Mike Andover e sfâșiat în două. Ambele jumătăți se prăbușesc în genunchi, zvâcnind și smucindu-se ca membrele unei insecte. Măruntaiele îi cad pe podea

întrȚipetele o băltoacă mare, roșie.lui Chase vin acum de mai departe. Se aude un motor

pornind. Încep să mă târăsc, îndepărtându-mă de mizeria care până acum câteva clipe fusese Mike, străduindu-mă să nu privesc spre jumătatea din corpul lui încă legată de cap. Nu vreau să știu dacă e încă viu. Nu vreau să aflu dacă-și privește zvâcnetele celeilalte jumătăți a lui.

Anna e cu ochii spre cadavru, calmă. Apoi mă privește îndelung,

după care își îndreaptă din nou atenția spre Mike. Atunci când ușa se dă de perete, nu pare să observe; deodată, mă pomenesc apucat de umeri, târât afară din casă, departe de sânge, și picioarele îmi bufnesc pe treptele verandei. Când persoana care mă târăște îmi dă drumul, mă lasă să cad prea brusc cu capul de pământ și iarăși nu mai văd nimic.

Opt

— Hei. Hei, frate, te trezești?

Cunosc vocea asta. Nu-mi place vocea asta. Întredeschid ochii și iată-i și fața, plutind pe deasupra mea.

— Ne-ai făcut griji pentru ceva timp. Probabil că n-ar fi trebuit să te lăsăm să dormi atât. Probabil că ar fi trebuit să te ducem la un spital, dar chiar n-am reușit să găsim ceva de spus.

— N-am nimic, Thomas.

Ridic mâna și mă frec la ochi, apoi îmi adun puterile și mă salt în capul oaselor, știind că universul meu urmează să înoate și să clipească îndeajuns de tare încât să-mi vină să vomit. Nu știu cum, dar reușesc să-mi las picioarele peste marginea patului, pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui, replică el, aprinzându-și o țigară.

În sinea mea îmi doresc s-o stingă mai repede. Cu părul lui răvășit

și ochelarii, arată ca un puști de doisprezece ani care a șterpelit un pachet de țigări din poșeta maică-sii.

— Ce căutai în casa Korlov? mă ia el la rost.

— Ce căutai să mă urmărești? i-o întorc, acceptând paharul cu apă pe care mi-l întinde.

— Ceea ce ți-am spus c-o să fac, ripostează el. Doar că nu mi-am închipuit vreodată c-o să ai nevoie de atât de mult ajutor. Nimeni nu

intră în afurisita ei de casă! Ochii lui albaștri mă sfredelesc de parcă
aș fi un soi cu totu nou
de idiot.

— Păi, doar n-am intrat pur și simplu și-am căzut.

— Nici n-am crezut așa ceva. Dar nu pot să cred nici că au fost
în stare să te arunce în casă și să încerce să te omoare.

Privesc în jur. N-am idee ce oră o fi, dar soarele e pe cer, iar
eu sunt într-un soi de magazin de antichități. Interiorul e
aglomerat, dar plin de lucruri drăguțe, nu de mormanele de
vechituri fără valoare pe care le vezi uneori în locuri mai
prăpădite. Și totuși, miroase a om bătrân.

Stau pe o veche canapea prăfuită, aflată aproape de fundul
încăperii, cu o pernă în cea mai mare parte îmbibată de sângele
meu uscat. Cel puțin, așa sper, că e sângele meu uscat. Sper că
n-am dormit pe vreo zdreanță plină de hepatită.

Îl privesc pe Thomas. Pare furios. Urăște Oștirea Troiană;
fără îndoială că l-au hărțuit încă de la grădiniță. Un copil
stângaci și plăpând ca el, unul care pretinde că are capacități
parapsihologice

și și petrece timpul prin magazine prăfuite de curiozități, a fost
probabil ținta lor preferată pentru farse de genul vârâtului cu
capul în vasul de toaletă sau smucitul chiloșilor în sus. Numai
că ei sunt derbedei inofensivi. Nu cred că au vrut cu adevărat
să mă omoare. Doar că n-au luat-o în serios pe ea. N-au crezut
poveștile. Iar acum, unul dintre ei e mort.

— Mama mă-sii, rostesc cu voce tare, fiindcă e greu de spus ce are

să se întâmple acum cu Anna. Mike Andover nu era unul dintre
obișnuiții ei vagabonzi sau

fugari. Era unul dintre sportivii școlii, una dintre vedetele petrecerilor, iar Chase a văzut totul. Nu pot decât să sper că a fost prea înfricoșat ca să dea fuga la poliție.

Nu că polițiștii ar fi în stare s-o oprească pe Anna, oricum. Dacă ar intra în casa aia, rezultatul n-ar însemna decât sporirea numărului de morți. Sau poate că ea nu s-ar arăta deloc față de ei. Și, în plus,

Anna îmi aparține. Imaginea ei îmi apare de la sine în minte pentru o clipă, amenințătoare și palidă și picurând sânge. Însă creierul meu vătămat nu e capabil s-o rețină.

Îmi întorc privirea spre Thomas, care încă fumează, nervos.

— Mersi că m-ai scos afară, îi zic, iar el dă din cap în semn de încuviințare.

— N-am vrut, îmi răspunde. Adică, am vrut, dar când l-am văzut pe Mike zăcând morman într-o baltă, n-am mai fost tocmai entuziasmat în privința asta. Trage încă un fum din țigară. Dumnezeu. Nu-mi vine să cred că e mort. Nu-mi vine să cred că ea l-a omorât.

— De ce? Doar credeai în ea.

— Știu, dar n-am văzut-o niciodată cu adevărat. Nimeni n-o vede pe Anna. Pentru că, dacă o vezi pe Anna<

— Nu mai scapi cu viață ca să-i povestești cuiva, sfârșesc eu în locul lui, pe un ton sumbru.

Aud zgomot de pași pe dușumeaua șubredă și îmi ridic privirea. Intră un tip în vârstă, genul ăla de tip în vârstă cu barbă căruntă și

răsucită, împletită la capăt într-o coadă. Poartă un tricou foarte uzat cu Grateful Dead²⁶ și o vestă din piele. Antebrațele îi sunt pline de sus până jos de tatuaje ciudate: nimic cunoscut mie.

— Ești un flăcău al naibii de norocos. Trebuie să-ți spun că mă așteptam la mai mult din partea unui exterminator de fantome profesionist.

Prind punga cu gheață pe care mi-o azvârle ca să mi-o pun pe cap.

Are sârmă pe nas. un zâmbet pe fața ca pielea tăbăcită și ochelari cu rame din

— Dumneavoastră sunteți cel care i-a trimis pontul lui Margaretă, exclam, dându-mi seama instantaneu. Crezusem că-a fost amicul

Thomas, de colo.

Un zâmbet e tot ce primesc ca răspuns. Dar îmi ajunge.

Thomas își drege glasul.

— Ți-l prezint pe bunicul meu, Morfran Starling Sabin.

Mă simt obligat să râd.

— De ce voi, ăștia goth, vă dați mereu nume ciudate?

— Aspră constatare venită din partea cuiva care umblă prin lume spunându-și Theseus Cassio.

E un bătrân cu limba ascuțită și imediat agreabil, cu o voce parcă

²⁶ Celebră formație rock americană înființată în anul 1965. Titulatura (în traducere: mortul recunoscător) a fost aleasă de liderul Jerry Garcia dintr-un dicționar vechi, semnificând recunoștința manifestată de o persoană decedată față de cineva care s-a ocupat de înmormântarea sa creștinească.

ieșită dintr-un western spaghetti în alb-negru. Nu mă descumpănește faptul că știe cine sunt. De fapt, mă simt aproape ușurat. Mă bucur să nimeresc peste un alt membru al acestui neobișnuit univers subteran, în care lumea îmi cunoaște misiunea, îmi cunoaște reputația, cunoaște reputația tatălui meu. Eu nu-mi duc viața ca un super-erou. Am nevoie de oameni care să mă îndrepte în direcția potrivită. Am nevoie de oameni care să știe cine sunt în realitate. Doar să nu fie prea mulți. Nu știu de ce nu mi-a zis măcar atât Thomas când a dat de mine în cimitir. De ce a trebuit să fie atât de afurisit de enigmatic.

— Ce-ți face capul? se interesează Thomas.

— Nu poți să-ți dai seama, cu talentul tău parapsihologic?

Ridică din umeri.

— Ți-am spus: n-am un talent chiar atât de mare. Bunicul mi-a zis că să vii și că trebuie să am grijă de tine. Pot să citesc gândurile

uneori. Dar nu și pe ale tale, azi. Poate că de vină o fi comoția. Saupoate că doar nu mai am nevoie de așa ceva. E un lucru care vine și pleacă.

— Bun. Porcăriile astea cu cititul gândurilor mă bagă în sperieți, îi zic, apoi îmi întorc privirea spre Morfran. Și, pentru ce-ați trimis după mine? Și de ce nu i-ați zis lui Margaretă să aranjeze o întâlnire pentru când aveam să ajung aici, decât să-l trimiteți pe Mentok the Mind Taker²⁷?

²⁷ Numele unui personaj din serialul de animație american Harvey Birdman,

Îmi smucesc capul spre Thomas și imediat mă înjur în sinea mea

pentru încercarea de a face pe șmecherul. Capul meu nu e îndeajuns de înzdrăvenit pentru șmecherie.

— Am vrut să fii aici cât mai repede, îmi explică el, ridicând din umeri. Îl știu pe Margaretă, iar Margaretă te știe pe tine, personal. Mi-a zis că nu-ți place să fii deranjat. Dar eu tot am vrut să fiu cu

ochii pe tine. Exterminator de fantome sau nu, tot copil ești.

— Bine, îi zic. Dar care-i graba? Doar Anna e aici de câteva decenii, nu?

Morfran se reazemă de tejgheaua din sticlă și clatină din cap.

— Ceva e pe cale să se schimbe la Anna. E mai furioasă zilele astea. Eu sunt în legătură cu cei morți< mai mult decât tine, în numeroase privințe. Îi văd și-i simt, gândind, gândindu-se la ceea ce vor. Așa se-ntâmplă de când<

Se întrerupe și ridică din umeri. Înseamnă că e o poveste la mijloc. Numai că, probabil, e cea mai bună poveste a lui și nu vrea s-o servească atât de repede.

Își freacă tâmplele, apoi continuă.

— Eu o simt când omoară. Ori de câte ori se întâmplă ca vreun nefericit să-i pătrundă în casă. Altădată, nu era mai mult decât o mâncărime între omoplați. Acum, e o totală zvârcolire a

Attorney at Law, un judecător cu multiple abilități parapsihice, printre care teleportarea, telepatia, hipnoza sau telekinezia.

măruntaielor. Așa cum era odinioară, ea nici măcar ntine. E moartă de mult timp și nu e proastă, cunoaște diferența dintre ar fi ieșit după

o pradă ușoară și un copil de bani gata. Numai că a devenit neglijentă. O să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Și știm amândoi foarte bine că unele lucruri sunt de preferat să rămână secrete.

Se așază pe un fotoliu cu rezemători laterale și se plesnește cu palma peste genunchi. Aud țăcănitul unor gheare de câine pe podea

și, în scurt timp, un labrador negru și gras, cu botul cărunt, se apropie, cu mersul legănat, și-și pune capul în poala lui.

Mă întorc cu gândul la întâmplările din seara precedentă. Ea nu e deloc așa cum m-am așteptat, cu toate că, după ce-am văzut-o, mi-e greu să-mi amintesc la ce m-am așteptat. Poate am crezut c-o să văd o fată tristă, înspăimântată, care omoară doar de frică și de nefericire.

Am crezut c-o să se repeadă în jos pe scară într-o rochie albă cu o pată roșie la guler. Am crezut c-o să aibă două zâmbete, unul pe față și unul la gât, umed și roșu. Am crezut c-o să mă întrebe ce caut în casa ei, după care o să se abată asupra mea cu dinți ascuțiți ca briciul.

În loc de toate astea, am dat peste o fantomă cu puterea unui

uragan, cu ochi negri și mâini palide, nicidecum o fată moartă, ci o zeiță moartă. Persefona²⁸, întoarsă din Hades, sau Hecate²⁹, pe jumătate descompusă.

Gândul ăsta îmi dă ceva fiori, dar prefer să-i pun pe seama pierderii de sânge.

— Și-acum, ce-o să faci? se interesează Morfran.

Îmi cobor privirea spre punga cu gheață care a început să se topească, pătată cu roz de sângele meu rehidratat. Pasul numărul unu e să ajung acasă și să fac un duș, încercând în același timp s-o împiedic pe mama să se sperie prea tare și să mă potopească iar cu ulei de rozmarin.

Pe urmă, înapoi la școală, pentru minimalizarea pagubelor cu Carmel și cu Oștirea Troiană. Ei probabil că nu l-au văzut pe Thomas trăgându-mă afară din casă; probabil își închipuie că sunt mort și țin

o hotărască ce au de făcut cu privire la Mike și la mine, cum să explice extrem de dramatică întrunire pe muchia prăpastiei, ca să

Nu mă îndoiesc că Will are câteva propuneri grozave.

²⁸ Zeitate din mitologia greacă, fiica lui Zeus și a Demetrei, zeița recoltelor.

A fost

răpită de Hades, regele infernului, devenind astfel regina acestui ținut al umbrelor, zeița care duce la îndeplinire blestemele oamenilor asupra sufletelor celor morți.

²⁹ Una dintre principalele zeități ale mitologiei vechilor greci, venerată de aceștia în chip de protectoare a gospodăriilor, dar asociată deseori cu întrebuințarea plantelor și ierburilor otrăvitoare, cu vrăjitoria sau cu necromanția.

Și, după toate astea, întoarcerea la casa Annei. Pentru că am văzut-o omorând. Și trebuie s-o opresc.

Cu mama am noroc. Nu e acasă când ajung eu și găsesc un bilet pe bufetul din bucătărie, anunțându-mă că prânzul meu e într-o pungă, în frigider. Nu-l semnează cu o inimioară sau cu altceva, ceea ce-mi dă de înțeles că e supărată fiindcă am lipsit toată noaptea și n-am ^{sunat-}o. O să mă gândesc mai târziu la ce o să-i spun, ceva care să nu includă imaginea mea plin de sânge și inconștient.

N-am noroc cu Thomas, care mă duce cu mașina și apoi mă urmează pe treptele verandei. Când cobor după duș, cu capul încă pulsându-mi de parcă inima mea și-ar fi stabilit o nouă reședință în spatele globilor oculari, îl găsesc stând la masa din bucătărie, într-un schimb de priviri concentrate cu Tybalt.

— Țsta nu e un motan obișnuit, zice Thomas, printre dinți.

Privește fără să clipească în ochii verzi ai lui Tybalt, ochi verzi care se abat spre mine, părând să-mi zică: Băiatul ăsta e un zezec. Vârful cozii îi zvâcnește ca o momeală pentru pescuit.

— Normal că nu e, răspund, cotrobăind prin dulăpior după ceva aspirină de ronțăit, manie pe care am căpătat-o după ce am citit *The Shining* de Stephen King³⁰. E motanul unei vrăjitoare.

³⁰ Personajul principal al romanului, Jack Torrance, e un scriitor care încearcă să renunțe la dependența de alcool și obișnuiește să ronție tablete de aspirină.

Thomas întrerupe contactul vizual cu Tybalt și-mi aruncă o privire furioasă. Își dă seama când e luat peste picior. Îi zâmbesc și arunc o cutie cu răcoritoare. O deschide foarte aproape de Tybalt, iarⁱ motanul îl scuipe și sare jos de pe masă, mârâind enervat în timp ce trece pe lângă mine. Mă aplec să-l mângâi pe spinare, iar el mă plesnește cu coada, transmițându-mi că vrea ca personajul ăsta dezordonat să dispară din casa lui.

— Ce-ai de gând să faci cu Mike? vrea să știe Thomas, privindu-mă cu ochi mari și rotunzi pe deasupra buzei cutiei de coca-cola.

— Minimalizarea pagubelor, îi răspund.

Oricum, altceva n-am ce să fac. Aș fi avut mai multe variante dacă n-aș fi zăcut inconștient toată noaptea trecută, dar mortul de la groapă nu se mai întoarce, ca să zic așa. Trebuie să dau de Carmel.

Trebuie să vorbesc cu Will. Trebuie să le închid gura amândurora.

— Prin urmare, probabil că ar trebui să mergem acum la școală.

Înalță din sprâncene, parcă mirându-se că am renunțat la încercările de a-l trimite la plimbare.

— La ce te așteptai? îl întreb. Ești implicat. Ai vrut să fii implicat, orice-ar fi, așa că, bine, felicitări. Nu mai e vreme pentru răzgândit.

Thomas înghite în sec. Spre lauda sa, nu comentează nimic.

Când intrăm în școală, coridoarele sunt pustii. Pentru o clipă, îmi trece prin minte că am fost descoperiți, că suntem pierduți, că în spatele tuturor ușilor închise e câte un soi de priveghi pentru Mike.

Abia pe urmă îmi dau seama că sunt tâmpit. Coridoarele sunt pustii din cauză că ne aflăm în toiul celei de-a treia ore de curs.

Poposim în vestiar la dulăpioarele fiecăruia, ferindu-ne de eventualele întrebări din partea corpului profesoral. Eu n-am de gând mă duc la oră. Vom sta pur și simplu să așteptăm prin zonă până la prânz, învârtindu-ne pe lângă dulăpiorul lui Carmel, în speranța că ea e la școală și nu zace, palidă și bolnavă, în patul ei

de-locuiește. Putem să facem un popas mai târziu pe la ea. Dacă miacasă. Dar, chiar și să fie așa, Thomas susține că știe unde-a mai rămas vreun dram de noroc, încă n-a apucat să stea de vorbă cu părinții ei.

Când se aude soneria, tresar puternic, speriat. Nu mă ajută cu nimic nici în privința durerii de cap. Dar clipesc apăsat și-mi încordez privirea prin mulțime, prin șuvoiul nesfârșit de trupuri îmbrăcate asemănător care se revarsă pe coridoare. Oftez ușurat

când o zăresc pe ^{Carmel}. Pare un pic palidă, ca și cum ar fi plâns sau ar fi vomitat, dar tot bine îmbrăcată e și-și duce cărțile în brațe. Nimic prea îngrijorător.

Una dintre brunetele de aseară – nu știu care o fi, dar o s-o numesc Natalie – se repede s-o ia de braț și începe să trăncănească

despre ceva. Reacția lui Carmel e demnă de Oscar: aplecarea urechii și atenția privirii, datul ochilor peste cap și râsul, toate atât de firești și autentice. Apoi spune ceva, un ceva care să schimbe subiectul, iar Natalie se întoarce și pleacă, ȝopăind. Iar masca lui Carmel dispăre din nou.

Nu e la mai mult de trei sau patru metri de dulăpiorul ei când, în sfârșit, își ridică privirea îndeajuns cât să remarce că stau în fața lui. Face ochii mari. Îmi pronunță numele cu voce tare, după care își rotește privirea în jur și se apropie, nevrând să fie auzită.

— Ești vi^u, îmi zice.

Felul în care i se frânge vocea între cuvinte dă de înțeles ce sentiment straniu are rostindu-le. Privirea ei îmi cercetează corpul de sus până jos, de parcă s-ar aștepta să-mi curgă sânge sau să-mi

iasă un os prin piele.

— Cum ai reușit? mă întrebă.

Fac semn cu capul spre Thomas, care stă pitit în dreapta mea.

— M-a scos Thomas din casă.

Carmel îl învrednicește cu o privire și un zâmbet. Altceva nu spune. Nu mă ia în brațe, așa cum crezusem, oarecum, că va face. Iar asta mă determină să-mi placă și mai mult de ea, dintr-un motiv oarecare.

— Will unde e? Dar Chase? o întreb.

N-o mai întreb dacă mai știe și altcineva. E evident, după comportamentul celor de pe coridoare, după felul în care se plimbă toți, trăncănind firesc, că nimeni altcineva nu știe. Dar

tot trebuie să aranjăm povestea. Să ne punem de acord versiunile.

— Nu știu. Nu mă întâlnesc cu ei înainte de prânz. Oricum, nu știu la câte ore s-or fi dus, adaugă, lăsându-și privirea în jos.

E tentată să vorbească despre Mike. Să spună acele lucruri pe care simte că ar trebui să le spună, cum ar fi că regretă, sau că el nu era de fapt un tip chiar atât de rău și nu merita să pățească una ca asta. Își mușcă buza.

— Trebuie să vorbim cu ei. Toți la un loc. Caută-i în sala de mese

și spune-le că sunt vii. Unde putem să ne întâlnim?

Nu-mi răspunde imediat, foindu-se pe loc. Haide, Carmel, nu mă dezamăgi.

— O să-i aduc pe terenul de fotbal. N-o să fie nimeni acolo.

Încuviințez repede din cap și ea pleacă, privind înapoi o singură

dată, vrând parcă să se asigure că sunt încă acolo, că sunt real și că ea n-a înnebunit. Observ că Thomas a rămas cu privirea ațintită spre ea, ca un foarte trist și credincios câine de vânătoare.

— Frate, zic, pornind spre sala de sport, ca să trec prin ea spre terenul de fotbal. Acum nu e momentul.

Îl aud bombănind în urma mea că totdeauna e momentul, îmi permit să zâmbesc cu superioritate pentru o clipă, înainte de a începe să mă întreb ce aș avea de făcut ca să-i țin în frâu pe Will și pe

Chase.

Nouă

Când Will și Chase ajung pe terenul de fotbal, ne găsim, pe mine și pe Thomas, culcați pe gradene, privind cerul. Ziua e însorită, plăcută și caldă. Mama Natură nu poartă doliu după Mike Andover. Lumina îmi face fantastic de bine pentru capul care-mi pulsează de durere.

— Dumnezeule, exclamă unul dintre ei, după care urmează o

întreagă înșiruire de invective pe care nu mă obolesc să le repet; tirada se încheie până la urmă cu: Uite-l că e chiar viu!

— Nu datorită vouă, idioților, ripostez, ridicându-mă în șezut.

Se ridică și Thomas, dar rămâne ușor încovoiat. Ticăloșii ăștia l-au luat în șuturi de prea multe ori.

— Hei, izbucnește Will. Noi nu ți-am făcut nimic, ai înțeles?

— Ține-ți dracului gura, adaugă Chase, îndreptându-și un deget spre mine.

Timp de un minut, nu știu ce să mai zic. Nu mă gândisem că ei ar vrea să-mi impună mie tăcerea.

Îmi scutur cu palma un genunchi al blugilor. E un pic de praf acolo, de când m-am rezemat de partea de dedesubt a gradenei.

— Voi doi n-ați încercat să-mi faceți nimic, le spun, cu sinceritate. M-ați dus la o casă, pentru că ați vrut să mă speriați. N-aveați de unde să știți că prietenul vostru o să se pomenească sfâșiat în două și eviscerat.

A fost o cruzime din partea mea, trebuie s-o recunosc. Chase se albește imediat la față. Ultimele clipe din viața lui Mike i se derulează prin fața ochilor. Pentru o clipă, mă înduioșez, dar

imediat durerea care-mi pulsează în țeastă îmi amintește că ei au încercat să mă omoare.

În spatele lor, cu o gradenă mai jos, Carmel se înfășoară cu brațele și privește în altă parte. Poate că n-ar trebui să fiu atât de supărat.

Dar ce, ea crede că e de glumă? Normal că ar trebui să fiu. Nu mă bucur pentru ce a pățit Mike. N-aș fi permis niciodată să se întâmple așa ceva, dacă el nu m^{-ar fi scos di}n acțiune lovindu-mă cu o scândură în cap.

— Ce-ar trebui să le spunem celorlalți despre Mike? întrebă Carmel. O să se pună întrebări. Toată lumea l-a văzut plecând de la petrecere împreună cu noi.

— Nu putem să le spunem adevărul, îi răspunde Will, mâhnit.

— Și care e adevărul? insistă Carmel. Ce s-a întâmplat în casa aia?

Chiar trebuie să cred că Mike a fost asasinat de o fantomă?
Cas<

O privesc drept în ochi.

— Am văzut cu ochii mei.

— Am văzut și eu, mă susține Chase, care arată de parcă e pe cale să vomite.

Carmel scutură din cap.

— Nu e adevărat. Cas trăiește. La fel și Mike. Asta nu e decât o farsă gogonată pe care ați copt-o cu toții ca să vă răzbunați pe mine

— Nu mai am despărțit de el. fi atât de obsedată de tine, ripostează Will. Eu i-am

văzut brațele ieșind prin geam. Am văzut-o cum l-a tras înăuntru. Am auzit țipătul cuiva. După care am văzut silueta lui Mike despiciată în două. Will își întoarce privirea spre mine. Așadar, ce-a fost? Ce viețuitoare era în casa aia?

— A fost un vampir, frate, băiguie Chase.

Un idiot. Îl ignor în totalitate.

— Nu era nicio viețuitoare în casa aia. Mike a fost omorât de Anna Korlov.

— Nici gând, frate, nici gând, protestează Chase, tot mai panicat, însă eu nu am vreme pentru fazele lui de negare.

Din fericire, nici Will, care-i cere să tacă.

— Le spunem polițiștilor că ne-am plimbat cu mașina o vreme, spune Will. Pe urmă, Mike s-a enervat în legătură cu Carmel și Cas și a coborât. Niciunul dintre noi n-a putut să-l oprească. A zis c-o să se întoarcă pe jos acasă și, din moment ce nu era chiar atât de departe, am zis că e-n regulă. Iar azi, când n-a apărut la școală, ne-am închipuit c-o fi mahmur.

Will își ține fălcile ferm încleștate. Se vede că e capabil să gândească pe moment, chiar și atunci când nu-i face plăcere.

— Va trebui să îndurăm câteva zile sau săptămâni de căutări în echipă. O să ni se pună ceva întrebări. După care o să renunțe.

Privește drept spre mine. Oricât de mare nemernic ar fi fost Mike, tot prietenul lui Will era, așa că Will Rosenberg parcă ar vrea acum să mă șteargă din lumea celor vii doar prin puterea voinței. Dacă

n-ar fi avut martori, poate chiar ar fi încercat: și-ar fi ciocnit călcâiele

între ele de trei ori, sau cine mai știe ce.

Și poate că are dreptate. Poate că a fost vina mea. Aș fi putut să găsec altă cale de a ajunge la Anna. Dar, la naiba cu toate astea.

Mike Andover m-a lovit în cap pe la spate cu o scândură și m-a aruncat într-o casă părăsită, și totul numai din cauză că am stat de vorbă cu fosta lui iubită. Nu merita să fie despiciat în două, dar la un

șut în ouă ar fi trebuit să se aștepte, în cel mai bun caz. Chase își ține capul între mâini, vorbind singur despre cât de mare e încurcătura în care a intrat, despre ce chin o să fie ca să-i mintă pe polițiști. Lui îi vine mai ușor să se concentreze asupra aspectelor problemei care nu țin de supranatural. De fapt, pentru majoritatea oamenilor e mai ușor. De-asta reușesc creaturi ca Anna să rămână neștiute pentru atât de mult timp.

Will îi dă un ghiont în umăr.

— Ce-o să facem cu ea? întrebă și, pentru o clipă, am impresia că vorbește despre Carmel.

— Nu puteți să faceți nimic cu ea, se amestecă Thomas, vorbind pentru prima oară după ceea ce părea să fie un deceniu, prinzându-se înaintea mea. Ea nu e de talia voastră, precizează el.

— Mi-a ucis cel mai bun prieten, se răstește Will. Ce-ar trebui să fac? Nimic?

— Exact, răspunde Thomas și adaugă cuvântului o ridicare din umeri și un zâmbet strâmb de superioritate care i-ar putea atrage un pumn în față.

— Ei bine, tot trebuie să facem ceva.

Îmi întorc privirea spre Carmel. Are ochii mari și triști, iar părul ei blond îi atârnă în șuvițe peste ei. E, probabil, cea mai emo înfățișare din câte a avut vreodată.

— Dacă ea există cu adevărat, continuă Carmel, atunci probabil ar trebui să facem. Doar n-o să lăsăm să tot omoare oameni.

— Nu, nu, îi zice Thomas, pe un ton liniștitor, iar mie îmi vine să-l

dau de-a dura pe gradene.

Oare n-a auzit când i-am zis chestia cu „acum nu e momentul”?

— Uite ce e, zic eu. N-o să ne aruncăm cu toții într-o dubă verde³¹ și s-o scoatem din casă cu ajutorul celor de la Harlem Globetrotters³². Oricine se mai întoarce în casa aia e ca și mort. Și, în afară de cazul în care vă doriți să ajungeți despicați în două pe verticală și să vă holbați la măruntaiele voastre făcute morman pe podea, o să țineți distanța.

N-aș fi vrut să fiu am implicat e mort, iar acum toți ceilalți nătărăiatât de aspru cu ei, dar e un dezastru. Unul

dintre cei pe care i vor să-l urmeze. Nu știu cum de am reușit să mă vâr într-un

asemenea balamuc. Am dat totul peste cap extrem de repede.

— Eu mă întorc acolo, anunță Will. Trebuie să fac ceva.

³¹ Aluzie la dubele companiei americane Green Van, specializată în mutări.

³² Celebră trupă de spectacole itinerante, alcătuită din baschetbaliști capabili de jonglerii și trucuri uluitoare.

— Vin cu tine, adaugă Carmel , aruncându-mi o privire feroasă, de parcă m-ar provoca să încerc măcar s-o împiedic.

Uită, evident, că eu am avut în fața ochilor un chip mort brăzdat

de vene întunecate, acum mai puțin de douăzeci și patru de ore. Nu

mă las impresionat de fițele ei de tipă dură.

— Niciunul dintre voi nu se duce nicăieri, declar eu, după care mă surprind pe mine însumi, adăugând: Nu înainte de a fi pregătit. Arunc o privire spre Thomas, a cărui gură a rămas ușor căscată, și continui: Thomas are un bunic. Un tip bătrân priceput la lumea spiritelor. Morfran Starling. El știe despre Anna. Avem nevoie să discutăm cu el mai întâi, dacă e să facem ceva.

Îl înghiontesc pe Thomas în umăr și el încearcă să-și reconstituie o expresie normală pe față.

— Dar, în definitiv, cum poți să omori așa ceva? se interesează Chase. O străpungi cu o țepușă în inimă?

Mi-ar face plăcere să-i precizez din nou că Anna nu e vampir, dar mă hotărâsc să aștept până când va propune gloanțele din argint ca

să-l arunc jos de pe gradene.

— Nu fi tâmpit, pufnește Thomas. Ea e deja moartă. N-ai cum s-o omori. Trebuie s-o izgonești, sau cam așa ceva. Bunicul meu a făcut-o o dată sau de două ori. E un farmec tare de tot, cu lumânări și plante și chestii.

Am un schimb de priviri cu Thomas. Puștiul ăsta chiar e folositor din când în când.

—Will Pot să vă duc la el, se oferă apoi. Diseară, dacă vreți.Îl privește pe Thomas, apoi pe mine, după care iar pe Thomas. Chase dă impresia că-și dorește să nu fi fost nevoit să se prefacă atât de dobitoc în permanență, dar asta e, cum și-a așternut, așa doarme. Iar Carmel doar mă fixează cu privirea.

— OK, acceptă Will, până la urmă. Ne întâlnim după ore.

— Eu nu pot, zic în grabă. Treburi cu mama. Dar pot să ajung la magazin mai târziu.

Pornesc toți să coboare gradenele, cu stângăcie< ceea ce constituie singurul mod de a coborî gradenele. Thomas zâmbeste în timp ce-i privește cum se îndepărtează.

— Destul de bun, hm? întrebă, zâmbind larg. Cine-a spus că n-am abilități parapsihologice?

— Probabil că e doar intuiția feminină, îi dau eu replica. Dar ai grijă ca tu și bătrânul Morfran să-i trimiteți cât mai convingător după potcoave de cai morți.

— Și tu unde-o să fii? mă întrebă, dar nu-i răspund.

Știe el unde mă duc. O să fiu la Anna.

Zece

Privesc din nou cu atenție casa Annei. Partea rațională a creierului meu îmi spune că nu e decât o casă. Și că numai ce se află înăuntrul ei o face să fie îngrozitoare, o face să fie periculoasă, că nu e posibil să se aplece spre mine ca și cum ar vrea să mă vâneze printre buruienile care o năpădesc. Nu e posibil să încerce să se smulgă din fundația ei și să mă înghită cu totul. Și totuși, asta pare să facă.

În spatele meu, aud un mic șuierat. Mă întorc. Tybalt stă cu labele din față pe ușa din dreptul volanului, în mașina mamei, privind afară pe geam.

— Nu-i de glumă, pisoi, îi zic.

Nu știu de ce m-a pus mama să-l iau cu mine. N-o să mă poată ajuta. Când vine vorba despre utilitate, el e mai degrabă ca un detector de fum decât ca un câine de vânătoare. Dar când am ajuns acasă după școală și i-am zis mamei unde mă duc și ce s-a întâmplat

— sărind peste faptul că a fost cât pe ce să mi gădesc moartea și că unul dintre colegii mei a fost despicat în două —, a ghicit, probabil, că povestea nu se oprește aici, fiindcă am primit un strat proaspăt de ulei de rozmarin pe frunte, în formă de triunghi, și m-a pus să iau și motanul cu mine. Uneori, am impresia că ea habar n-are de ceea ce fac eu pe-aici.

N-a spus prea multe. Știu că-i stă mereu pe vârful limbii cererea

de a mă opri. Să Dar și mai mulți ar muri dacă eu nu mi mi spună că e periculos și că pot să moară oameni.-aș îndeplini misiunea. E o

misiune pe care a pornit-o tatăl meu. Pentru asta m-am născut, e moștenirea mea din partea lui și ăsta e adevăratul motiv pentru care ea tace. A crezut în el. A știut care e prețul, tocmai până în ziua în care el a fost asasinat: asasinat de ceea ce crezuse că nu e decât o altă fantomă dintr-un lung șir.

Îmi scot cuțitul din rucsac și-l extrag din teacă. Tata a plecat de acasă într-o după-amiază luând cu el cuțitul ăsta, exact la fel cum făcea mereu încă dinainte ca eu să mă fi născut. Și nu s-a mai întors

niciodată. Ci^{neva} l-a biruit. Polițiștii au venit a doua zi după ce mama i-a anunțat dispariția. Au zis că tata a murit. Am pândit din umbră cât timp au interogat-o pe mama, iar până la urmă detectivul i-a destăinuit, în șoaptă, secretul: că trupul tatei era plin de mușcăături; că bucăți din el lipseau.

Luni de-a rândul, îngrozitoarea moarte a tatălui meu mi-a torturat gândurile. Mi-am imaginat-o în toate felurile posibile. Am visat-o. Am desenat-o pe hârtie cu pix negru și creion roșu, cu siluete scheletice țepene și sânge ceros. Mama s-a străduit să mă vindece, cântându-mi în permanență și lăsând luminile aprinse, încercând să mă ferească de întuneric. Însă vedeniile și coșmarurile n-au încetat până în ziua în care am pus mâna pe cuțit.

Nu l-au prins pe asasinul tatei, desigur. Pentru că asasinul tatei era deja mort. Așa că știu ce mi-e sortit să fac. Privind acum casa Annei, nu mi-e teamă, fiindcă Anna Korlov nu înseamnă sfârșitul

meu. Întrec cuțitul prin o zi, o să mă întorc în locul în care a murit tata și gura care l-a mâncat. O să-mi

Respir de două ori profund. Cuțitul rămâne afară: nu e cazul să mă prefac. Eu știu că ea e înăuntru, iar ea știe că vin. O simt că-mi urmărește mișcările. Motanul mă privește cu ochii lui reflectorizanți dinăuntru mașinii, așa că simt și perechea asta de ochi pe mine în timp ce înaintez pe aleea năpădită de buruieni spre intrarea în casă.

Nu cred să fi existat vreodată o noapte mai tăcută. Nu tu vânt, nu tu insecte, nu tu nimic. Scrâșnetul pietrișului sub tălpile pantofilor mei e dureros de sonor. N-are sens să încerc să mă furișez. E ca atunci când te trezești primul de dimineață, când orice mișcare faci e zgomotoasă ca o sirenă pentru ceață, oricât de silențios te-ai strădui să fii. Îmi vine să tropăi pe treptele astea ale verandei din față. Îmi vine să rup o scândură, s-o smulg de-acolo și să izbesc cu ea în ușă. Dar ar fi o grosolanie și, în plus, nici n-aș avea nevoie. Ușa e deschisă deja.

O lumină cenușie sinistră se strecoară afară, lipsită de raze. E doar ceva care se topește oarecum în aerul întunecat, ca un soi de ceață

luminiscentă. Îmi încordez auzul, încercând să percep ceva; am impresia că aud, în depărtare, hruitul scăzut al unui tren, iar apoi un scârțâit de piele când îmi întetesc strânsoarea pe pumnal. Intru pe ușă și-o închid după mine. Nu vreau să-i dau fantomei ocazia unei sperieturi ieftine ca-n filmele de mâna a doua, prin trântirea ei cu zgomot.

Antreul e pustiu, casa scării e goală. Scheletul candelabrului distrus atârnă de tavan fără să tresară și zăresc o masă acoperită cu

un cearșaf prăfuit, care aș putea să jur că n-a fost acolo noaptea trecută. E ceva în neregulă la casa asta. Ceva pe lângă prezența celei care, evident, o bântuie.

— Anna, rostesc și sunetul vocii mele se rostogolește prin aer.

Casa îl înghite fără vreun ecou.

Privesc spre stânga. Locul în care a murit Mike Andover e gol, cu excepția unei pete întunecate, uleioase. E singurul lucru care a mai

rămas. prefer nici să nu mă gândesc la asta. N-am idee ce-o fi făcut

Anna . . . cu cadavrul și, sincer să fiu,

Nimic nu se clintește, iar eu n-am chef să aștept. În același timp, nu vreau s-o înfrunt pe scară. Are un avantaj mult prea mare, fiind puternică precum o zeiță a vikingilor, și moartă-vie, și așa mai departe. Pătrund mai departe în casă, croindu-mi drum cu precauție printre mobilele împrăștiate și prăfuite. Îmi trece prin gând că ea ar putea sta la pândă, că divanul mătăhălos nu e nicidecum un divan

mătăhălos, ci o fată moartă plină de vene vizibile. Tocmai mă pregătesc să-l străpung cu pumnalul, pentru mai multă siguranță, când aud ceva târșâind în spatele meu. Mă întorc.

— Dumnezeu!

— Deja au trecut trei zile? mă întreabă fantoma lui Mike Andover.

Stă în picioare lângă fereastra prin care a fost tras înăuntru. Și e întreg. Încerc un zâmbet ezitant. Moartea, se pare, l-a făcut

să fie mai inteligent. Dar o parte din mine bănuiește că, în realitate, ceea ce

privesc nu e nicidecum Mike Andover. E doar pata de pe podea, ridicată de Anna și făcută să meargă și să vorbească. Dar, pentru eventualitatea în care n-ar fi așa<

— Îmi pare rău. Pentru ce ți s-a întâmplat. N-ar fi trebuit.

Mike își smucește capul în sus.

— Niciodată n-ar trebui. Sau totdeauna ar trebui. Nu contează.

Zâmbește. Nu-mi dau seama dacă se dorește să fie un zâmbet prietenos sau unul ironic, dar e, indiscutabil, sinistru. Mai ales când dispăre brusc.

— Casa asta e nepotrivită. Dacă ai intrat, nu mai ieși niciodată.

N-ar fi trebuit să te întorci.

— Am treabă aici, îi zic, încercând să nu iau în seamă ideea că el nu mai poate ieși niciodată; e prea cumplită și prea nedreaptă.

— Aceași treabă pe care am avut-o și eu aici? mă întrebă, cu un mârâit scăzut.

Dar, până să-i pot răspunde, e sfâșiat în două de mâini nevăzute, ca o reconstituire exactă a morții lui. Mă dau înapoi, cu pași

împleticiți, nu știu precis și chiar nuși nimeresc cu -mi pasă. Șocul de agenunchii într-o masă, sau cam așa ceva, l vedea prăbușindu-se

încă o dată în două băltoace umede oribile mă determină să desconsider mobilierul. Îmi spun în sinea mea că n-a fost decât

un truc ieftin și că am mai văzut eu altele mai rele. Mă străduiesc să-mi încetinesc ritmul respirației. Deodată, dinspre podea, aud iar vocea lui Mike.

— Hei, Cas.

Privirea îmi alunecă peste toată mizeria aia în căutarea feței lui, pe care o descopăr schimonosită, încă prinsă de jumătatea din dreapta a trupului. Aia e jumătatea în care a rămas șira spinării. Înghit apăsat și-mi feresc privirea de vertebrele lăsate la vedere. Mike își dă ochii peste cap spre mine.

— Nu doare decât timp de un minut, îmi zice, după care se scurge în podea, lent, ca uleiul într-un șervet.

Ochiul nu i se închide când dispare. Continuă să privească fix. Zău că aș fi putut trăi și fără acest mic schimb de cuvinte. În timp ce continui să stau cu ochii pe pata întunecată de pe podea, îmi dau

seama că-mi țin respirația. Și mă întreb câți oameni o fi omorât de fapt Anna în casa asta. Mă întreb dacă sunt încă toți acolo, crustele lor, și dacă ea poate să le manevreze ca pe marionete, făcându-le să se târască spre mine în diverse stadii de descompunere.

Vino-ți în fire. Nu e momentul acum să intru în panică. E momentul acum să-mi strâng cuțitul în mână și să-mi dau seama, prea târziu, că se apropie ceva din spatele meu.

O umbră de păr negru se zărește în jurul umărului meu, două sau trei fuoare întinzându-se ca să mă cheme mai aproape. Mă răsucesc și spintec aerul, aproape așteptându-mă ca ea să nu

fie acolo, să fi dispărut în acea clipă anume. Dar ea n-a dispărut. Plutește prin fața mea, la vreo cincisprezece centimetri deasupra podelei.

Șovăim pentru o secundă, studiindu-ne reciproc, ochii mei căprui privind drept în ai ei, ca petrolul. Ar avea cam un metru și șaptezeci dac-ar sta pe podea, dar din moment ce plutește la vreo palmă

deasupra răsuflare mi se pare zgomotoasă, după cum miei, aproape că sunt nevoit să privesc -o aud în cap. Sunetul în sus. Propria

picăturilor din rochia ei pe podea e moale. Ce s-o fi ales din ea de când a murit? Ce putere și-o fi descoperit, ce furie, care să-i permită să fie mai mult decât un spectru, să devină un demon al răzbunării?

Cuțitul meu i-a retezat, în calea lui, vârfurile părului. Frânturile de păr coboară, plutind, și ea le privește scufundându-se în scândurile dușumelei, la fel ca Mike, acum câteva clipe. Ceva îi

traversează fruntea, o încordare, o tristețe, după care își ridică privirea spre mine și-și dezgolește dinții.

— De ce te-ai întors? mă întrebă.

Înghit în sec. Nu știu ce să-i răspund. Mă simt bătând în retragere, chiar dacă-mi spun să n-o fac.

— Ți-am dăruit viața, ambalată ca un cadou, îmi zice.

Vocea care-i iese din gura cavernoasă e adâncă și cumplită.

E sunetul unei voci fără suflare. Încă poartă în ea un foarte slab accent finlandez.

— Ai crezut că e ușor? continuă ea. Vrei să fii mort?

E o undă de speranță în tonul pe care mi pune acea ultimă întrebare, făcând ca privirea să-i devină mai pătrunzătoare. Își coboară ochii spre cuțitul meu cu o nefirească zvâcnire a capului. O grimasă îi pune stăpânire pe față; expresiile se succed într-un ritm nebunesc, ca unduirile pe apa unui lac.

Apoi, aerul din jurul ei începe să tremure și zeița din fața mea dispare. În locul ei rămâne o fată palidă, cu părul lung și negru. Picioarele îi sunt ferm înfipite pe podea. Îmi cobor privirea spre ea.

— Care ți-e numele? se interesează, iar când vede că nu îi răspund, continuă: Tu îl știi pe-al meu. Ți-am salvat viața. Nu ți se pare cât se poate de corect?

— Numele meu e Theseus Cassio, mă aud spunând, chiar dacă

între timp mă gândesc ce truc ieftin e ăsta și ce prostesc.

Dacă ea își închipuie că n-o s-o extermin sub înfățișarea asta, atunci se înșală de moarte, fără să intenționez vreun joc de cuvinte.

Dar e o o poartă deghizare bună, trebuie săare o față gânditoare și ochi i recunosc meritul. Masca pe care delicăți, violet. E îmbrăcată

într-o rochie albă, de modă veche.

— Theseus Cassio, repetă ea.

— Theseus Cassio Lowood, adaug, deși nu știu de ce-i spun ei așa ceva. Toată lumea îmi zice Cas.

— Ai venit să mă omori.

Îmi dă târcoale, descriind un cerc larg. O las doar cât să treacă de

umerii mei, după care mă întorc și eu. Nici nu mă gândesc să o las în spatele meu. O fi ea acum numai dulceață și nevinovăție, dar știu ce creatură ar țâșni brusc dacă i s-ar da ocazia.

— Cineva a făcut deja asta, îi zic, nefiind dispus să-i înșir povești drăguțe cum că aș fi venit să o eliberez.

Ar însemna să trișez, să o fac să se relaxeze, încercând să o atrag în capcană. Și, pe lângă asta, ar fi o minciună. Habar n-am unde aș trimite-o, dar nu-mi pasă. Nu știu decât că o să fie departe de-aici, unde poate să omoare oamenii și să-i absoarbă în casa asta afurisită. — Cineva a făcut-o, așa e, confirmă ea, și deodată își răsucește capul și îl repede înainte și^{-napoi}.

Pentru o secundă, părul reîncepe să i se zvârcolească, precum șerpilor.

— Dar tu nu poți, adaugă.

Ea știe că e moartă. Interesant. Cei mai mulți dintre ei nu știu. Cei mai mulți sunt doar furioși și înspăimântați, mai degrabă amprente ale unor trăiri – ale unor momente oribile – decât ființe propriu-zise. Cu unii poți să stai de vorbă, însă de obicei ei cred că ești cu totul

altecineva, cineva din trecutul lor. Capacitatea ei de înțelegere mă descumpănește pentru o clipă, așa că mă folosesc de vorbe ca să câștig timp.

— Scumpo, tata și cu mine am vârat în pământ mai multe fantome decât ai putea tu să numeri.

— Dar niciodată una ca mine.

Intonația cu care spune asta nu e tocmai mândrie, dar ceva pe

aproape. Mândrie nuanțată cu amărăciune. Păstrez tăcerea, fiindcă prefer să nu știe că are dreptate. Anna nu seamănă cu nimic din

ce-am văzut până acum. Forța ei pare să nu aibă limite, ca și tolba ei cu șiretlicuri. Nu e o oarecare fantomă amărâtă, scoasă din sărite de faptul că a fost împușcată mortal. Ea e moartea însăși, cumplită și irațională, și chiar când e în veșmânt de sânge și vene tot nu pot să fac altceva decât să mă holbez la ea.

Dar frică nu-mi e. Oricât ar fi de puternică, nu am nevoie decât de

o lovitură bună. Nu e dincolo de raza de acțiune a pumnalului meu și, dacă aș putea să ajung la ea, s-ar risipi în eter exact ca toate celelalte.

— Poate c-ar trebui să-l aduci și pe tatăl tău, ca să te ajute, zice ea, iar eu strâng mai tare cuțitul în mână.

— Tatăl meu e mort.

O umbră îi traversează privirea. Nu-mi vine să cred că ar fi regret sau stânjeneală, dar așa ceva pare să fie.

— Și tatăl meu a murit, când eram mică, îmi mărturisește, încet. Într-o furtună pe lac.

Nu pot s-o las să continue așa. Simt cum ceva din piept mi se înmoaie, încetându-și mârâitul, total fără voia mea. Forța ei face ca vulnerabilitatea să-i fie și mai înduioșătoare. Eu ar trebui să fiu mai presus de așa ceva.

— Anna, rostesc, și privirea i se ridică brusc spre mine.

Scot pumnalul, iar luciul lamei i se reflectă în ochi.

— Pleacă, îmi poruncește, regina castelului ei mort. Nu vreau să te omor. Și se pare că nici nu sunt nevoită, dintr-un oarecare motiv.

Așa că pleacă.

Mai multe întrebări îmi răsar în minte auzind asta, numai că, încăpățânat fiind, mă proptesc și mai bine pe picioare.

— Nu plec până nu te știu afară din casa asta și întoarsă în pământ.

— N-am fost niciodată în pământ, îmi șuieră printre dinți.

Pupilele îi devin din ce în ce mai întunecate, negrul

răspândispare. Venele încep să^{dindu-}se ca un vârtej -i iasă la iveală, strecurându-se pe exterior, până când -se pe obraji și tot albul

poposind la tâmpile și la gât. Sângele bolborosește, ieșindu-i prin pori și revărsându-se pe toată înălțimea ei, ca o rochie înfoiată picurând pe podea.

Îmi reped cuțitul și simt ceva greu nimerindu-mi brațul, înainte de a mă pomeni azvârlit de perete. La dracu. Nici măcar n-am văzut-o mișcându-se. Încă plutește prin mijlocul încăperii, acolo

unde fusesem eu până adineauri. Umărul mă doare rău în locul în care a luat contact cu peretele. Brațul mă doare rău în locul în care a luat contact cu Anna. Numai că sunt destul de căpățânos, așa că mă ridic în grabă și mă năpustesc din nou spre ea, țintind mai jos de data asta, nici măcar încercând să ucid, ci doar să retez ceva.

Deocamdată, mă fixează asupra părului.

Următorul lucru de care sunt conștient e că ajung din nou în cealaltă parte a camerei. Am traversat-o alunecând pe spate. Cred că mi-au intrat așchii în pantaloni. Anna continuă să plutească, privindu-mă cu o animozitate tot mai mare. Sunetul scos de

picăturile căzute din rochia ei pe podea îmi amintește de un profesor care-și ciocănea lent tâmpla atunci când se enerva de-a binelea din cauza penuriei mele de cunoștințe.

Mă pun din nou pe picioare, de data asta mai lent. Sper să par mai degrabă că-mi plănuiesc cu grijă următoarea mișcare, decât că sufăr dureri considerabile, acesta fiind și adevăratul motiv. Ea nu încearcă să mă omoare, ceea ce începe să mă scoată din sărite. Dă cu mine de pereți de parcă aș fi un pisoi din pluș. Lui Tybalt i s-ar părea ceva

caraghios. Chiar mă întreb dac̄o putea să vadă din mașină.

— Încetează, îmi ordonă, cu vocea ei cavernoasă.

Dau fuga spre ea și mă apucă de încheieturi. Mă zbat, dar e ca și cum aș încerca să mă lupt cu betonul.

— Lasă-mă să te omor, bombănesc, disperat.

Un licăr de furie îi luminează ochii. Pentru o clipă, mă gândesc că am comis o greșeală colosală, că am uitat ce e ea în realitate, și c-o să

încercând să evite să fie sfâșisfârșesc exact ca Mike Andover. at în două.Trupul chiar mi se crispează,

— N-o să te las niciodată să mă omori, se stropșește, îmbrâncindu-mă înapoi spre ușă.

— De ce? Nu crezi că ți-ai găsi tihna? ripostez, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară de ce nu pot niciodată să-mi țin gura.

Mijește ochii spre mine ca spre un idiot.

— Tihnă? După ce-am făcut? Tihnă, într-o casă plină de băieți sfârtecați și străini eviscerați?

Mă trage cu fața foarte aproape de a ei. Ochii negri îi sunt larg căscați.

— Nu pot să te las să mă omori, îmi zice, după care strigă, strigă îndeajuns de tare cât să-mi zvâcnească timpanele de durere, în timp ce mă azvârle afară din casă pe ușă, făcându-mă să zbor pe deasupra treptelor rupte , tocmai până pe pietrișul năpădit de buruieni al aleii.

Niciodată n-am vrut să fiu moartă!

Ating pământul, mă rostogolesc și-mi ridic privirea tocmai la timp ca să văd ușa trântindu-se. Casa pare încă nemișcată și pustie,

ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic în ea de un milion de ani. Îmi pipăi cu precauție membrele și constat că sunt toate în stare de funcționare. Abia după asta mă ridic în genunchi.

Niciuna dintre fantome nu și-a dorit vreodată să fie moartă. Nu cu adevărat. Nici măcar sinucigașii: se răzgândeau în ultima clipă. Aș fi vrut să-i pot spune asta, și să i-o spun cu istețime, ca să nu se mai simtă atât de singură. Plus că așa m-aș fi simțit și eu mai puțin imbecil, după ce-am fost azvârlit de colo-colo ca un gangster anonim

Într-un film cu James Bond. Mare exterminator profesionist mai sunt!

În timp ce mă îndrept spre mașina mamei, încerc să-mi recapăt controlul. Pentru că o s-o dau eu gata pe Anna, indiferent de ce crede ea. Și pentru că n-am dat greș niciodată, dar și pentru

că, în momentul în care mi-a zis că nu mă poate lăsa s-o omor, părea să-și fi dorit oarecum să fi putut. Conștiința ei o face să fie specială din

mai regretă. Îmi frec brațul stâng dureros, gândind multe privințe. Spre deosebire de celelalte -mă cfantome, -o să se umpAnna|e

de vânătăi. Cu forța n-o să-mi meargă. Am nevoie de un plan B.

Unsprezece

A doua zi dimineața, când mă trezește mama, îmi spune că mi-a pregătit baia cu o fiertură de frunze de ceai, lavandă și mătrăgună.

Mătrăguna e prezentă în amestec ca să-mi tempereze comportamentul nesăbuit, dar n-o refuz. Mă dor toate. La asta trebuie să te aștepți când o zeiță a morții dă cu tine de pereți toată noaptea.

În timp ce mă cufund în cadă, foarte încet, cu o grimasă pe față, încep să mă gândesc la următoarea mea mișcare. Problema e că sunt surclasat. Nu mi s-a întâmplat prea frecvent și niciodată într-un asemenea grad. Dar, din când în când, am nevoie să cer ajutor. Întind mâna după telefonul pe care mi l-am lăsat pe policioara din baie și formează numărul unui vechi prieten. Un prieten de generații, la drept vorbind. L-a cunoscut pe tata.

— Theseus Cassio, răspunde el.

Zâmbesc cu subînțeles. El niciodată nu mi-ar spune Cas. Prea i se pare amuzant numele meu întreg.

— Gideon Palmer, zic, la rândul meu, și mi-l imaginez la celălalt capăt al firului, de cealaltă parte a lumii, stând într-o casă tipic englezească din nordul Londrei, cu vedere la Hampstead Heath³⁶.

— Nu ne-am auzit de prea mult timp, zice, și parcă-l văd încrucișându-și sau descrușișându-și picioarele.

Apr Gideon e nobilul englez clasic, de șaiszeci și cinci de ani bătuți peoape că și aud în telefon foșnetul tweedului. muchie, cu păr alb și ochelari. E genul de bărbat cu ceas de buzunar

³⁶

Vechi parc londonez, întins pe o suprafață de 320 de hectare. și rafturi întinse cu cărți, grijuliu șterse de praf, din podea până în tavan. Când eram mic, obișnuia să mă plimbe pe scările glisante, cerându-mi să-i caut cine știe ce volum bizar despre strigoi, sau despre farmece de legare, sau mai știu eu ce. Ne-am petrecut, toată familia, o întreagă vară la el, când tata căuta o fantomă care bântuia

prin White Chapel, un soi de epigon al lui Jack Spintecătorul.

— Ia spune, Theseus, continuă el. Când te gândești să revii în Londra? E plin de creaturi înfricoșătoare care să-ți dea de lucru. Câteva universități excelente, bântuite toate din plin.

— Ai vorbit cumva cu mama?

Râde, dar e evident că au vorbit. Au rămas în relații apropiate după ce-a murit tata. El a fost, pentru tatăl meu<

cred că mentor e termenul cel mai adecvat. Dar mai mult decât atât. Când a fost omorât tata, el a luat avionul spre noi în aceeași zi. Ne^{-a} ajutat, pe mine și pe mama, să ne păstrăm cumpătul. Acum, începe să înșire vorbe alese despre cum ar trebui să se desfășoare admiterile din anul viitor și ce mare noroc am că tata a pus bani deoparte pentru educația mea, așa că nu voi fi nevoit să-mi bat capul cu credite pentru școlarizare și treburi din astea. Într-adevăr, e un noroc, fiindcă o bursă chiar nu intră în calcule pentru un tip mereu pe drum

ca presante de abordat. mine, însă îi tai vorba. Am probleme mai importante și mai

— Am nevoie de ajutor. Am nimerit într-un bucluc total stânjenitor.

— Ce fel de bucluc stânjenitor?

— Din cele cu morții.

— Desigur.

Îmi ascultă atent povestirea despre Anna. Apoi aud bine cunoscutul zgomot al deplasării scării glisante și ușoarele lui găfâieli, în timp ce se suie pe ea ca să ajungă la o carte.

— Nu e o fantomă obișnuită, asta mi se pare ceva sigur, îmi zice.

— Știu. Ceva anume a făcut-o să devină mai puternică.

— Felul în care a murit? își dă el cu părerea.

— Nu știu precis. Din câte am auzit, a fost doar asasinată, ca atâția alții. Beregata tăiată. Numai că în prezent își bântuie fosta casă, omorând pe oricine pune piciorul înăuntru, ca un soi de păianjen afurisit.

— Limbajul, mă muștră el.

— Scuze.

— Cu siguranță nu este vreun spectru schimbător, murmură, mai mult pentru sine. Și comportamentul îi este mult prea controlat și premeditat ca să fie un poltergeist. Se întrerupe și aud foșnet de pagini. Ești în Ontario, spui? Casa nu este cumva amplasată pe vreun cimitir al băștinașilor?

— Nu cred.

— Hmm.

Mai urmează vreo doi de „hmm” înainte de a-i propune să ard casa din temelii, ca să văd ce s-o întâmpla.

— Așa ceva nu ți-aș recomanda, îmi zice cu severitate. Casa este posibil să fie unicul lucru care o ține legată.

— Sau poate să fie sursa puterii ei.

— Într-adevăr, poate fi. Numai că ipoteza necesită investigații.

— Ce fel de investigații? întreb.

mă duc într-Dar știu ce urmează să spună. O să-acolo și să mă ocup de toată munca de teren necesară. mi spună să nu fiu leneș, să o

să-mi spună că tatăl meu nu s-a sfiit niciodată să deschidă o carte. După care o să bodogănească despre tineretul din ziua de azi. Dacă ar ști el

— Va trebui să găsești un furnizor de materiale oculte.

— Ce?

— Fata asta trebuie obligată să-și dezvăluie secretele. Ceva< ceva^{i s-} a întâmplat, ceva care a afectat-o, așa că, înainte de aⁱ exorciza spiritul din casa aia, va trebui să afli ce anume.

Nu la asta mă așteptasem. El vrea să fac un farmec. Eu nu fac farmece. Nu sunt vrăjitor.

— Și-apoi, pentru ce-aș avea nevoie de un furnizor de materiale oculte? Mama e furnizor de materiale oculte.

Îmi privesc brațele pe sub apă. Pielea începe să mă furnice, dar îmi simt mușchii ca noi și pot să văd, chiar și prin apa întunecată, că vânătăile încep să mi se șteargă. Mama e o vrăjitoare grozav de pricepută la plante.

Gideon chicotește.

— Fie binecuvântată draga ta mamă, însă ea nu este o furnizoare de materiale oculte. Ea e o vrăjitoare cu har în magia albă, însă nu are legătură cu ceea ce trebuie înfăptuit aici. Tu n-ai nevoie de un cerc din floricele și ulei de crizanteme. Tu ai nevoie de picioare de pasăre, de o pentagramă izgonitoare, de un fel de ghicit în apă sau în oglindă și de un cerc din pietre sfințite.

— Aș mai avea nevoie și de o vrăjitoare.

— După toți acești ani, sunt încredințat că ai capacitatea de a găsi măcar atâta lucru.

Mă strâmb, dar două nume îmi vin în minte. Thomas și Morfran

Starling.

— Lasă-mă să termin de cercetat subiectul, Theseus, și-ți voi trimite prin e-mail, într-o zi, două, ritualul complet.

— Foarte bine, Gideon. Mulțumesc.

— Da? Nicio problemă. Și < Theseus?

— Între timp, du-te până la bibliotecă și încearcă să afli tot ce poți despre felul în care a murit fata asta. Cunoașterea înseamnă putere, doar știi.

Zâmbesc.

— Muncă de teren. Corect.

Închid telefonul. El își închipuie că sunt un instrument obtuz, nimic altceva decât mâini și cuțit și agilitate, însă adevărul e că am făcut muncă de teren, am efectuat cercetări, chiar dinainte de a începe să folosesc pumnalul.

După ce a fost asasinat tata, am avut întrebări. Necazul e că nimeni nu părea să aibă răspunsuri. Sau, după cum am bănuț, nimeni nu era dispus să-mi ofere vreun răspuns. Așa că am pornit să cercetez pe cont propriu. Cu ajutorul lui Gideon, mama a strâns lucrurile și ne-am mutat destul de repede din casa din Baton Rouge în care locuiam, dar nu înainte ca eu să izbutesc o expediție pe plantația părăginită pe care și-a găsit tata sfârșitul.

Era o casă afurisită și urâtă. Chiar și la cât eram de furios, n^{am} vrut să intru în ea. Dacă e posibil ca un obiect neînsuflețit să-ți arunce priviri încărcate de ură sau să mârâie la tine, atunci exact așa făcea casa asta. Cu mintea mea de la șase ani, am văzut-o dând deoparte cârceii de pe ea. Am văzut-o ștergându-se de mușchi și arătându-și colții. Imaginația e un lucru minunat, nu?

Mama și Gideon purificaseră locul cu câteva zile în urmă, aruncând rune și aprinzând lumânări, asigurându-se că tata își va

găsi odihna și că fantomele vor dispărea. Și totuși, când am urcat pe veranda aia, am început să plâng. Inima îmi spunea că

tata era acolo, că se ascunsese de ei ca să mă aștepte pe mine și dintr-o clipă în alta urma să deschidă ușa, zâmbindu-mi cu zâmbetul lui minunat, acum mort. Sigur că ochi n-ar mai fi avut, iar pe laturile trupului și pe brațe i-aș fi zărit răni imense, în formă de semilună. Sună caraghios, dar cred că am început să plâng și mai amarnic când am deschis eu

însumi ușa și înspir adânc și simt miros de ceai și de lavandă. Asta mă readuce^{nu!} am găsit acolo.

În corpul meu. Amintirea acelei zile, când am explorat casa aceea, face ca pulsul să-mi bubuie în timpane. Dincolo de ușa de la intrarea principală, am descoperit urme de luptă și mi-am întors privirea. Îmi doream să obțin răspunsuri, dar nu voiam să mi-l închipui pe tata maltratat până la moarte. Nu voiam să mi-l imaginez înfricoșat. Am trecut pe lângă balustrada crăpată și m-am îndreptat, instinctiv, spre

șemineu. În încăperea mirosea a lemn vechi, a putregai. De asemenea, era și izul mai proaspăt de sânge. Nu știu cum de am deslușit care era mirosul de sânge, tot așa cum nu știu de ce m-am dus direct spre șemineu.

Nu era nimic în vatră, în afara unor cărbuni vechi de decenii și a cenușii. Dar, deodată, am văzut-o. Doar un colțișor, neagră precum cărbunii, dar oarecum diferită. Mai netedă. Izbitoare și rău prevestitoare. Am întins mâna și am scos-o din cenușă: o cruce subțire, neagră, cam de zece centimetri în înălțime. În jurul ei era încolăcit un șarpe negru, minuțios țesut din ceea ce mi-am dat seama instantaneu că era păr omenesc.

Certitudinea pe care am simțit-o când am apucat crucea aia a fost aceeași care m-a străbătut când am luat în mână cuțitul

tatei, opt ani mai târziu. Acela a fost momentul în care am știut sigur. Atunci am știut că tot ce curgea prin venele tatălui meu, indiferent ce-ar fi fost – indiferent ce puteri magice care-i permiteau să spintece carnea moartă și s-o alunge din lumea noastră – curgea, de asemenea, și prin venele mele.

Când le-am arătat crucea, lui Gideon și mamei mele, și le-am povestit ce-am făcut, au înnebunit. Mă așteptasem să mă liniștească, să mă legene ca pe un bebeluș și să mă întrebe dacă sunt bine.

Numai că, în loc de asta, Gideon m-a apucat de umeri.

— Niciodată, în vecii vecilor, să nu te mai duci acolo! a strigat el, scuturându-mă atât de tare, încât mi-au clănțănit dinții.

Mi-a luat crucea din mână și de atunci n-am mai văzut-o. Mama

doar purtase a stat niciodată deoparte, așa plângând. cu mine.

Mînto-am tdeauna speriat; fusese Gideon ca nu un se bunic,mai

dându-mi acadele pe furiș și făcându-mi cu ochiul complice, chestii din astea. Și totuși, tata tocmai fusese asasinat, iar eu eram furios.

L-am întrebat pe Gideon ce era crucea aia.

M-a fixat cu o privire de gheață, după care și-a tras mâna înapoi și m-a plesnit cu ea peste față atât de tare, încât m-a trântit la podea.

Am auzit-o pe mama scoțând un fel de scâncet, însă n-a intervenit.

Pe urmă, au ieșit amândoi din cameră și m-au lăsat acolo. Când m-au chemat la masă, erau zâmbitori și nepăsători, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Toate astea au fost suficiente ca să mă sperie, determinându-mă să tac. N-am mai deschis niciodată subiectul. Dar asta nu

înseamnă că aş fi uitat: în ultimii unsprezece ani am tot citit și am tot învățat, oriunde am putut. Crucea neagră era un talisman voodoo. Nu

reuşisem să-i descifrez semnificația și nici motivul pentru care fusese împodobită cu un șarpe făcut din păr omenesc. Conform tradiției, șarpele sacru se hrănește cu victimele sale, înfulecându-le întregi.

Din tata fuseseră mușcate doar bucăți.

Problema, la cercetările astea, e că nu pot să mă adresez celor mai de încredere surse disponibile. Sunt obligat să mă furiez și să vorbesc cifrat, pentru ca mama și Gideon să nu afle nimic. De asemenea, îmi îngreunează sarcina și faptul că magia voodoo e o porcărie dezorganizată. Fiecare dată impresia că o practică în felul său propriu și orice analiză e blestemată să devină aproape imposibilă.

Oare să-l mai întreb o dată pe Gideon, după ce-o fi să termin povestea asta cu Anna? Acum sunt mai matur și mi^{-am} demonstrat capacitățile. De data asta n-ar mai fi aceleași circumstanțe. Dar chiar când îmi trece gândul ăsta prin minte, mă cufund mai adânc în baia mea cu ceaiuri. Din cauză că încă-i mai simt palma pe obraz și-i zăresc furia indescifrabilă din ochi, și asta încă mă face să mă simt de parcă aş avea șase ani.

mă ducă la magazin. Îi stârnesc După ce mă îmbrac, îl sun pe Thomas și curiozitatea, dar izbutesc să îl rog să vină să mă ia și să-o țin în

frâu. Sunt lucruri pe care am nevoie să le audă și Morfran și n-am chef să le spun de două ori.

Mă pregătesc sufletește pentru o dădăceală din partea mamei și o porție de interogatoriu privind motivele pentru care am avut nevoie să-l sun pe Gideon, fiindcă fără îndoială m-a auzit, dar în timp ce cobor scara aud voci. Două voci feminine. Una e a mamei. Cealaltă, a

lui Carmel. Tropăi până jos și mi apar în fața ochilor, stând ca două prietene la cataramă. Sunt în living, pe două fotolii alăturate, aplecate una spre cealaltă și sporovăind, cu o tavă de fursecuri între ele. De îndată ce ajung cu ambele picioare la nivelul parterului, se opresc din vorbit și-mi zâmbesc.

— Bună, Cas, îmi zice Carmel.

— Bună, Carmel. Ce-i cu tine aici?

Se răsucesc pe fotoliu și scoate ceva din geanta ei pentru școală.

— Ți-am adus tema de la biologie. E o temă pentru echipe de doi.

M-am gândit că am putea s-o facem împreună.

— Drăguț din partea ei, nu-i așa, Cas? comentează mama. Doar

nu vrei să rămâi în urmă.

— Am putea să începem chiar acum, propune Carmel, ridicând foaia de hârtie.

Mă duc spre ea și i-o iau din mână, aruncând o privire. Nu-mi dau seama de ce-o fi fost dată ca temă pentru două persoane. Nu e cu nimic mai mult decât căutarea unei serii de răspunsuri din manual. Totuși, mama are dreptate. Nu trebuie să rămân în urmă. Indiferent

ce alte treburi importante, vitale, aș mai avea în derulare.

— E un gest chiar super din partea ta, îi zic, și sunt sincer, chiar dacă motivul adevărat e altul.

Pe Carmel o doare în cot de biologie. M-aș mira ca ea să fi fost într-adevăr la oră. Carmel a luat tema fiindcă voia să aibă un pretext pentru o discuție cu mine. Ea vrea să primească răspunsuri.

Arunc o privire spre mama și observ că mă studiază în felul ei înfricoșător. vânătaie. Probabil Încearcă că săse și simte dea ușurată seama cât știind de că bine l-am se sunat vindecă pe Gideon. Azi-noapte, când am ajuns acasă, arătam aproape mort în bătaie. Pentru o clipă, chiar m-am gândit c-o să mă încuie în camera mea și-o să mă cufunde în ulei de rozmarin. Numai că mama are încredere în mine. Înțelege ceea ce trebuie să fac. Și-i sunt recunoscător pentru ambele.

Fac sul coala cu tema de la biologie și-mi lovesc cu ea palma cealaltă.

— Păi, hai să mergem, îi zic lui Carmel, iar ea își saltă geanta pe umăr și-mi zâmbește.

— Mai ia un fursec pe drum, dragă, o îmbie mama.

Luăm fiecare câte unul, Carmel ezitând un pic, după care pornim spre ușă.

— Nu ești obligată să-l mănânci, îi zic lui Carmel imediat cum ajungem pe verandă. Fursecurile cu anason ale mamei nu le suportă decât după ce ajungi să te obișnuiești cu ele.

Carmel izbucnește în râs.

— Am încercat înăuntru unul și aproape că n-am putut să-l înghit. Sunt ca niște jeleuri negre pline de praf.

— Nu cumva să-i spui mamei așa ceva, îi atrag atenția. Ea în persoană a inventat rețeta. Și e cât se poate de mândră de ele. Zice că-ți aduc noroc, sau cam așa ceva.

— Atunci, poate c-ar trebui să-l mănânc, zice ea, privind îndelung fursecul.

Pe urmă, ridică ochii și-mi examinează concentrată obrazul. Știu

că am o vânătaie lungă și neagră de-a curmezișul maxilarului.

— Te-ai dus iar în casa aia, fără noi, îmi reproșează.

— Carmel<

— Ești nebun? Puteai să fii omorât!

— Iar dac-am fi mers cu toții, puteam să fim omorâți cu toții. Ascultă, cel mai bine e să vă rezumați la Thomas și la bunicul lui. O să găsească ei o soluție. Păstrați-vă calmul.

răvășește În aer se simte o evidentă răceală, o prevestire a toamnei, care îmi pipăie degetele înghețate. Când îmi ridic privirea spre

stradă, zăresc Fordul Tempo al lui Thomas, care se apropie de noi alene, cu portiera înlocuită și un abțibild cu Willy Wonka pe bara de protecție. Băiatul are stil și asta mă face să zâmbesc.

— Am putea să ne întâlnim la bibliotecă peste aproximativ o oră?

o întreb pe Carmel.

Îmi urmărește privirea și-l observă pe Thomas apropiindu-se.

— Nici nu mă gândesc. Vreau să știu și eu ce se petrece. Dacă tu ți-ai închipuit, măcar pentru o secundă, că am crezut o

iotă din aiurelile cu care ai încercat să-i amețești aseară pe Will și pe Chase. Caș, nu sunt proastă. Mă pricep să recunosc o diversiune.

— Știu că nu ești proastă, Carmel. Și dacă ești atât de inteligentă

pe cât te cred eu, o să stai departe de toate astea și-o să mă aștepți la bibliotecă peste o oră.

Cobor treptele verandei și înaintez pe alee, făcându-i lui Thomas un mic semn circular cu degetele, ca să nu mai intre. Înțelege și încetinește exact cât îmi trebuie ca să deschid portiera și să mă arunc

înăuntru. După care pornim, lăsând^o pe Carmel să ne urmărească din priviri.

— Ce căuta Carmel acasă la tine? se interesează el, și simt în tonul lui ceva mai mult decât o undă de gelozie.

— Am avut nevoie să-mi facă o frecție pe spate, după care ne-am pupat timp de o oră, îi răspund, apoi îi ard o scatoalcă peste umăr. Fii serios, Thomas. A venit să-mi aducă tema de la biologie. O să ne întâlnim cu ea la bibliotecă după ce stăm de vorbă cu bunicul tău.

Și acum, povestește-mi cum a fost aseară cu băieții.

— Ei chiar îi place de tine, să știi.

— Mda, bine, dar ție îți place și mai mult de ea, îi zic. Așadar, cum a fost?

Îl văd străduindu-se să mă creadă că nu mă interesează Carmel și că-i sunt îndeajuns de prieten ca să-i respect sentimentele față de ea. Și, ciudat lucru, ambele afirmații sunt adevărate.

În cele din urmă, oftează.— I-am trimis după potcoave de cai morți,
exact cum ai zis. A fost

o nebunie. Am reușit chiar să-i convingem că, dacă-și atârnă
saci cu pucioasă deasupra patului, ea n-o să-i mai poată ataca
în timp ce
dorm.

— Dumnezeule! Nu le trânti unele prea gogonate. Avem nevoie să
le dăm o ocupație.

— Nu-ți face griji. Morfran se pricepe la spectacole. A făcut să
apară o flacăra albastră, s-a prefăcut că intră în transă, și tot
tacâmul. Le-a zis c-o să lucreze la un farmec de alungare, dar va
avea nevoie, ca să-l încheie, de lumina următoarei luni pline.
Crezi că e timp
suficient?

În mod normal, i-aș fi răspuns afirmativ. La urma urmei, nu e
vorba de localizarea Annei. Știu exact unde e.

— Nu sunt sigur, îi răspund. Am fost iar azi-noapte pe-acolo și a
dat cu mine de toți pereții.

— Și-atunci, ce-ai de gând să faci?

— Am vorbit cu un prieten de- al tatei. El zice că trebuie să
descoperim ce anume îi dă toată forța asta suplimentară.
Cunoști vreo vrăjitoare?

Mijește ochii spre mine.

— Mama ta nu e vrăjitoare?

— Știi pe cineva să se priceapă la magieneagră ?

Se foiește un pic, apoi ridică din umeri.

— Păi, pe mine, cred. Nu sunt prea priceput, dar sunt capabil
să ridic bariere și să fac ca elementele să lucreze în folosul meu,
și așa

mai departe. Și Morfran știe, dar nu prea mai exersează.

Cotește la stânga și trage în fața magazinului cu antichități. Prin vitrină, văd câinele negru cu blana încărunită, cu botul lipit de sticlă și coada bătând în podea.

Intrăm și-l găsim pe Morfran stând în picioare după tejghea și evaluând un inel nou primit, o piesă clasică și frumoasă, cu o piatră mare, neagră.

— Știți ceva despre farmece și exorcism? îl Sigur, îmi răspunde, fără să-și ridice ochii de întreb. la treaba lui.

Câinele negru și-a încheiat manifestările de bun venit față de Thomas și se duce să se tolănească, greoi, cu capul pe coapsa lui.

— Prăvălia asta era al naibii de bântuită când am cumpărat-o, îmi explică Morfran. Uneori, încă mai e. Lucrurile vin cu proprietarii lor cu tot, încă legați de ele, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Îmi rotesc privirea prin prăvălie. Normal. Magazinele cu antichități aproape totdeauna trebuie să aibă prin ele câte un spectru, două, care se învârtesc peste tot. Ochii mi se opresc pe o oglindă lungă, ovală, montată pe partea din spate a unui scrin din stejar. Câte chipuri s-or fi privit în ea? Câte reflexii moarte or sta acolo să aștepte, șușotind între ele prin întuneric?

— Puteți să-mi faceți rost de ceva materiale? îl întreb.

— Ce fel?

— Am nevoie de picioare de pasăre, de un cerc din pietre sfințite, o pentagramă izgonitoare și un soi de chestie din aia, cu ghicitul.

Mă privește bănuitor.

— Chestie din aia, cu ghicitul? Sună destul de tehnic.

— Încă nu sunt în posesia detaliilor, înțelegeți? Puteți să-mi faceți

rost sau nu?

Morfran ridică din umeri.

— Pot să-l trimit pe Thomas pe Superior, cu un sac. Să scoată treisprezece pietre din lac. Mai sfințite de-atât nu găsești. Picioarele de pasăre ar trebui să le comand, iar cât privește chestia cu ghicitul, ei bine, pun pariu că vrei un fel de oglindă, sau poate un bol pentru

divinație.

— Bolul pentru divinație vede viitorul, se amestecă Thomas. De ce-ar vrea așa ceva?

— Bolul pentru divinație vede orice vrei tu să vadă, îl corectează Morfran. Cât despre pentagrama izgonitoare, eu cred că ar putea să fie ceva exagerat. Arde puțină tămâie protectoare, sau ceva plante. Așa ceva găsești din belșug.

întreb. — Dumneavoastră Ea nu e doar știți o fantomă cu ce avem ca toate de^{-a} celelalte. ^{face aici,} E ^{nu-}un i uragan. așa? Îl

Exagerat sau nu, din partea mea e perfect.

— Ascultă, copile. Ceea ce spui tu nu e nimic altceva decât o ședință de spiritism umflată. Invoci fantoma și-o legi în cercul din pietre. Și folosești bolul pentru divinație ca să-ți obții răspunsurile.

Am dreptate?

Încuviințez din cap. Cum o spune el, pare simplu. Și totuși, pentru cineva care nu se pricepe să facă farmece și și^{-a} petrecut noaptea precedentă fiind aruncat de colo-colo ca o minge din cauciuc, o să fie, naibii, aproape imposibil.

— Am un prieten în Londra care se ocupă de specialitatea asta. O să am descântecul peste câteva zile. S-ar putea să-mi mai trebuiască vreo câteva materiale, să vedem.

Morfran ridică din umeri.

— Oricum, cel mai bun moment pentru un farmec de legare e în faza de descreștere a lunii, îmi explică el. Asta înseamnă că mai ai o săptămână și jumătate. Timp suficient. Mijește ochii spre mine, ceea ce-l face să semene mult de tot cu nepotul lui, și adaugă: Ea te cam depășește, nu-i așa?

— Nu pentru mult timp.

Biblioteca publică nu constituie o privescătoare prea impresionantă, deși presupun că eu am fost răsfățat, crescând în compania colecțiilor de volume prăfuite ale tatălui meu și ale prietenilor lui. Cu toate acestea, au o colecție destul de acceptabilă de materiale

despre istoria locală, ceea ce e, de fapt, important. Din moment ce trebuie să o găsec pe Carmel și să rezolv toată treaba asta cu tema pentru biologie, îl postez pe Thomas la un computer, ca să cerceteze baza de date de pe internet după orice consemnare despre Anna și asasinarea ei.

O găsec pe Carmel așteptându-mă la o masă din fund, în spatele rafturilor cu colecții.

— Thomas ce caută aici? mă întreabă ea, în timp ce mă așez. Se documentează pentru o lucrare, îi răspund, ridicând din umeri. Și despre ce e tema pentru biologie?

Îmi adresează un zâmbet superior.

- Clasificarea taxonomică.
- Scârboasă. Și plictisitoare.
- Trebuie să facem o diagramă care să meargă de la încrengătură la specie. Noi avem crabii sihaștri și caracatița. Își încrețește fruntea.

Care e pluralul pentru caracatiță? Doar nu e „caracatiți”.

- Cred că e caracatițe, îi zic, întorcând manualul deschis spre mine.

Am putea foarte bine să începem, chiar dacă e ultimul lucru pe care mi-aș dori să-l fac. Aș prefera să mă murdăresc pe degete de cerneala ziarelor, împreună cu Thomas, căutând date despre fata noastră asasinată. Din locul în care mă aflu, îl văd stând la computer, încovoiat spre ecran, țacănind febril cu mouse-ul. Deodată, scrie ceva pe o bucățiță de hârtie și se ridică.

- Cas, o aud pe Carmel zicând și, după tonul vocii, îmi dau seama că vorbește de ceva timp.

Îmi lipesc pe față zâmbetul meu cel mai fermecător.

— Hm?

- Te-am întrebat, vrei să te ocupi de caracatiță sau de crabul sihastru?

— De caracatiță, îi răspund. E foarte bună, cu un pic de ulei de măsline și lămâie. Puțin friptă.

Carmel se strâmbă.

— E dezgustător.

— Nu, nu e. Mereu mâneam așa ceva cu tata în Grecia.

— Ai fost în Grecia?

— Mda, îi răspund, absent, în timp ce frunzăresc paginile despre nevertebrate. Am locuit acolo timp de câteva luni, pe când aveam cam patru ani. Nu-mi amintesc mare lucru.

— Tatăl tău călătorește mult? Cu serviciul, sau cu ce?

— Mda. Sau, mă rog, a călătorit. Acum nu mai călătorește?

— Tatăl meu a murit, îi zic.

Detest să le spun asta altora. Niciodată nu știu cum o să-mi sune vocea când o spun și detest expresiile șocate care le apar pe fețe, din cauză că nu știu ce să mai răspundă. Nu-mi ridic privirea spre

Carmel. Continui doar să citesc despre diversele clase de viețuitoare. Ea îmi spune că-i pare rău și mă întrebă cum s-a întâmplat. Îi zic că

a fost asasinat și ea scapă un icnet.

Astea sunt reacțiile potrivite. Ar trebui să mă simt mișcat de tentativa ei de compasiune. Nu e ea de vină că nu mă simt așa. Pur și simplu, am văzut astfel de fețe și am auzit astfel de icnete de prea multă vreme. Nimic din ceea ce e legat de asasinarea tatălui meu nu mă mai înfurie.

Dintr-odată, îmi trece prin minte că Anna reprezintă ultima mea misiune de pregătire. E incredibil de puternică. E cea mai dificilă provocare pe care pot să-mi închipui că aș avea-o de înfruntat. Dacă-o birui, înseamnă că sunt pregătit. O să fiu pregătit să-mi răzbun tatăl.

Gândul îmi provoacă o ezitare. Ideea de a mă întoarce în Baton Rouge, de a reveni în casa aia a fost totdeauna, în mare măsură, una abstractă. Nimic mai mult decât o idee, un plan cu bătaie lungă. Bănuiesc că, oricât de intense mi-ar fi fost cercetările despre voodoo, o parte din mine a preferat să tragă

de timp. N-am fost prea eficient, în definitiv. Încă nu știu cine anume mi-a ucis tatăl. Nu știu dac-aș fi capabil să determin reapariția făptașului, și voi fi pe cont propriu. S-o iau și pe mama nici nu se pune problema. Mai ales după atâția

ani de ascuns cărți și de ieșit discret de pe câte un site ori de câte ori intra ea în camera mea. M-ar încuia în casă pentru tot restul vieții dacă ar ști până și că mă gândesc la asta.

O ușoară bătaie pe umăr mă smulge din transă. Thomas îmi pune pe masa din fața mea un ziar: o chestie sfărâmicioasă, îngălbenită, pe care mă mir că l-au lăsat s-o scoată de la păstrare.

— Atât am putut să găsec, îmi zice, și iat-o, pe prima pagină, sub

un titlu mare: „Fată Carmel se ridică de pe scaun, ca să vadă mai bine. descoperită asasinată”.

— Asta e<?

— E ea, se repede să-i răspundă Thomas, surescitat. Nu există prea multe alte articole. Polițiștii au rămas paf. Nici măcar n-au prea interogat pe cineva.

În mâini ține un alt ziar, pe care-l frunzărește.

— Ultima chestie nu e altceva decât anunțul mortuar: „Anna Korlov, fiica iubită a Malvinei, a fost depusă pentru odihna veșnică joi, în Cimitirul Kivikoski”.

— Eu crezusem că te documentezi pentru o lucrare, Thomas, comentează Carmel, iar Thomas începe să se bâlbâie, încercând să-i explice.

Mă doare fix în cot de ce vorbesc ei doi. Fixez cu privirea fotografia, imaginea unei fete vii, cu tenul palid și părul lung și negru. Nu prea îndrăznește să zâmbească, dar ochii îi sunt

strălucitori, curioși și emoționați.

— Mare păcat, oftează Carmel. Era foarte drăguță.

Întinde mâna, vrând să-i atingă fața Annei, însă i-o îndepărtez. Se

întâmplă ceva cu mine și nu știu ce anume. Fata asta, a cărei imagine o privesc, e un monstru, o criminală. Fata asta, din cine știe ce motiv, mi-a cruțat viața. Îi urmăresc cu degetele contururile părului, prins cu o panglică. Am o senzație de căldură în piept, însă capul îmi e rece ca gheața. Am impresia că s-ar putea să leșin.

— Hei, omule, exclamă Thomas, zgâlțâindu-mă ușor de umăr. Ce-ai pățit?

— Hm, bolborosesc oarecum, neștiind ce să-i răspund, neștiind ce să-mi răspund mie însumi.

Privesc în altă parte, ca să câștig timp, și văd ceva care mă face să-mi încleștez maxilarele. Lângă biroul bibliotecarei sunt doi polițiști, în picioare.

Ar fi o prostie să le spun ceva lui Carmel și lui Thomas. Din instinct, ar privi peste umăr, ceea ce ar fi un gest al naibii de suspect.

Așa ziarulcă sfărâmicios. Nu iau în seamă șuierul furios de doar aștept, rupând discret anunțul mortuar „Nu se poate săal Annei din

faci așa ceva!” al lui Carmel și vâr în buzunar bucățița de hârtie. Apoi, la fel de discret, acopăr ziarul cu cărți și ghiozdane și arăt spre

o imagine cu o sepie.

— Aveți idee unde s-ar încadra asta? Îi întreb, iar ei mă privesc de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Ceea ce e foarte bine, fiindcă bibliotecara tocmai s-a întors și arată

spre noi. Polițiștii pornesc către masa noastră, exact cum eram convins că o să se întâmple.

— Ce tot vorbești? se miră Carmel.

— Vorbesc despre sepie, îi răspund, pe un ton blajin. Și vă zic să vă arătați surprinși, dar nu prea tare.

Înainte ca ea să-mi poată cere lămuriri, tropăitul celor doi bărbați echipați cu cătușe, lanterne și arme albe devine suficient de sonor încât să justifice întoarcerea capului. Nu pot să văd chipul lui Carmel, dar sper să nu aibă aceeași expresie de vinovăție chinată ca a lui Thomas. Mă împing în el și înghite în sec, venindu-și în fire.

— Bună, copii, ni se adresează unul dintre polițiști, zâmbindu-ne. E un tip vânjos, cu o înfățișare prietenoasă și cu vreo șapte-opt centimetri mai scund decât mine și Carmel. Trece peste asta, privindu-l pe Thomas drept în ochi. Ce faceți, ceva studiu suplimentar?

— D-da, se bâlbâie Thomas. E vreo problemă, domnule ofițer?

Celălalt polițist iscodește prin jurul mesei, privindu-ne manualele deschise. E mai înalt decât partenerul lui și mai suplu, cu un nas

vulturesc plin de pori lărgiți și o bărbie mică. E urât cu spume, dar sper să nu fie și rău.

— Sunt ofițerul Roebuck, se prezintă cel prietenos. El e ofițerul

Davis. Vă deranjează dacă vă punem câteva întrebări?

Răspunsul constă într-o ridicare din umeri la unison.

— Cunoașteți un băiat pe nume Mike Andover?

— Da, răspunde Carmel.

— Da, îi ține isonul Thomas. Puțin, zic eu. Abia acum câteva zile l-am cunoscut.

Fir-ar să fie, ce situație neplăcută. Pe frunte încep să-mi apară broboane de sudoare și n-am ce să fac în privința asta. Niciodată n-am mai fost nevoit să trec prin așa ceva. Niciodată nu s-a întâmplat să fie cineva omorât din cauza mea.

— Știați că a dispărut? întrebă Roebuck, privindu-ne pe rând, cu atenție.

Thomas răspunde ^{doar printr-}o înclinare a capului; la fel și eu.

— L-ați găsit deja? se interesează Carmel. E teafăr?

— Nu, nu l-am găsit. Dar, potrivit declarațiilor martorilor oculari, voi doi ați fost printre ultimele persoane văzute împreună cu el. Ați vrea să ne spuneți ce s-a întâmplat?

— Mike n-a mai vrut să rămână la petrecere, începe să povestească, senină, Carmel. Am plecat, cu gândul să mai zăbovim pe undeva, dar nu știam exact pe unde anume. Will Rosenberg conducea. Eram pe drumurile secundare de lângă Dawson. Nu după mult timp, Will a oprit și Mike a coborât.

— A coborât, așa, pur și simplu?

— Era nervos din cauză că eu tot stăteam cu Carmel, intervin. Will și Chase au încercat s-o dea pe glumă, să-l potolească, dar el nu s-a lăsat. A zis că se duce pe jos acasă. Că vrea să fie singur.

— Vă dați seama că locuința lui Mike Andover se găsește la cel puțin cincisprezece kilometri de zona despre care vorbiți, remarcă ofițerul Roebuck.

— Nu, eu n-am știut, îi răspund.

— Am încercat să-l oprim, se repede Carmel, dar n-a vrut să audă. Așa că am plecat. Eu m-am gândit c-o să ne sune mai târziu și-o să mergem să-l luăm. Dar n-a mai sunat.

Subțirimea minciunii e tulburătoare, dar cel puțin explică vinovăția zugrăvită limpede pe chipurile noastre.

— Chiar e adevărat că a dispărut? întrebă Carmel, pe un ton strident. Am crezut< am sperat că e doar un zvon.

văzânduVorbesc .i îngrijorarea. Roebuck ne informează că Will și Chase își în numele nostru. Polițiștii se înmoaie vizibil-au dus acolo unde l-am lăsat pe Mike și s-a alcătuit o echipă de căutare. Îl întrebăm dacă putem să-i ajutăm cu ceva, dar el ne face un semn cu mâna prin care ne dă de înțeles că e de preferat să-i lăsăm pe profesioniști să-și facă treaba. Peste câteva ore, chipul lui Mike ar urma să fie prezent peste tot la știri, întreaga populație a orașului ar trebui să fie mobilizată prin pădure, cu lanterne și echipament

pentru ploaie, scotocind după orice urmă de a lui. Dar, cumva, îmi dau seama că nu va fi cazul. Mike Andover n-o să aibă parte de mai mult de-atât. O echipă de căutare în dorul lelii și câteva întrebări din partea polițiștilor. Nu știu de unde-mi vine convingerea asta. Poate din ochii lor, care arată de parcă ar fi pe jumătate adormiți. De parcă abia ar aștepta să se sfârșească, să-și umple burțile cu o masă caldă și să-și salte picioarele pe canapea. Mă întreb dac-or intui cumva că există aici ceva mai

mult decât pot ei să digere, dacă moartea lui Mike emite pe frecvența joasă a bizarului și a inexplicabilului, transmițându-le printr-un ușor murmur că ar fi cazul s-o lase baltă.

După alte câteva minute, ofițerii Roebuck și Davis își iau rămas-bun, iar noi ne lăsăm să cădem la loc pe scaunele noastre.

— Asta a fost, rostește Thomas, dar nu-și mai încheie propoziția.

Telefonul mobil al lui Carmel începe să sune și ea răspunde. În timp ce se îndepărtează ca să vorbească, o aud șoptind replici de genul „Nu știu” și „Sunt sigură c-or să-l găsească”. După ce închide, îi zăresc încordarea în ochi.

— Vreo problemă? o întreb.

Ridică telefonul, cu un gest oarecum apatic.

— Era Nat, îmi zice. Încearcă să mă consoleze, bănuiesc. Dar n-am chef de o seară de filme între fete, mă-nțelegi?

— Te putem ajuta cu ceva? se interesează Thomas, cu blândețe, iar Carmel începe să răsfoiască hârtiile.

— Eu aș vrea doar să termin tema asta pentru biologie, serios

vorbesc, zice ea, iar eu Ar trebui să ne ocupăm încuviințez din cap.acum timpul și cu ceva care ține de normalitate. Ar trebui să lucrăm și să învățăm, pregătindu-ne să trecem cu brio testul de joi. Pentru că simt bucăți de hârtie ruptă din ziar atârându-mi în buzunar de parcă ar cântări o tonă. Simt că Anna mă fixează cu privirea din fotografia asta de acum șaiszeci de ani, și nu-mi pot stăpâni dorința de a o proteja, de a o salva, de a o împiedica să devină ceea ce deja este.

Nu cred c-o să mai fie prea mult timp pentru normalitate mai târziu.

Doisprezece

Mă trezesc scaldat în transpirație. Am visat, am visat ceva aplecându-se asupra mea. Ceva cu dinți strâmbi și degete încovoiate. Ceva cu o răsuflare mirosind de parcă ar fi tot înfulecat oameni decenii de-a rândul, fără să se spele vreodată pe dinți. Inima îmi bubuie în piept. Vâr mâna sub pernă, căutând pumnalul tatei, și, pentru o clipă, aș putea să jur că degetele mi se închid pe o cruce, o

cruce înfășurată de jur împrejur cu un șarpe cu piele aspră. Apoi simt acolo mânerul cuțitului, bine-mersi în teaca lui din piele. Ale naibii coșmaruri.

Pulsul începe să-mi încetinească la loc. Îndreptându-mi ochii spre podea, îl văd pe Tybalt, care mă privește furios, cu coada băț. Mă întreb dacă nu cumva dormise pe pieptul meu și-l catapultasem de-acolo la trezire. Nu-mi amintesc, dar mi-ar plăcea să fi fost așa, fiindcă ar fi fost comic.

Mă gândesc să mă întind la loc, dar renunț. Am senzația aia sâcâitoare, de încordare, în toți mușchii și, chiar dacă sunt obosit, ceea ce-mi doresc cu adevărat să fac e un pic de atletism: să arunc vreo câteva greutate și să sar ceva garduri. Afară probabil că bate vântul, deoarece casa asta bătrână scârțâie și geme din temelii, cu scândurile dușumelelor mișcându-se precum piesele de domino, astfel încât se aud ca niște pași repezi.

un tricou, după care îmi îndes pumnalul în buzunarul de la spate și sar din pat fără să mai stau pe gânduri și mi trag pe mine blugii și

pornesc să cobor scara. Mă opresc numai cât să-mi încălț pantofii și să șterpelesc de pe măsuță cheile de la mașina mamei. După câteva clipe, înaintez la volan, pe străzi întunecate, sub lumina lunii în faza de creștere. Știu încotro mă îndrept, cu toate că nu-mi amintesc să mă fi hotărât s-o fac.

Opresc în capătul aleii năpădite de buruieni a Annei și cobor din mașină, încă simțindu-mă, în mare măsură, ca un somnambul.

Nimic din încordarea coșmarului nu mi-a dispărut încă din membre. Nici măcar nu-mi aud zgomotul propriilor pași pe șubredele trepte ale verandei, nici nu-mi simt degetele apucând clanța ușii. Apoi intru – și cad.

Antreul a dispărut. În loc să ajung în el, cad cam doi metri și jumătate, cu fața în jos, în țărâna rece, prăfoasă. Câteva inspirații profunde îmi readuc aerul în plămâni și, din reflex, îmi trag picioarele în sus, fără să pot gândi altceva decât ce dracu'? Când

creierul mi se reconectează la realitate, rămân în așteptare, pe jumătate ghemuit, și-mi încordez mușchii coapselor. Am noroc că ambele picioare îmi sunt încă funcționale. Habar n-am unde mă aflu, iar adrenalina din organism îmi e aproape pe terminate. Oriunde aș fi, e întuneric și miroase urât. Încerc să-mi mențin respirația superficială, ca să nu intru în panică și, în același timp, ca să nu inhalez prea mult. Duhnește a umezeală și a putreziciune. Ori au

murit multe aici, ori au răposat în altă parte Gândul ăsta mă face să-mi duc mâna la șispace Țau fost înghesuite aici.după cuțit, după

ascuțitul meu talisman tăietor de beregate, în timp ce privesc în jur. Recunosc diafana lumină cenușie a casei: se scurge în jos printre ceea ce bănuiesc că ar fi scândurile dușumelei. Acum, că mi s-a adaptat văzul, constat că pereții și podeaua sunt parțial din pământ și parțial din piatră grosolan cioplită.

Mintea îmi derulează la repezeală imaginile cu mine urcând treptele verandei din față și intrând pe ușă. Cum de am ajuns în pivniță?

— Anna? strig încet și solul mi se clatină sub tălpi.

Încerc să mă echilibrez ținându-mă de perete, însă suprafața atinsă de palma mea nu e din pământ. E moale. Și umedă. Și deodată o simt că respiră.

Cadavrul lui Mike Andover e pe jumătate afundat în perete. Mâna mea se sprijină de stomacul lui. Mike are ochii închiși, de parcă ar dormi. Pielea pare să-i fie mai întunecată și mai lăsată ca înainte. Se descompune, iar după felul în care e amplasat în piatră,

îmi dă impresia că, încetul cu încetul, casa îl înghite. Îl digeră.

Mă îndepărtez cu câțiva pași. Chiar aș prefera să nu-mi comunice impresiile lui.

Un zgomot slab de târșăit îmi atrage atenția și mă întorc, la timp ca să văd o siluetă șontăcând spre mine, ca un om beat, împleticindu-se și bălăbănindu-se. Șocul de a afla că nu sunt singur e eclipsat pe moment de zvâcnetele stomacului care mi se întoarce pe dos. E un bărbat și duhnește a urină și a băutură stătută. E îmbrăcat

în haine murdare, un treni vechi și ponosit și pantaloni cu găuri în genunchi. Până să mă pot da deoparte din calea lui, văd cum o umbră de teamă îi traversează chipul. Gâtul i se răsuțește pe umeri precum capacul unei sticle. Aud scrâșnetul prelung al măduvei spinării, după care-l văd năruindu-se pe pământ, la picioarele mele.

Încep să mă întreb dacă m-am trezit într-adevăr din coșmar. Apoi, dintr-un oarecare motiv, vocea tatălui meu îmi bolborosește în cap.

că tot ce e acolo, în întuneric, există și la lumină. Că nu e așa.” „Să nu te temi de întuneric, Cas. Dar nici nu-ți lăsa să te convingă

Mersi, tată. Încă una dintre numeroasele perle de înțelepciune sinistre pe care le-ai avut de împărtășit.

Totuși, a avut dreptate. Mă rog, cel puțin cu privire la ultima afirmație. Sângele îmi pulsează violent și-mi simt vena jugulară de la gât. Apoi aud vocea Annei.

— Vezi ceea ce văd și eu? mă întrebă, dar, până să-i pot răspunde, mă înconjoară cu cadavre, mai multe decât aș putea să număr, presărate pe podea ca gunoaiele, stivuite până în tavan, brațe și picioare încurcate laolaltă într-o împletitură grotescă.

Duhoarea e oribilă. Cu coada ochiului, îl văd pe unul mișcându-se, dar când privesc mai atent, îmi dau seama că mișcarea e a insectelor care se hrănesc din cadavru, răsucindu-se pe sub pielea lui și ridicând-o în mici fluturări incredibile. Un singur lucru la toate cadavrele se mișcă de sine stătător: ochii, care se rotesc alene înainte și-napoi în craniile, acoperiți de mucozități și lăptoși, de parcă ar încerca să vadă ce se întâmplă cu trupurile lor, însă n-ar mai avea

energia necesară.

— Anna, rostesc încet.

— Astea nu sunt cele mai rele, șuieră ea.

Cred că glumește. Unele dintre cadavre au pățit lucruri oribile. Le lipsesc membre sau toată dantura. Sunt pline de sânge uscat, de la sutele de răni închegate. Când privesc în spatele meu și constat că ochii lui Mike sunt acum deschiși, îmi dau seama că trebuie să ies de-acolo. Blestemată să fie vânătoarea de fantome, ducă-se naibii

moștenirea de familie. N-am de gând să mai stau nici măcar un minut în plus în încăperea asta care se umple de cadavre.

Nu sufăr de claustrofobie, însă în clipa de față am impresia că trebuie să-mi spun asta mie însumi cu glas cât se poate de tare. Deodată, remarc ceea ce n-am avut timp să văd până acum. E o scară acolo, care duce spre parterul casei. Nu știu cum a făcut ea de m-a trimis direct la subsol și nici nu-mi pasă. Nu vreau decât să ajung

înapoi sălășluiește sub tălpile mele.în antreu. Iar după ce voi fi acolo, sus, vreau să uit tot ce

Mă îndrept spre scară și acela e momentul în care ea dă drumul la apă, făcând-o să țâșnească și să se înalțe de peste tot: din crăpăturile pereților sau strecurându-se în sus direct prin podea. E murdară, tot atât de vâscoasă pe cât e de lichidă, și în câteva clipe mi se ridică până la mijloc. Încep să intru în panică atunci când cadavrul vagabondului cu gâtul rupt plutește pe lângă mine. Nu vreau să înot

cu ei. Nu vreau să mă gândesc la tot ceea ce se află sub apă, însă ochiul minții mele născocoște tocmai acum ceva de-a dreptul prostesc, imaginându-și cum cadavrele de la poalele

movilelor își desfac brusc maxilarele și încep să se târască iute pe podea, repezindu-se să mă apuce de picioare precum crocodilii. Îmi fac loc pe lângă vagabond, care saltă pe apă ca un măr viermănos, și, spre surprinderea mea, aud cum un mic geamăt îmi scapă printre buze. O să vărs.

Ajung la trepte exact când o coloană de cadavre se mișcă și se prăbușește cu un plescăit îngrețoșător.

— Anna, termină! exclam, tușind, străduindu-mă să împiedic apa verzuie să-mi intre în gură.

Nu cred c-o să reușesc. Hainele îmi sunt la fel de grele ca în coșmar și mă târăsc în sus pe trepte cu mișcări încetinite, în cele din urmă, plesnesc cu palma podeaua uscată și mă salt în sus, la nivelul solului.

Senzația de ușurare dăinuiește cam o jumătate de secundă. Apoi, țip ca un pui de găină și mă smucesc de lângă ușa subsolului,

așteptându-mă ca apa și mâinile morților să se repeadă ca să mă tragă înapoi în jos. Însă subsolul e uscat. Lumina cenușie se revarsă în jos și zăresc treptele până la ultima, ba chiar și câțiva metri de podea. Totul e uscat. Nu e nimic pe-acolo. Arată precum o pivniță ca toate pivnițele, în care poți să-ți depozitezi alimentele conservate. Iar ca să mă facă să par și mai prost decât atât, nici hainele mele nu sunt ude.

spațiu Afurisita -temporale, asta halucinațiile, de
Urăscfi. Niciodată manipulările n-ajungi să asteate
obișnuiești cu ele.

Anna! ce-or

Mă ridic în picioare și-mi scutur tricoul, chiar dacă nu e nimic de scuturat, apoi privesc în jur. Sunt în ceea ce odinioară era bucătăria. Văd o sobă pentru gătit neagră, prăfuită, și o masă cu trei scaune.

Chiar mi-ar plăcea să mă așez pe unul dintre ele, însă dulapurile încep să se deschidă și să se închidă singure, sertarele să se trântescă, iar pereții să sângereze. Uși trântite și farfurii sparte. Anna se comportă ca un poltergeist banal. Ce jenant.

O senzație de siguranță mi se instalează pe piele. Cu un poltergeist pot să mă descurc. Ridic din umeri și ies din bucătărie, trecând în salonul de zi, unde divanul acoperit de praf arată reconfortant de familiar. Mă trântesc pe el cu ceea ce sper să pară o destul de acceptabilă imitație de bravură. Nu contează că mâinile încă îmi tremură.

— Leși de-aici! strigă Anna, chiar peste umărul meu.

Întorc capul, privind dincolo de spătarul divanului, și iat-o acolo,

zeița mea a morții, cu părul șerpuindu-i într-un mare nor negru și dinții scrâșnind îndeajuns de tare cât să facă să sângereze gingiile vii. Impulsul de a țâșni cu pumnalul pregătit pentru lovitură îmi dublează pulsul. Totuși, inspir adânc. Anna nu m-a omorât până acum. Iar măruntaiele mele au o bănuială cum că ea nu vrea să mă omoare nici acum. Altfel, de ce și-ar mai fi irosit timpul cu spectacolul de cadavre și lumină de jos? Îi adresez cel mai grozav rânjet încrezut din repertoriul meu.

— Și dacă nu vreau? o întreb.

— Ai venit ca să mă omori, mârâie ea, evident hotărâtă să nu-mi ia în seamă întrebarea. Dar nu poți.

— Care parte din asta te enervează de fapt? o zgândăresc. Sângele negru îi circulă prin ochi și prin piele. E cumplită,

dezgustătoare: o asasină. Și bănuiesc că eu sunt în deplină siguranță cu ea.

— O să găsec eu o cale, Anna, îi garantez. O să existe o cale de a te ucide, de a te trimite de-aici.

— Nu vreau să fiu trimisă de-aici, se împotrivește ea. Întreaga siluetă i se crispează și întunecimea se topește la loc înăuntru, iar în fața mea se află acum Anna Korlov, fata văzută în fotografia din ziar.

— Totuși, merit să fiu ucisă, adaugă ea.

— Odată, n-ai meritat, îi zic, fără s-o contrazic întru totul. Deoarece nu cred că toate cadavrele alea de jos n-ar fi decât plăsmuiri ale imaginației ei. Cred că, pe undeva, Mike Andover e,

probabil, mâncat de pereții casei ăsteia, încetul cu încetul, chiar dacă eu nu pot să văd asta.

O văd scuturându-și brațul, undeva în josul lui, aproape de încheietură, unde au mai rămas câteva vene negre. Scutură mai tare, închide ochii și ele dispar. Atunci îmi vine în minte că nu am în fața ochilor numai o fantomă. Am în fața ochilor o fantomă, dar și ceva anume care i s-a întâmplat fantomei ăleia. Sunt două entități diferite.

— Trebuie să te lupți cu asta, nu-i așa? o întreb, cu blândețe, îi văd mirarea în ochi.

— La început, n-am putut să mă lupt câtuși de puțin. Nu eram eu.

Eram dementă, captivă înăuntru, iar asta nu era altceva decât o teroare, comițând fapte oribile în timp ce eu priveam, ghemuită

Într-un cotlon al minții noastre.

Își lasă capul pe o parte și părul îi cade ușurel peste umăr. Nu pot să mi le închipui ca una și aceeași persoană. Zeița și fata asta. Pot să mi-o imaginez zgâindu-se prin propriii ochi ca și cum n-ar fi altceva decât ferestre, chircită și înfricoșată, într-o rochie albă, tăcută.

— Acum, epidermele ni s-au îmbinat, continuă Anna. Eu sunt ea. Eu sunt asta.

— Nu, exclam, și în clipa în care fac afirmația, știu și că e adevărată. Tu o porți ca pe o mască. Ești capabilă să ți-o scoți. Ai și făcut-o, cruțându-mă pe mine.

Mă ridic și ocolesc divanul. Pare atât de fragilă, în comparație cu ceea ce era, dar nu se dă înapoi, nici nu-și desprinde privirea dintr-a mea. Nu se teme. E tristă, dar și curioasă, la fel ca fata din fotografie.

Mă întreb cum o fi fost când era în viață, dacă râdea ușor, dacă era inteligentă. E imposibil să te gândești că ar mai putea rămâne cine știe ce din fata aia, acum, după șaiszeci de ani și Dumnezeu știe câte crime.

Abia pe urmă îmi amintesc că sunt de-a dreptul scos din sărite.

Flutur din mână în spate, spre bucătărie și spre ușa către subsol.

— Aia ce naiba a mai vrut să fie?

— M-am gândit că ar trebui să vezi cu ce ai de-a face.

— Cu ce? Cu vreo fetiță neastâmpărată pe care o apucă pan^{daliile} în bucătărie? ripostez, mijind ochii spre ea. Ai

încercat să mă bagi în sperieți. Micul tău spectacol jalnic era menit să mă facă să fug mâncând pământul.

— Micul spectacol jalnic? mă maimuțărește ea. Pariez că ai fost cât pe ce să-ți uzi nădragii.

Deschid gura, dar o închid repede la loc. Aproape că m-a făcut să râd, dar prefer să fiu încă enervat. Of, ce porcărie. Uite că râd.

Anna clipește și zâmbește, fugitiv. Ea însăși se străduiește să-și stăpânească râsul.

— Eram< zice, dar se întrerupe pentru o clipă. Eram supărată pe tine.

— Pentru ce? o întreb.

— Pentru că încerci să mă ucizi, zice, după care chiar râdem amândoi.

— Și după ce te-ai străduit atât de mult să nu mă ucizi tu,adaug, zâmbind. Cred că ți s-a părut ceva destul de nepoliticos din partea mea.

Râd laolaltă cu ea. Purtăm o conversație. Ce o mai fi și asta, vreun bizar caz de Sindromul Stockholm³³?

— Ce cauți aici? Iar ai venit ca să încerci să mă ucizi?

— Poate să ți se pară ciudat, dar nu. Am< am avut un coșmar. Și am simțit nevoia să vorbesc cu cineva.

³³ Fenomen psihologic prin care ostaticii manifestă înțelegere și chiar simpatie față de cei care-i țin captivi.

Îmi trec degetele prin păr, ciufulindu-l. De secole nu m-am mai simțit atât de stânjenit. Poate că niciodată nu m-am mai simțit atât de

stânjenit.— Și cred că, pur și simplu, mi-^{am} zis că Anna sigur e trează. Așa că iată-mă.

Pufnește ușor, apoi își încrețește fruntea.

— Și ce-aș putea să-ți spun eu? Despre ce-am putea să vorbim? Eu sunt plecată de pe lumea asta de prea multă vreme.

Ridic din umeri. Cuvintele care urmează îmi ies de pe buze înainte de a-mi putea da seama ce se petrece.

— Ei bine, nici eu n-^{am} fost cu adevărat vreodată pe lumea asta, așa că<

Îmi încleștez maxilarele și-mi cobor privirea spre podea. Nu-mi vine să cred că sunt atât de emo. Mă plâng unei fete care a fost asasinată cu brutalitate la vârsta de șaisprezece ani. Ea e prizonieră în casa asta plină de cadavre, în timp ce eu pot să mă duc la școală și să fiu troian; eu pot să mănânc sandvișurile calde ale mamei, cu unt de arahide și cașcaval, și<

— Tu umbli cu morții, îmi spune ea, cu blândețe, iar ochii îi sunt luminoși, dar și — nu-mi vine să cred — înțelegători. Umbli cu noi încă de când<

— De când a murit tata, completez eu. Iar înainte de asta, el a umblat cu voi, iar eu l-am urmat. Moartea e lumea mea. Tot restul, școala și prietenii, nu înseamnă decât lucruri care-mi stau în drumul spre următoarea fantomă.

N-^{am} mai spus asta până acum. Nu mi-^{am} permis n-^{iciodată} să^o gândesc pentru mai mult de o clipă. M-am menținut

concentrat și astfel am reușit să nu mă gândesc prea mult nici la ce înseamnă viața, la ce înseamnă a trăi, oricât de mult ar fi insistat mama să mă distrez, să ies în lume, să mă înscriu la facultăți.

— N-ai fost niciodată trist? se interesează ea.

— Nu foarte. Am avut puterea asta superioară, știi? Am avut țelul

ăsta. Îmi duc mâna spre buzunarul de la spate și-mi scot la iveală pumnalul, extrăgându-l din teaca lui. Lama scânteiază în lumina cenușie. Ceva din sângele meu, din sângele tatălui meu și al tatălui lui, face ca el să fie mai mult decât un cuțit.

— Sunt singurul din lume capabil să facă asta. Nu înseamnă că e ceea ce trebuie să fac?

Imediat cum îmi ies cuvintele din gură, mă și revoltă. Ele îmi răpesc orice posibilitate de alegere. Anna își încrucișează brațele palide pe piept. Mișcarea capului ei îi aruncă părul peste umeri și mi se pare ciudat să-l văd așa, în șuvițe normale, întunecate. Aștept să-l văd zvâcnind, mișcându-se prin aer, purtat de curentul acela invizibil.

— Nu mi se pare corect să nu ai de ales, îmi zice, parcă descifrându-mi gândurile. Dar și când ai toate posibilitățile de alegere la îndemână nu e prea ușor, de fapt. Când eram vie, niciodată nu reușeam să mă hotărâsc ce vreau să fac, ce vreau să ajung. Adoram să fac fotografii; îmi doream să fac fotografii pentru

un ziar. Adoram să gătesc; îmi doream să mă mut în Vancouver și să-mi deschid un restaurant. Aveam un milion de visuri diferite, dar niciunul dintre ele nu era mai puternic decât toate celelalte. Până

la urmă, probabil că ele m-ar fi paralizat. Aș fi ajuns să rămân aici și să administrez pensiunea asta.

— Nu cred una ca asta, îi zic.

Mi se pare că e o forță redutabilă fata asta rațională, care omoară doar dintr-o mișcare a degetelor. Ar fi lăsat toate astea în urmă dac-ar fi avut ocazia.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc, mărturisește ea, oftând. Nu cred că am fost puternică în viață. Acum am impresia că am iubit fiecare clipă, că fiecare răsufare a fost magică și înviorătoare.

Își împreunează mâinile pe piept într-un gest comic și inspiră adânc pe nări, apoi suflă aerul afară cu zgomot.

— Probabil că n-am fost. Cu toate visurile și fanteziile mele, nu-mi

amintesc să fi fost< cum se spune? Sigură pe mine. Zâmbesc și zâmbește și ea, după care își îndeasă părul după ureche cu un gest atât de viu și de uman, încât mă face să uit ce voiam să zic.

— Ce facem aici? o întreb. Încerci să mă convingi să nu teucid, așa e?

Anna își încrucișează brațele.

— Dat fiind faptul că tu nu poți să mă ucizi, cred că ar fi o sforțare

inutilă.

— Ești prea încrezătoare în puterea ta, îi atrag atenția, râzând.

— Zici tu? Știu că tot ce mi-ai arătat până acum nu e și tot ceea ce poți, Cas. Simt încordarea reținerii în cuțitul tău. De câte ori ai făcut asta? De câte ori te-ai luptat și ai câștigat?

— De douăzeci și două de ori în ultimii trei ani, îi răspund cu mândrie. Am avut mai multe izbânzi decât tata în același interval de timp. Sunt ceea ce s-ar putea numi un recordman. Mi-am dorit să fiu mai tare decât el. Mai iute. Mai agil. Pentru că nu vreau să sfârșesc așa cum a sfârșit el.

Fără cuțitul meu, nu am nimic special, sunt doar un băiat obișnuit de șaptesprezece ani, cu o constituție medie, poate un pic spre slab. Însă când am pumnalul în mână, ai crede că dețin trei centuri negre, sau mai știu eu ce. Mișcărilor îmi sunt sigure, energice și rapide. Ea are dreptate când afirmă că n-a văzut de ce sunt în stare, și nu știu de ce e așa.

— Eu nu vreau să-ți fac rău, Anna. Știi asta, nu-i așa? Nu e nimic personal.

— Exact la fel cum n-am vrut eu să-i omor pe toți oamenii ăia care-mi putrezesc în pivniță, replică ea, zâmbind întristată.

Prin urmare, cadavrele erau reale.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întreb. Ce te împinge să faci asta?

— Nu e treaba ta, îmi ripostează.

— Dacă mi-ai spune, încep, dar nu mai sfârșesc fraza.

Dacă mi-ar spune, aș reuși s-o descifrez. Iar de îndată ce aș

descifra^a-Totul o, aș putea sdevine și mai ^{-o} nimicesc. complicat.

Fata asta plină de întrebări și

monstrul negru mut sunt două persoane într-una singură. Nu e corect. Oare când mi-aș trece cuțitul prin ea, aș reuși să le despart? Oare Anna ar pleca într-o parte, iar creatura aia în

alta? Sau Anna va fi absorbită în cine știe ce neant în care ajung toți ceilalți?

Credeam că mi-am alungat de mult gândurile astea din minte. Tata mereu îmi spunea că nu e locul nostru să judecăm, că noi

suntem doar instrumente. Sarcina noastră e săⁱ izgonim din lumea celor vii. Și în ochii lui citeam o siguranță deplină atunci când mi-o spunea. Eu de ce nu am siguranța asta?

Ridic încet mâna ca să ating fața asta rece, să-mi plimb degetele pe obrazul ei, și rămân surprins constatând că e moale, nu ca și cum ar fi din marmură. Ea rămâne ca paralizată, apoi, ezitantă, ridică mâna și și-o așază peste a mea.

Vraja e într-atât de puternică, încât atunci când se deschide ușa și intră Carmel , niciunul dintre noi nu se mișcă, până când ea îmi rostește numele.

— Cas? Ce faci?

— Carmel , exclam, și iat-o, profilându-se în cadrul ușii.

A rămas cu mâna pe clanță și pare să tremure. Mai face un pas, ezitant, înăuntru.

— Carmel , nu te mișca, îi zic, însă ea privește fix spre Anna, care se retrage de lângă mine, strâmbându-se și luându-se cu mâinile de cap.

— Ea e? Ea e cea care l-a omorât pe Mike?

Proasta, uite-o că înaintează și mai mult în casă. Anna se retrage cu toată viteza posibilă când ai picioarele atât de nesigure, însă văd că ochii i s-au înnegrit.

— Anna, nu, ea nu știe, îi zic, dar prea târziu.

Indiferent ce anume îi permite Annei să mă cruțe, e evident că e valabil numai pentru mine. Ea deja a dispărut într-un vârtej negru de păr și roșu de sânge, piele palidă și dinți. Urmează un moment de

tăcere, în care ascultăm ritmicul pic, pic, pic, al rochiei ei. După care se avântă, pregătită să-și înfigă mâinile în măruntaiele lui Carmel.

Mă arunc și-o plachez, gândindu-mă chiar în clipa în care mă ciocnesc de forța aia de granit că sunt un idiot. Și totuși, reușesc să-i deviez traiectoria, iar Carmel face un salt într-o parte. Dar nu în cea care trebuia. Acum e și mai departe de ușă. Îmi vine în minte gândul că unii oameni cunosc viața numai din cărți. Carmel e o pisică de

casă, domestică, iar Anna o s-o mănânce friptă dacă nu face ceva. În timp ce Anna se ghemuiește pe podea, cu sângele rochiei revărsându-se oribil pe jos, cu părul și privirea sălbatică, mă azvârl spre Carmel și mă interpun între ele două.

— Cas, ce faci? mă întreabă Carmel, îngrozită.

— Taci și du-te spre ușă, urlu la ea.

Țin pumnalul ridicat în fața noastră, chiar dacă Anna nu se teme.

Atunci când țâșnește, eu sunt ținta de data asta, dar o apuc de încheietură cu mâna liberă, folosind-o pe cealaltă ca s-o țin pe loc, datorită cuțitului meu.

— Anna, încetează! îi șuier, și albul îi revine în ochi.

Dinții îi scrâșnesc când scuipe cuvintele printre ei.

— Scoate-o afară de-aici! îmi cere, cu o voce tânguitoare.

O îmbrâncesc cu putere, ca s-o îndepărtez încă o dată. Apoi o înșfac pe Carmel și ne repezim afară pe ușă. Nu întoarcem capetele decât după ce coborâm treptele verandei și avem din nou sub tălpi pământul și iarba. Ușa s-a închis între timp și-o aud pe Anna dezlănțuindu-se furioasă înăuntru, spărgând și rupând totul.

— Dumnezeule, e îngrozitoare! șoptește Carmel, ascunzându-și fața în umărul meu.

O strâng încet în brațe pentru câteva clipe, după care mă desprind și urc iar treptele verandei.

— Cas! Pleacă de-acolo! îmi strigă Carmel.

Știu ce-și închipuie ea că a văzut, dar ceea ce am văzut eu a fost că Anna a încercat să se stăpânească. În clipa în care pun piciorul pe

verandă, fața Annei apare la fereastră, cu dinții dezgoliți și venelereliefate pe pielea albă. Plesnește geamul cu palma, făcându-l să

zornăie. În ochi îi plutește o apă întunecată.

— Anna, șoptesc eu.

Mă duc spre fereastră, dar înainte să-mi pot ridica mâna, ea se îndepărtează și se întoarce, plutind, lunecând în sus pe scară și dispărând.

Treisprezece

Carmel nu se mai oprește din sporovăit cât timp tropăim grăbiți pe pietrișul aleii neîngrijite a Annei. Îmi pune un milion de întrebări cărora nu le acord atenție. Tot ce mai pot să

gândesc este că Anna e o criminală. Cu toate astea, Anna nu e rea. Anna omoară, însă Anna nu vrea să omoare. Nu seamănă cu niciuna dintre celelalte fantome pe care le-am înfruntat. Sigur, am mai auzit de fantome conștiente,

cele care par să știe că au murit. Potrivit spuselor lui Gideon, ele sunt puternice, însă rareori ostile. Nu știu ce să fac. Carmel mă apucă de cot și mă răsucesc spre ea.

— Ce e? o întreb răstit.

— Nu vrei să-mi spui exact ce căutai tu acolo?

— Nu prea.

Probabil că am dormit mai mult decât crezusem; ori asta, ori discuția cu Anna a durat mai mult decât am crezut, fiindcă săgeți de

lumină untoasă străpung norii joși dinspre răsărit. Soarele e blând, dar pentru ochii mei pare aspru. Deodată, îmi vine ceva în minte și o privesc pe Carmel, clipind mărunț, dându-mi seama pentru prima dată de faptul că ea chiar e aici.

— M-ai urmărit, îi zic. Tu ce cauți aici?

Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenită.

— N-am putut să dorm. Și-am vrut să văd dacă e adevărat, așa că

am venit până acasă la tine și te— Ce anume ai vrut să vezi dacă e adevărat? am văzut plecând.

Mă privește pe sub gene, ca și cum ar vrea ca eu să deduc răspunsul, astfel încât să nu mai fie nevoită să-l spună cu voce tare, însă eu detest jocurile astea. După câteva lungi secunde, cât durează tăcerea mea iritată, cedează.

— Am stat de vorbă cu Thomas. El zice că tu<

Scutură din cap, de parcă se simte ridicolă crezând asta. Iar eu mă simt ridicol, în principal, pentru că am avut încredere în Thomas.

— El zice că tu îți câștigi existența nimicind fantome. Ca un vânător de fantome, sau cam așa ceva.

— Eu nu sunt vânător de fantome.

— Și-atunci, ce făceai acolo?

— Vorbeam cu Anna.

— Vorbeai cu ea? Dar ea l-a omorât pe Mike! Putea să te omoare și pe tine!

— Ba nu, nu putea, o contrazic, aruncând o privire spre clădire.

Mă simt ciudat, să vorbesc despre Anna când sunt atât de aproape de casa ei. Nu mi se pare corect.

— Și despre ce vorbeai cu ea? se interesează Carmel.

— Totdeauna ești atât de băgăreață?

— Ce, era ceva personal? pufnește ea.

— Poate că da, ripostez.

Nu vreau decât să plec de-aici. Vreau să las acasă mașina mamei și Carmel să mă ducă să-l trezesc pe Thomas. Cred că-o să-i smulg

salteaua de sub el. Ar fi nostim să dormez. Îl văd țopăind, amețit, pe arcurile

— Auzi, hai acum să plecăm de-aici, bine? Urmează-mă până la mine acasă, iar de-acolo o să plecăm cu mașina ta la Thomas. O să-ți explic totul, îți promit, adaug, când o văd că mă privește sceptică.

— Bine, răspunde.

— Și^c Carmel?

— Mda?

— Să nu mi mai spui niciodată vânător de fantome, ai înțeles? Zâmbește, și-i zâmbesc și eu.

— Doar așa, ca să fie clar.

Își face loc pe lângă mine ca să se urce în mașină, dar o prind de

braț.

— N-ai pomenit față de nimeni altcineva despre mica scăpare a

lui Thomas, nu?

Scutură din cap.

— Nici măcar față de Natalie, sau de Katie?

— I-am zis lui Nat că mă duc să mă întâlnesc cu tine, ca să mă

acopere dacă o sună cumva ai^{mei}. Lor le-am spus^c o să rămân la ea peste noapte.

— Și pentru ce i-ai spus că te întâlnești cu mine? o întreb, iar ea mă privește cu reproș.

Carmel Jones, presupun eu, se întâlnește noaptea cu băieții, în secret, în scopuri romantice. Îmi trec degetele prin păr cu un gest brutal.

— Atunci, ce, ar trebui să inventez ceva pentru școală? La modul

că am stat să ne pupăm?

Cred că m-am apucat să clipesc prea mult. Și umerii îmi sunt atât de încovoiați, încât mă simt cu vreo cincisprezece centimetri mai scund decât ea. Ea mă fixează cu o privire uluită.

— Nu prea te pricepi la așa ceva, este?

— N-am prea mult antrenament, Carmel.

Izbucnește în râs. Fir-ar să fie, e într-adevăr frumoasă. Nu-i de

mirare ^{flu}turare din gene probabil că Ică Thomas i-a pus pe tavă a dat gata. toate secretele mele. O singură

— Nu-ți face griji, mă liniștește ea. Născocesc eu ceva. O să le spun tuturor că săruți nemaipomenit.

— N-am nevoie să-mi faci favoruri. Ascultă, doar să vii după mine până acasă, în regulă?

Face semn din cap că da și se strecoară în mașina ei. Când mă urc și eu în a mea, îmi vine să-mi apăs capul pe volan până când o să nceapă să urle claxonul. Așa, zgomotul claxonului mi-ar acoperi ^{ar} țipetele. De ce-o fi misiunea asta atât de grea? Din cauza Annei? Sau o fi altceva? De ce nu pot să-i țin deoparte pe ceilalți de treburile mele? Niciodată nu mi-a mai fost atât de greu până acum. Toți mi-au acceptat poveștile cusute cu ață albă pe care le-am ticluit, pentru că în adâncul sufletului nu voiau să afle adevărul. Cum a fost cu Chase și Will. Ei au înghițit cu destulă ușurință povestea de adormit copiii servită de Thomas.

Dar acum e prea târziu. Thomas și Carmel fac parte din joc. Iar jocul e cu mult mai periculos de data asta.

— Thomas locuiește cu părinții?

— Nu cred, îmi răspunde Carmel. Părinții i-au murit într-un accident de mașină. Un șofer beat a intrat în ei pe contrasens. Sau, cel puțin, așa susține lumea pe la școală, adaugă ea, ridicând din umeri.

Eu cred că locuiește numai cu bunicul lui. Cu bătrânul ăla ciudat.

— Bun, zic și încep să bubui în ușă.

Nu mă interesează că-l trezesc pe Morfran. Unui bătrân pișicher

ca el nu-î strică un pic de agitație. Numai că, după vreo treisprezece bătăi foarte zgomotoase și precipitate, ușa se deschide brusc și iată-l pe Thomas, stând în fața noastră într-un halat de baie verde și extrem de neatractiv.

— Cas? șoptește el, cu o voce de parcă ar avea o broască în gât.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. E greu să ții supărarea pe el când arată ca un copil de patru ani la dimensiuni mărite, cu părul lipit de

țeastă pe o parte și ochelarii doar la jumătatea nasului. Când își dăseama că e și Carmel în spatele meu, își trece mâna peste față și

încearcă să-și aranjeze părul. Fără succes.

— Ăăă< ce-i cu voi aici? ne întrebă.

— Carmel m-a urmărit până acasă la Anna, îl informez, zâmbind cu subînțeles. Vrei să-ți spun și de ce?

Începe să se înroșească. Nu știi dacă din cauză că se simte vinovat sau fiindcă îl vede Carmel în pijama. Oricare ar fi motivul, se dă

deoparte ca să putem intra și ne conduce prin casa slab luminată până în bucătărie.

În toată casa miroase a plantele din pipa lui Morfran. Pe urmă, îl văd chiar pe el, o siluetă mătăhăloasă, încovoiată, turnând cafea. Îmi întinde o cană înainte ca măcar să-l pot ruga. După care, mormăind ceva spre noi, iese din bucătărie.

Între timp, Thomas a terminat cu foiala și se holbează la Carmel.

— A încercat să te omoare, exclamă el, făcând ochii mari. Nu încetezi să te gândești la felul în care-și încovrigase ea degetele spre stomacul tău.

Carmel clipește nedumerită.

— De unde știi?

— N-ar trebui să faci asta, îl previn eu pe Thomas. Îi face pe oameni să se simtă stânjeniți. Încălcarea intimității, știi tu.

— Știu, îmi răspunde. Nu pot s-o fac prea des, adaugă apoi către Carmel. De obicei, îmi reușește numai când oamenii gândesc intens, sau violent, sau când același gând le revine în minte iar și iar. În cazul tău, sunt valabile toate cele trei variante, îi mai zice, zâmbind.

— Poți să citești gândurile? întreabă ea, neîncrezătoare.

— Stai jos, Carmel, îi zic eu.

— Nu prea am chef, răspunde ea. Am aflat foarte multe lucruri interesante despre Thunder Bay în ultimele zile. Își

încrucișează brațele pe piept. Tu poți să citești gânduri, în casa
aia e ceva care-mi omoară foștii iubiți, iar tu<

— Nimicesc fantome, sfârșesc eu fraza în locul ei. Cu ăsta. Îmi
scot

pumnalul și— Doar că Ți așez pe masă. Ce altceva țiși tatăl tău
s-a ocupat Țu^{a mai spus Thomas?} asta, îmi răspunde ea.

Presupun că e ceea ce i-a adus moartea.

Îl privesc chiorâș pe Thomas.

— Îmi pare rău, zice el, ridicând neputincios din umeri.

— Nu-i nimic. Ești prins rău. Știu.

Zâmbesc cu subînțeleș și el îmi aruncă o privire disperată. Ca
și cum Carmel nu știe deja. Ar trebui să fie oarbă.

— Și acum, ce facem? întreb, oftând. Mai pot să vă zic să vă
duceți acasă și să uitați de asta? E vreo posibilitate să evit ca
noi să alcătuim cine știe ce grup entuziast de<

Până ca buzele mele să poată termina de articulat
continuarea, mă aplec înainte și scot un geamăt, cuprinzându-
mi fața între palme.

Carmel se prinde prima și râde.

— Un grup entuziast de vânători de fantome? mă întreabă.

— Eu o să fiu Peter Venkman³⁴, declară Thomas.

³⁴ Personaje din seria de filme Ghostbusters, Peter Venkman fiind liderul grupului datorită abilităților sale practice, în timp ce Egon Spengler și Ray Stantz, ceilalți membri, se remarcă prin calitățile științifice. Egon poartă ochelari și e mai stângaci în mișcări, de aici și aluzia la Thomas.

— Nimeni n-o să fie nimic, mă răstesc eu. Noi nu suntem vânători de fantome. Eu am cuțitul și eu nimicesc fantomele, și nu se poate să

mă împiedic de voi tot timpul. Pe lângă asta, e evident că eu aș fi Peter Venkman, precizez, aruncându-i o privire tăioasă lui Thomas.

Tu ai fi Egon.

— Stai un pic, intervine Carmel. Nu e cazul să faci tu pe șeful.

Mike a fost prietenul meu, oarecum.

— Asta nu înseamnă că am nevoie să mă ajuți. Aici nu e vorba despre răzbunare.

— Și-atunci, despre ce e vorba?

— E vorba că trebuie să o oprim.

— Ei bine, nu se poate spune că ai făcut o treabă grozavă în privința asta. Și, din câte am văzut, nici măcar nu păreai să încerci!

Carmel mă privește cu sprâncenele ridicate. Privirea ei îmi dă o oarecare senzație de fierbințeală în obraji. Mama mă-sii, mă înroșesc.

— Asta-i o tâmpenie, mă răstesc. Ea e foarte tare, înțelegi?

Dar am

un plan.

la punct. — Mda, intervine Thomas, sărinduam adus deja pietrele de mi în apărare. Casa pus totu la râu. Se încarcă la lumina

lunii, până când o să descrească. Picioarele de pasăre au fost comandate și aștept să le aducă.

Discuția despre descântec mă stingherește dintr-un anume motiv, ca și cum ar exista un lucru care mi-a scăpat. Unul pe care l-am pierdut din vedere.

Cineva intră pe ușă fără să ciocănească. Abia dacă remarc, fiindcă

asta mă face să simt că am mai pierdut ceva din vedere. După câteva secunde de scormonit creierul, ridic privirea și-l văd pe Will Rosenberg.

Arată de parcă n-ar fi dormit de câteva nopți. Respirația îi e greoaie și bărbia îi tot cade spre piept. Mă întreb dacă nu cumva o fi

băut. Pe blugi are pete de noroi și de benzină. Bietul băiat suportă greu evenimentele. Se holbează la cuțitul meu de pe masă, așa că întind mâna spre el și-l iau, după care mi-l strecor în buzunarul de la spate.

— Am știut eu că e ceva ciudat cu tine, îmi zice, și mirosul răsuflării lui e în proporție de șaizeci la sută de bere. Toate astea sunt din cauza ta, într-un fel, nu-i așa? Încă de când ai venit aici, ceva a fost în neregulă. Mike a știut-o. De-asta n-a vrut să umbli prin preajma lui Carmel.

— Mike n-a știut nimic, îi răspund calm. Ce i s-a întâmplat a fost un accident.

— Asasinatul nu e un accident, bombăne Will. Nu mă mai minți. Nu știu ce faci, dar vreau să particip.

Scap un geamăt. Nimic nu merge cum ar trebui. Morfran revine în bucătărie și ne ignoră pe toți, privind fix în cana lui de cafea, ca și cum ar fi ceva extraordinar de interesant acolo.

— Cercul se face mai mare, e tot ce zice, și problema pe care nu reușeam s-o identific mi se limpezește dintr-odată.

— Mama mă-sii, exclam.

Capul îmi cade pe spate și privesc spre tavan.

— Ce e? se interesează Thomas. Care-i problema?

— Descântecul, îi explic. Cercul. Trebuie să fim în casă dacă e să-l facem.

— Mda, și? insistă Thomas.

Carmel, în schimb, înțelege imediat; se înnegurează la față.

— Și, Carmel a intrat în casă azi-dimineață și Anna cât pe ce s-o mănânce. Singura persoană care poate să intre în casa aia în siguranță sunt eu, iar eu nu mă pricep îndeajuns la vrăjitorie ca să descânt cercul.

— N-ai putea s-o ții la distanță suficient cât ne-ar trebui nouă să-l descântăm? Imediat cum ar fi gata, am fi protejați.

— Nu, îi răspunde Carmel. N-are cum. Trebuia să-l fi văzut de dimineață; ea l-a dat deoparte ca pe o muscă.

— Mersi, pufnesc eu.

— E adevărul. Thomas n-ar ajunge niciodată să-l termine. Și, în plus, nu are nevoie să se concentreze, sau cam așa ceva?

Will se repede și o apucă de braț pe Carmel.

— Ce tot spui? Ai intrat în casa aia? Ești nebună? Mike m-ar omorî dacă ți s-ar întâmpla ceva!

Și abia apoi își amintește că Mike e mort deja.

— Trebuie să găsim o metodă de a instala cercul ăla și de a face

descântecul, zic eu, gândind cu voce tare. Ea n-^o să-mi spună niciodată de bunăvoie ce i s-a întâmplat.

În sfârșit, ia cuvântul și Morfran.

— Totul se întâmplă cu motiv, Theseus Cassio. Ai mai puțin de o săptămână la dispoziție ca să-l deduci.

Mai puțin de o săptămână. Mai puțin de o săptămână. Nici gând

în să pot deveni un vrăjitor competent în mai puțin de o săptămână, și mod sigur n-am cum să fiu mai puternic sau capabil s-o țin sub

control pe Anna. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să-l sun pe Gideon.

Suntem cu toții pe aleea din fața casei, după ce-am spart gașca din bucătărie. E duminică, o duminică lenevoasă, tăcută, prea devreme până și pentru cei care se duc la biserică. Will și Carmel se îndreaptă fiecare spre mașina lui. Ea ne-a zis c-o să-l urmeze până la el acasă,

unde să mai stea ceva timp împreună. În definitiv, el i-a rămas prietenul cel mai apropiat și nu-și închipuie că ar putea găsi cine știe ce sprijin la Chase. Bănuiesc că are dreptate. Înainte să plece, l-a luat deoparte pe Thomas și a șușotit cu el timp de câteva clipe. În timp ce-i urmăresc cu privirea pe Carmel și Will îndepărtându-se, îl întreb pe Thomas despre ce-a fost vorba. Ridică din umeri.

— A vrut doar să mă asigure că se bucură pentru că i-am spus totul. Și speră să nu fii supărat pe mine pentru indiscreție, fiindcă ea o să păstreze secretul. Nu vrea decât să ne ajute.

După care bate câmpii mai departe, încercând să pună accentul pe felul în care l'a ținut ea de braț. Mai bine nu l'întrebam, deoarece acum n-o să mai înceteze cu asta.

— Ascultă, îi zic. Mă bucur că ea te bagă în seamă. Dacă-ți joci cartea așa cum trebuie, e posibil să ai o șansă. Numai să nu-i invadezi prea mult gândurile. Să știi că ai cam speriat-o cu asta.

— Eu și Carmel Jones, pufnește el, în derâdere, chiar dacă privește plin de speranță după mașina ei. Poate într-un milion de ani. Cel mai probabil, o să ajungă să-l consoleze pe Will. E inteligent și face parte

din gașcă, la fel ca ea. Nu e băiat rău.

Își potrivește ochelarii pe nas. Nici el nu e băiat rău și poate că într-o zi o să-și dea seama de asta. Deocamdată, îl trimit să pună
ceva pe el.

După ce se întoarce și pornește pe alee spre casă, observ ceva. În apropierea clădirii, e o potecă de formă circulară, care se unește cu capătul aleii. La intersecția lor văd un copăcel alb, un mesteacăn

tânăr. Iar de creanga lui cea mai joasă atârnă o cruce subțire, neagră.— Hei, strig, arătând într-acolo. Aia ce e?

Dar nu el este cel care-mi răspunde. Morfran iese pe verandă, pășind fălos, în papuci și pantaloni albaștri de pijama, cu un halat cadrilat legat strâns pe pântecul proeminent.

Vestimentația arată ridicol în contrast cu barba aia stufoasă, de rocker bătrân, dar nu-mi stă mintea acum la așa ceva.

— Crucea lui Papa Legba³⁵, îmi răspunde, simplu.

— Dumneavoastră practicați magia voodoo, zic, iar el scoate un

pufnet despre care deduc că ar fi un răspuns afirmativ. Și eu o practic, adaug.

Pufnește zgomotos în cana lui de cafea.

— Nu, tu n-o practici. Și nici n-ar trebui.

Așadar, s-a prins că blufez. N-o practic. Doar o învăț. Și uite cum

mi se oferă o ocazie minunată.

— De ce n-ar trebui? mă interesez.

— Băiete, magia voodoo ține de energie. Ține de energia din interiorul tău și de energia pe care o canalizezi. De energia pe care o furi și de energia pe care o preiei din afurisiții de pui pe care-i mănânci la masă. Iar tu ai vreo zece mii de volți legați de tine în

bucata aia de piele de colo.

Instinctiv, îmi pipăi pumnalul din buzunarul de la spate.

— Dacă tu ai fi mag voodoo și ai canaliza energia asta, ei bine, să te privesc ar fi ca și cum aș vedea o molie zburând drept într-

³⁵ Papa Legba este numele purtat, în magia voodoo haitiană, de acel loa (spirit) care face legătura dintre Creator (numit Bondye, de la bon Dieu, adică „bunul Dumnezeu”) și omenire.

un aparat electric de omorât insecte, îmi zice, mijind ochii spre mine. Poate că într-o zi aş putea să te învăţ.

— Mi-ar plăcea, îi răspund, exact în clipa în care Thomas năvăleşte din nou pe verandă, în veşminte curate, dar tot desperecheate.

Coboară precipitat treptele.— Unde mergem? mă întrebă.

— Înapoi la Anna, îl informez, şi-l văd că se face cam verde la faţă. Am nevoie să-mi dau seama cum trebuie oficiat ritualul, fiindcă altfel, peste o săptămână o să mă zgâiesc la capul tău retezat şi la organele interne ale lui Carmel.

Thomas se înverzeşte şi mai abitir, aşa că-l bat cu palma pe spinare şi-mi întorc privirea spre Morfran. Îl văd că ne studiază pe

deasupra cănii de cafea. Aşadar, magii voodoo canalizează energia. E un tip interesant. Şi mi-a dat mult prea multe de gândit ca să mai pot dormi.

Pe drum, exaltarea provocată de evenimentele de azi-noapte începe să se risipească. Îmi simt ochii de parcă aş avea nisip în ei şi capul îmi tot cade, chiar şi după ce am dat pe gât cana aia cu diluantul pe care Morfran îl numeşte cafea. Thomas rămâne tăcut pe tot drumul până la casa Annei. Probabil că încă se gândeşte cum a simţit atingerea mâinii lui Carmel pe braţ. Dacă viaţa ar fi corectă,

Carmel s-ar întoarce şi l-ar privi în ochi, ar vedea că e sclavul ei devotat şi i-ar fi recunoscătoare. L-ar înălţa în rang şi el nu i-ar mai fi sclav, ar fi doar Thomas, şi s-ar bucura amândoi că se au

unul pe celălalt. Dar viața nu e corectă. Ea probabil că va ajunge să fie cu Will sau cu vreun alt sportiv, în timp ce Thomas va suferi în tăcere.

— Nu vreau să te văd pe nicăieri în apropierea casei, îi zic, ca să-l smulg din visare și să mă asigur că nu uită să cotească unde trebuie. Poți să rămâi în mașină sau să vii după mine pe alee. Numai că ea,

probabil, e tulburată după tot ce-a fost azi-dimineață, așa că ar fi cazul să te ții departe de verandă.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, pufnește el.

După ce oprim pe alee, el alege să rămână în mașină. Îmi croiesc drum singur spre casă. Când deschid ușa din față, privesc mai întâi în jos, ca să fiu sigur că pun piciorul în antreu și nu mă prăbușesc cu fața înainte peste un vagon de cadavre.

— Anna? o strig. Anna? Ești bine? Ce întrebare prostească.

Tocmai a ieșit dintr-o încăpere de lângă capătul de sus al scării. Se reazemă de balustradă; nu e zeița întunericului, ci fata.

— Sunt moartă. Nu mai pot să fiu bine, după cum nu pot să nu fiu

bine.

Ochii îi sunt adumbriți. Se simte singură, vinovată și captivă, își plânge de milă și nu pot să spun că i-o iau în nume de rău.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, îi zic, cu sinceritate, și fac un pas spre scară. Nu te-aș fi pus în situația aia. Ea m-a urmărit.

— E bine? se interesează Anna, cu o voce ciudat de ridicată.

— Foarte bine.

—

Perfect. Mă gândeam să nu-i fi lăsat vânăta. Și e foarte drăguță la față.

Anna nu mă privește. Își face de lucru cu lemnul balustradei. Încearcă să mă facă să spun ceva, dar nu știu ce anume.

— Vreau să-mi spui ce ți s-a întâmplat. Vreau să-mi spui cum ai murit.

— De ce mă pui să-mi amintesc de asta? mă întreabă, cu o voce moale.

— Pentru că am nevoie să te înțeleg. Am nevoie să știu cum de ai atâta forță, îi explic, începând să gândesc cu voce tare. Din ceea ce știu eu, asasinarea ta n-a fost chiar atât de ciudată sau de oribilă. Așa că nu pot să-mi dau seama de ce ești așa cum ești. Trebuie să fi fost ceva<

Mă întrerup, fiindcă Anna mă fixează cu ochii mari și o expresie dezgustată.

— Ce e?

— Tocmai încep să regret că nu te-am omorât, îmi zice ea, și creierul meu privat de somn are nevoie de un minut până să înțeleagă, după care mă simt ca un măgar desăvârșit.

Am fost în preajma prea multor morți. Am văzut atât de multe

porcării grețoase și sinistre, încât vorbele îmi ies de pe buze la fel de ușor precum cântecelele pentru copii.

— Cât de multe știi, mă întreabă ea apoi, despre ce mi s-a întâmplat?

—

Vocea îi e mai delicată, aproape îmblânzită. Să vorbesc despre crime, să spun lucrurilor pe nume, e ceva cu care am crescut. Numai că, în clipa asta, nu știu cum s-o fac. Cu Anna stând chiar în fața mea, e vorba despre mai mult decât simple cuvinte sau ilustrații dintr-o

carte. Iar când, în sfârșit, las totul să se reverse, o fac repede și dintr-odată, așa cum ai smulge o bucată de leucoplast.

— Știu că ai fost asasinată în 1958, când aveai șaisprezece ani.

Cineva ți-a tăiat gâtul. Erai în drum spre un bal al școlii.

Un mic zâmbet îi joacă pe buze, dar fără să dăinuie.

Chiar îmi doream să mă duc, îmi zice, cu blândețe. Urma să fie ultimul pentru mine. Primul și ultimul. Își coboară privirea și-și ridică puțin tivul fustei. Asta a fost rochia mea.

Mie nu mi se pare că seamănă a așa ceva, mai degrabă e un simplu furou alb cu ceva dantelă și panglici, dar ce știu eu? Nu sunt

gagică, în primul rând, iar în al doilea, nu știu prea multe despre 1958. Pe vremea aia, poate că era țâță de mătă, cum ar fi spus mama.

— Nu e mare lucru, zice ea, citindu-mi gândurile. Una dintre locatările pensiunii noastre din vremea aia era cusătoreasă. Maria. Din Spania. Mie mi se părea extrem de exotică. Fusese nevoită să-și lase acasă, când a venit aici, o fetiță doar cu puțin mai mică de vârsta mea, așa că-i plăcea să stea de vorbă cu mine. Mi-a luat măsurile și m-a ajutat să mi-o cos. Eu mi-am dorit ceva mai elegant, dar n-am

—
fost niciodată prea pricepută la cusut. Degete neîndemânatică, adaugă, și le ridică, de parcă aș fi în măsură să văd ce dezastru pot ele să producă.

— Arăți minunat, îi zic, fiindcă e primul lucru care-mi răsare în
capul meu prost, sec.

Încep să mă gândesc ce-ar fi să-mi folosesc pumnalul ca să-mi tai limba cu el. Probabil că nu e ceea ce-ar fi vrut ea să audă și a ieșit

total Bradyaiurea.⁴⁰, să mă umfle râsul de ce prostii spuVocea nu m-a ajutat. Noroc n.că n-am făcut ca Peter

— De ce urma să fie ultimul tău bal? mă grăbesc s-o întreb.

— Aveam de gând să fug de-acasă, îmi zice.

Sfidarea îi sclipește în ochi, așa cum probabil fusese pe atunci, iar în glas are o văpaie care mă întristează. Apoi, focul se stinge și ea pare derutată.

— Nu știi dac-aș fi făcut-o, mărturisește. Doar că-mi doream.

— De ce?

⁴⁰ Personaj din serialul american de televiziune The Brady Bunch, fratele mijlociu, persoana cea mai neîndemânică din familie, care se entuziasmează imediat și vorbește sau acționează fără să gândească.

Voiam să-mi încep o viață a mea, îmi explică. Știam că n-aș realiza niciodată nimic dac-aș rămâne aici. Aș fi ajuns obligată să conduc pensiunea. Și eram sătulă să mă lupt.

— Să te lupți?

—

Mă mai apropii cu un pas. O şuviță de păr negru îi cade peste umerii care i se adună în față când își cuprinde trupul cu brațele. E atât de palidă și de mică, încât cu greu aș putea să mi-o imaginez luptându-se cu cineva. În orice caz, nu cu pumnii.

— Nu era o luptă, povestește mai departe. Și, în același timp, era. Cu ea. Și cu el. Mă ascundeam, făcându-i să creadă că sunt o ființă mai slabă decât eram, pentru că asta voiau. Asta mi-a spus ea că și-ar fi dorit tatăl meu. O fată tăcută, ascultătoare. Nu o desfrânată. Nu o curvă.

Inspir adânc. O întreb cine i-a zis una ca asta, cine-a putut să spună așa ceva, însă ea nu mă mai aude.

— El era un mincinos. Un fluieră-vânt. Se prefăcea c-o iubește pe mama, dar nu era adevărat. Spunea c-o să se însoare cu ea și atunci o să aibă tot restul.

Nu știu la ce se referă, dar pot să ghicesc ce însemna „tot restul”. — Tu erai, rostesc încet. Tu erai cea pe care-o urmărea el de fapt.

Parcă mă paraliza. Îl uram. — Mă tot< încolțea, ba în bucătărie, ba afară, lângă fântână.

— De ce nu i-ai zis mamei tale?

— N-am putut< Se întrerupe, apoi reia. Dar nici să-l las nu puteam. M-am gândit să plec. Aș fi făcut-o.

Pe chip nu i se citește nimic. Nici măcar ochii nu sunt vii. Nu mai e decât o pereche de buze care se mișcă și o voce. Restul din ea s-a retras la loc înăuntru.

Întind mâna și i ating obrazul, rece ca gheața.

—

— El a fost? El a fost cel care te-a omorât? Te-a urmărit în seara aia și<

Anna scutură din cap foarte repede și se trage înapoi.

— Ajunge, îmi zice, pe un ton care încearcă să pară dur.

Anna, am nevoie să știu.

— De ce-ai nevoie să știi? Ce te privește pe tine? Își duce mâna la frunte. Abia dacă-mi mai amintesc eu însămi. Totul e încețoșat și însângerat, zice, clătinând din cap, neputincioasă. N-am nimic să-ți spun! Am fost omorâtă și-a fost întuneric, după care am ajuns aici.

Am ajuns chestia asta, și am omorât, și ^{omorât}, și n-am mai putut să mă opresc.

Respirația îi devine întretăiată.

— Ei mi-au făcut ceva, dar nu știu ce. Nu știu cum.

— Ei, repet, plin de curiozitate, dar îmi dau seama că mai multe n-o să aflu. Practic, o văd cum se închide și simt că, peste două minute, aș putea să am în față o față cu vene negre și o rochie care picură. Există un descântec, îi mărturisesc. Un descântec care mă

poate ajuta să înțeleg.

Se mai calmează puțin și mă privește ca pe un țicnit.

— Descânțece magice? mă întreabă și un zâmbet neîncrezător îi apare pe buze. Or să-mi crească aripi de zână și-o să trec prin foc?

— Ce tot spui?

—

— Magia nu există în realitate. Nu e decât iluzie și superstiție,

vechi blesteme pe limbile bunicilor mele finlandeze.

moartă, dar stă în fața mea și vorbește. Nu-mi vine să cred că pune la îndoială existența magiei, când ea e Dar nu mai am
posibilitatea

s-o conving, fiindcă începe să se-ntâmplesce ceva, să se sucească
ceva în creierul ei, și-o văd că tresare. Iar când clipește, ochii îi
privesc în depărtare.

— Anna?

Își repede brusc brațul în față, ca să mă țină la distanță.

— Nu-i nimic.

O privesc mai cu atenție.

— Nu poți să spui că n-a fost nimic. Ți-ai amintit ceva, nu-i așa?
Ce e? Spune-mi!

— Nu, am n-a fost nimic. Nu știu, răspunde, ducându-și
mâna la tâmplă. Nu știu ce-a fost.

N-o să-mi fie ușor. O să-mi fie naibii aproape imposibil dacă n-o determin să colaboreze. O senzație de apăsare, de deznădejde mi se strecoară în membrele istovite. E ca și cum ar începe să mi se atrofieze mușchii, și nici nu prea am mulți, la drept vorbind.

— Te rog, Anna, îi zic. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie ca tu să ne dai voie să facem descântecul. Am nevoie să i lași și pe alți oameni să intre aici cu mine.

— Nu, răspunde ea. Fără descântece! Și fără oameni! Știi ce s-ar întâmpla. Nu pot s-o stăpânesc.

— Poți s-o stăpânești pentru mine. Ai putea s-o faci și pentru ei.

— Pe tine nu știu de ce nu sunt nevoită să te omor. Și, apropo, nu-ți ajunge? De ce-mi mai ceri și alte favoruri?

— Anna, te rog. Am nevoie cel puțin de Thomas și, probabil, de

Carmel, fata pe care ai cunoscut-o azi-dimineață.

Își coboară privirea spre vârfurile picioarelor. E tristă, știu că e tristă, dar replica tâmpită cu „mai puțin de o săptămână” a lui

Morfran îmi răsună în timpane și vreau să se termine odată cu asta. Nu pot s-o mai las pe Anna încă o lună, în care e posibil să-și sporească, eventual, colecția din subsol. N-are importanță că-mi place să vorbesc cu ea. N-are importanță că-mi place de ea. N-are

importanță că tot ce i s— Aș prefera să pleci, îmi zice încet, iar când își ridică a întâmplat ei n^a fost corect. fața observă că stă să plângă și privește peste umărul meu spre ușă sau poate afară, pe fereastră.

— Știi că nu pot, îi răspund, imitându-i replica de acum câteva

momente.

— Mă faci să-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

Înainte să-mi pot da seama ce vrea să spună, se prelinge în jos, prin trepte, în adâncul subsolului, acolo unde știe că n⁻⁰ s⁻⁰ urmez.

Gideon sună imediat după ce mă lasă Thomas acasă.

— Bună dimineața, Theseus. Scuză-mă că te trezesc atât de devreme într-o zi de duminică.

— Sunt treaz de multe ore, Gideon. Deja sătul de muncă.

Îl simt cum, de dincolo de Atlantic, îmi zâmbește cu subînțeleles. Intru în casă și-i fac semn de bună dimineața din cap mamei, care-l gonește pe Tybalt în jos pe scară, şuierându-i că șobolanii nu sunt buni pentru el.

— Ce păcat, chicotește Gideon. Am tot așteptat ore întregi ca să te sun, încercând să-ți las timp pentru odihnă. Ce tortură a fost! E aproape patru după-amiaza aici, știi? Dar cred că am obținut esențialul aceluia descântec pentru tine.

— Nu știu dacă mai are importanță. Aveam de gând să te sun eu mai târziu. Există o problemă.

— De ce gen?

— De genul că nimeni nu poate să intre în casă în afară de mine, iar eu nu sunt vrăjitor.

Îi mai povestesc un pic despre ce s-a întâmplat, lăsând deoparte, dintr-un oarecare motiv, faptul că am purtat lungi discuții nocturne cu Anna. Îl aud în difuzor cum plescăie din

limbă. Sunt sigur că, în același timp, își freacă bărbia și-și șterge ochelarii.

— Ai fost complet incapabil s-o supui? mă întreabă în cele din

urm—ă. Complet. E Bruce Lee, Incredibilul Hulk și Neo din Matrix, toți trei într-unul singur.

— Da. Îți mulțumesc pentru total incomprehensibilele referiri la

cultura pop.

Zâmbesc. El știe cât se poate de bine cine e Bruce Lee, cel puțin.

— Dar realitatea rămâne aceea că tu trebuie să faci descântecul. Ceva din felul în care a murit fata asta îi insuflă o putere colosală. E

vorba doar de descoperirea unor secrete. Îmi amintesc de o fantomă care i-a dat ceva bătăi de cap tatălui tău, în 1979. Dintr-un oarecare motiv, era capabilă să ucidă fără să se întrupeze vreodată. Abia după trei ședințe de spiritism și o expediție la o biserică satanistă din Italia am descoperit că unicul lucru care-i permitea să rămână pe plan terestru era un descântec plasat pe un destul de banal potir din piatră. Tatăl tău l-a spart și, uite-așa, s-a terminat cu fantoma. La fel va fi și pentru tine.

Tata mi-a istorisit odată povestea asta și-mi amintesc că fusese mult mai complicat decât atât. Dar mă fac că plouă. El, oricum, are

dreptate. Fiecare fantomă își are propriile metode, propria tolbă cu șiretlicuri. Au țeluri diferite și dorințe diferite. Iar după ce le

nimicesc, pornesc toate pe drumuri diferite.

— Și ce-o să înfăptuiască descântecul ăsta, mai exact? Întreb.

— Pietrele sfințite alcătuiesc un cerc protector. După ce e instalat, ea nu mai are nicio putere asupra celor aflați în interiorul lui. Vrăjitorul care oficiază ritualul poate să preia orice energii posedă casa și să le reflecte într-un bol pentru divinație. Bolul îți va arăta

orice cauți. Evident, nu e chiar atât de simplu: mai ai nevoie de câteva picioare de pasăre și de un amestec din plante cu care poate să te ajute mama ta, și pe urmă de câteva incantații. Îți voi expedia

textul prin e-mail.

O spune de parcă ar fi foarte simplu. Ce, are impresia că exagerez? Nu-și dă seama cât îmi e de greu să recunosc că Anna poate să mă distrugă oricând vrea? Să mă azvârle ca pe o păpușă din

cârpe, să mă arate cu degetul și să râdă? mi ardă castane și să mi tragă chiloții în sus, după care să

— N-o să meargă. Eu nu pot să alcătuiesc cercul. N-am avut niciodată chemare pentru vrăjitorie. Mama sigur ți-a spus. I-am stricat în fiecare an fursecurile pentru Beltane³⁶, până am împlinit șapte ani.

Știu deja ce urmează să-mi spună el. O să ofteze și o să mă

³⁶ Numele purtat de festivitățile celtice prilejuite de începutul lunii mai. În mod obișnuit, acestea se țin în zilele de 30 aprilie și 1 mai, sau la jumătatea distanței dintre echinocșiul de primăvară și solstițiul de vară. Pe la jumătatea secolului al XX-lea, importanța acestor festivități a început să scadă, păstrându-și caracterul de sărbătoare numai la neo-păgânii celți și printre adepții cultului Wicca.

sfătuiască să mă întorc în bibliotecă, să încep să discut cu oamenii care ar putea ști ce s-a întâmplat. Să încerc dezlegarea misterului unei crime care s-a răcit de peste o jumătate de secol. Iar asta e și ceea ce va trebui să fac. Pentru că n-am de gând să-i pun în pericol pe Thomas sau pe Carmel.

— Hm.

— Hm, ce?

— Păi, doar parcurg în minte toate ritualurile pe care le-am oficiat în anii mei de parapsihologie și misticism

Parcă-i și aud roțițele creierului învârtindu-se. Are el ceva în cap, și mie începe să-mi revină speranța. Știam eu că nu se pricepe doar la cârnați cu cartofi piure.

— Zici că ai câțiva experți la dispoziție?

— Câțiva ce?

— Câțiva vrăjitori.

— Am un singur vrăjitor, de fapt. Pe prietenul meu Thomas.

De cealaltă parte, cea a lui Gideon, se aude zgomotul unei inspirații bruște, urmat de o tăcere încântată. Știu ce gândește bătrânul țicnit. Nu m-a auzit niciodată până acum folosind expresia „prietenul meu”. Ar face bine să nu devină sentimental.

— — Nu e c Dacă ai încredere în el, astahiar atât de avansat. i tot ceea ce contează. Dar nu-ți va

fi de ajuns numai el. Trebuie să fii și tu, plus încă alți doi. Fiecare trebuie să reprezinte câte un arc de cerc. Veți alcătui cercul afară și veți intra în casă pregătiți pentru treabă. Gideon se oprește să se mai gândească puțin; e foarte încântat de sine.

Apoi continuă: Vă prindeți fantoma în centru și veți fi în deplină siguranță. În același timp, absorbindu-i energia, veți face ca descântecul să fie mai

puternic și mai relevant. E posibil chiar să o slăbească îndeajuns ca tu să-ți poți duce misiunea la sfârșit.

Înghit cu greu și simt povara cuțitului în buzunarul de la spate.

— Absolut, îi zic.

Îl mai ascult preț de zece minute parcurgând detaliile, gândindu-mă în tot acest timp la Anna și la ce ar urma ea să-mi dezvăluie. La sfârșit, mă gândesc că am reținut cea mai mare parte din ce trebuie să fac, dar îl rog oricum să-mi trimită prin e-mail toate instrucțiunile scrise.

— Și-acum, spune-mi, pe cine vei lua ca să-ți completezi cercul?

Cei care au vreo legătură cu fantoma sunt preferabili.

— O să-l iau pe un tip, Will, și pe Carmel, prietena mea, îi zic. Da, nu spune nimic. Știu că nu prea mă descurc să-i țin pe ceilalți

departe de treburile mele.

Gideon suspină.

— Of, Theseus. Niciodată n-a fost vorba să rămâi singur. Tatăl tău a avut mulți prieteni, a avut-o și pe mama ta, și pe tine. Pe măsură ce trece timpul, cercul ți se va lărgi. Nu e nimic de care să te rușinezi.

Cercul se lărgeste. De ce spune toată lumea mereu asta? Cercurile mari înseamnă mai multe persoane de care să te împiedici. Trebuie să plec mai repede din Thunder Bay. Departe

de harababura asta, înapoi la rutina mea de urmărire, vânare, ucidere.

Urmărire, vânare, ucidere. La fel ca: săpunire, clătire, repetare.

Viața mea, desfășurată într-o rutină simplă. O simt goală și încărcată, în același timp. Mă gândesc la ce-a spus Anna, despre faptul de a-și

dori ce nu poate avea. Poate că înțeleg acum la ce sGideon încă mai vorbește. -a referit.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva, îmi zice. Chiar dacă eu nu însemn decât cărți prăfuite și povești învechite, de la un ocean distanță. Munca adevărată îți rămâne ție.

— Da. Mie și prietenilor mei.

— Da. Formidabil. Veți fi exact precum cei patru amici din film.

Știi care, cel cu bezeaua uriașă³⁷.

³⁷ Aluzie la seria de filme Ghostbusters, în care apare un personaj numit Stay Puft Marshmallow Man, la început sub forma unei ilustrații pe ambalajele pachetelor de bezele (marshmallow), iar ulterior, ca o arătare monstruoasă alcătuită din numeroase bezele lipite, manifestare a unei zeități demonice sumeriene pe nume

Nu pot să cred!

Gozer. Cei patru despre care se vorbește aici sunt parapsihologii Peter Venkman, Raymond Stantz și Egon Spengler, așa-ziii vânători de fantome, plus Winston Zeddemore, pe care aceștia îl cheamă în ajutor la un moment dat.

Paisprezece

Stau cu mama în mașina ei, la marginea spațiului de parcare al școlii, privind cum sosesc autobuzele și-și descarcă pasagerii, elevii revărsându-se pe trotuar și năvălind în clădire pe uși. Întregul proces seamănă cu ceva dintr-o uzină: o fabrică de îmbuteliat, de-a-ndoaselea.

I-am povestit ce m-a învățat Gideon și i-am cerut ajutorul pentru prepararea amestecului din plante, iar ea mi-a promis c-o să-l facă. Remarc că arată un pic cam șifonată. Are cearcăne roz-vineții pe sub ochi și părul și-a pierdut strălucirea. De obicei, sclipește ca un vas din alamă.

— Te simți bine, mamă?

Zâmbește și-și întoarce privirea spre mine.

— Sigur că da, puștiule. Doar sunt îngrijorată pentru tine, ca totdeauna. Și pentru Tybalt. M-a trezit azi-noapte, tot sărea spre chepengul de la pod.

— Fir-ar să fie, scuză-mă, exclam. Am uitat să mă duc sus și să pun cursele.

— S-ar putea să nu mai fie nevoie. Am auzit săptămâna trecută ceva mișcând pe-acolo și după zgomot părea să fie

mult mai mare decât un șobolan. Oare ratonii pot să intre în pod?

— Poate că e doar un grup mai mare de șobolani, îmi dau eu cu

părerea și ea se cutremură. Ar fi mai bine să trimiți pe cineva să vadă ce e.

Oftează și bate cu degetele în volan.

— Am făcut-o deja. A întins câteva curse, mă informează, ridicând din umeri.

— Când?

— Acum câteva zile.

Eu nici măcar n-am știut. N-am prea ajutat-o cu mare lucru la mutarea asta: nici prin casă, nici cu altceva. De-abia dacă am fost pe-acolo. Aruncând o privire pe bancheta din spate, zăresc o cutie

din carton plină cu lumânări descântate, în culori diferite, pregătite ca să fie vândute într-o librărie din localitate. În mod normal, eu i le-aș fi ambalat și le-aș fi legat etichetele corespunzătoare cu șnururi colorate.

— Gideon mi-a zis că ți-ai făcut ceva prieteni, zice ea, privind mulțimea care se înghesuie să intre în școală, ca și cum ar putea să-i distingă.

Trebuia să-mi fi dat seama că Gideon o să spună tot. E ca un părinte surogat. Nu ca un tată vitreg, nu tocmai: mai degrabă ca un naș, sau ca un cangur care vrea să mă îndese în marsupiul lui.

— Sunt doar Thomas și Carmel , îi răspund. Cei pe care i-ai cunoscut deja.

— Carmel e o fată foarte drăguță, comentează ea, cu speranță în glas.

— Așa pare să creadă și Thomas.

Oftează, apoi zâmbește. — E bine. Nu i-ar strica o mână de femeie.

— Mamă, protestez eu. E dezgustător.

— Nu mă refeream la mână în sensul ăla, precizează ea, râzând. Am vrut să spun că are nevoie de cineva care să-l mai aranjeze puțin. Să-l facă să-și țină spatele drept. Băiatul ăla e numai cute. Și miroase a pipă de om bătrân.

Bâjbâie puțin pe bancheta din spate, după care se întoarce cu

mâna plină de plicuri.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu toată corespondența mea, zic, frunzărindu-le.

Sunt deja deschise, dar nu mă deranjează. Nu conțin altceva decât ponturi despre fantome, nimic intim. În mijlocul teancului e un plic gros de la Margaretă Bristol.

— Mi-a scris Margaretă, exclam. Ai citit?

— Vrea doar să știe cum îți merg treburile. Și să-ți povestească tot ce i s-a întâmplat în decursul ultimei luni. Zice că să te duci în New Orleans, după spiritul unei vrăjitoare care pândește la rădăcina unui copac. Se pare că altădată ea folosea locul pentru sacrificii. Nu mi-a plăcut cum scrie despre ea.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Nu toate vrăjitoarele sunt bune, mamă.

— Știu. Scuză-mă că ți-am citit scrisorile. Oricum, erai prea concentrat ca să le iei în seamă; cele mai multe dintre plicuri zăceau pur și simplu pe biroul pentru corespondență. Am vrut să le parcurg eu în locul tău, ca să fiu sigură că nu-ți scapă ceva important.

— Și mi-ai scăpat?

— Un profesor din Montana vrea să te duci acolo ca să nimicești

un wendigo³⁸.

— Dar cine sunt eu? Van Helsing?

— Zice că-l cunoaște pe doctorul Barrows, din Holyoke.

Pufnesc disprețuitor.

— Doctorul Barrows știe că monștrii nu există în realitate.

dintre creaturile pe care le-— De unde știm noi ce ai dat gata ar putea fi numite monștri deexistă? oftează mama. Cele mai multe

alții.

— Mda, o aprob, pregătindu-mă să deschid portiera. Ești sigură că poți să faci rost de plantele de care am nevoie?

Face semn din cap că da.

— Ești sigur că poți să-i convingi să te ajute?

Îmi întorc privirea spre mulțime.

— Vedem noi.

³⁸ Creatură din mitologia triburilor Algonquian, din America de Nord, descrisă ca un câine uriaș care se hrănește cu oameni. Legenda spune că oricine ar fi mâncat carne de om s-ar fi transformat în wendigo.

Culoarele școlii arată azi de parcă ar fi desprinse dintr-un film. Le știți, cele în care personajele importante merg cu încetinitorul, iar restul lumii trece în viteză printre ele, în fulgere cețoase de nuanțe diferite, în funcție de culoarea pielii și a veșmintelor. Îi zăresc fugitiv

prin aglomerație pe Carmel și pe Will, dar Will mergea în direcția opusă, iar lui Carmel n-am putut să-i fac semn ca să mă observe. Pe Thomas nu l-am văzut deloc, în ciuda faptului că am trecut de două ori pe lângă dulapul lui din vestiar. În consecință, mă străduiesc să rămân treaz la ora de geometrie. Nu mă descurc prea grozav în privința asta. N-ar trebui să li se dea voie să predea matematică atât de devreme dimineața. Cam pe la jumătatea unei lecții despre axiome, un dreptunghi împăturit de hârtie își găsește calea spre banca mea. Despățuresc biletul și văd că e de la Heidi, o blondă drăguță care stă cu trei rânduri în spatele meu. Mă întrebă dacă am nevoie de ajutor la învățat. Și dacă vreau să merg să văd ultimul film cu Clive Owen. Vâr biletul în manualul de matematică, lăsând impresia că o să-i răspund mai târziu. N-o să-i răspund, desigur, și dacă o fi să mă întrebe, o să-i spun că mă descurc foarte bine și singur, și că poate

altă dată. Ar putea să mă mai întrebe iar, poate de două sau de trei ori, dar după asta o să înțeleagă ideea. Probabil că pare o răutate din

partea mea, dar nu e. Ce rost ar avea să văd un film și să încep un lucru pe care nu l-aș putea duce la bun sfârșit? Nu vreau să le duc dorul altora și nici ei să-mi ducă dorul mie.

După oră, mă strecor repede afară pe ușă și mă pierd prin îmbulzeală. Mi se pare că-i aud vocea lui Heidi strigându-mă pe nume, dar nu mă întorc. Am treburi de rezolvat.

Dulapul lui Will e cel mai aproape. El e deja acolo, împreună – ca de obicei – cu Chase, aproape lipit de el. Când mă zărește, ochii îi descriu mișcarea aia de la dreapta la stânga, semnificând că n-ar trebui să fim văzuți vorbind între noi, după părerea lui.

— Ce faci, Will? îl întreb.

Îl salut din cap pe Chase, care mă privește cu chipul împietrit, parcă avertizându-mă să am grijă, că poate să mă ia la pumni dintr-un minut în altul. Will nu spune nimic. Doar îmi aruncă o privire și-și vede de ceea ce face, adică schimbă manualele, luându-l pe cel pentru ora următoare. Îmi dau seama, cu un fel de tresărire, că

Will mă urăște. Nu m-a simpatizat niciodată, din loialitate față de Mike, iar acum mă urăște, din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Nu știu cum de nu mi-am dat seama de asta până acum. Presupun că nu stau prea mult să mă gândesc la cei vii. În orice caz, îmi face plăcere să-i spun ceea ce am de spus, despre participarea lui la descântec. Asta o să-i dea o oarecare ocupație.

— Ai zis ieri că vrei să participi. Iată șansa ta.

— Ce fel de șansă? mă întrebă.

Ochii îi sunt reci și cenușii. Duri și inteligenți.

— Nu s-ar putea mai întâi să-ți expediezi maimuțoiul zburător de-aici? zic, făcând un gest spre Chase, dar niciunul nu se clintește.

O să facem un descântec ca să legăm fantoma, îi explic. Ne întâlnim în prăvălia lui Morfran, după ore.

— Tace ciudat mai ești, frate, se stropșește Chase la mine. Să aduci toate porcăriile astea aici. Să ne obligi să vorbim cu polițiștii.

amabili Nu știu de ce se văicărește atât. Dacă polițiștii au fost totașa cum au fost cu mine și cu Carmel, atunci atât de care-i problema? Și am toate motivele să cred că așa au fost, fiindcă nu m-am înșelat în privința lor. Dispariția lui Mike a generat doar alcătuirea unei mici echipe de cercetare care a greblat dealurile timp de o săptămână. Au fost și câteva articole în ziare, dar care au dispărut repede de pe prima pagină.

Toată lumea a înghițit povestea cum că el a fugit în lume. Era de așteptat. Când lumea vede un lucru supranatural, îl aduce la proporții terestre. Așa au procedat și polițaii din Baton Rouge când a fost asasinat tata. Au zis că a fost un act izolat de violență extremă, comis probabil de cineva aflat în tranzit prin statul nostru. N-a contat faptul că el fusese devorat. N-a contat că nu există oameni capabili de mușcăături atât de mari.

— Bine, cel puțin, că polițiștii nu vă consideră implicați, mă aud replicând, absent.

Will trânteste ușa dulapului.

— Nu asta e important, îmi zice, pe un ton scăzut și privindu-mă încrâncenat. Ai face bine să nu ne tragi iarăși clapa. Ar fi de preferat să apari.

După ce pleacă amândoi, apare Carmel lângă mine.

— Ce-i cu ei? se interesează.

— Încă sunt cu gândul la Mike, îi răspund. Ți se pare ceva ciudat în asta?

Oftează.

— Atât, că părem să fim singurii. Am crezut, după ce s-a întâmplat, că o să fim înconjurați de un cârd de oameni și de un milion de întrebări. Dar nici măcar Nat și Katie nu mai întreabă despre el. Sunt mai interesate de cum stau treburile cu tine, dacă suntem un cuplu și dacă o să te iau cu mine la petreceri.

Privește spre mulțimea care trece pe lângă noi. Foarte multe fete îi zâmbesc, iar unele o strigă și-i fac cu mâna, însă niciuna nu se apropie. E ca și cum mi-aș fi dat cu o soluție anti-oameni.

n-am mai vrut să stau cu ei în ultimul timp. E urât din partea mea,— Cred că au cam început să se enerveze, continuă ea. Pentru că

probabil. Ei sunt prietenii mei. Dar toate lucrurile despre care aș vrea să discut nu pot să le spun față de ei. Am o senzație de izolare, de parcă aș fi atins ceva care a scos toată culoarea din mine. Sau poate că eu sunt colorată acum, iar ei sunt în alb și negru. Se întoarce spre mine: Avem un secret împreună, nu-i așa, Cas? Iar asta ne separă de restul lumii.

— De obicei, cam așa se întâmplă, îi zic, încetișor.

După ce plec de la școală, ajung la magazin și îl găsesc pe Thomas țopăind prin spatele tejghelei; nu a celei la care obișnuiește Morfran să încaseze banii pentru felinare de vânt și lavoare din porțelan, ci a alteia, din fund, înțesată de borcane în care tot felul de lucruri plutesc într-o apă murdară, de cristale acoperite de un strat de praf,

lumânări și mănunchiuri de plante. Examinându-le mai îndeaproape, constat că vreo câteva lumânări sunt făcute de mama.

Șireată mai e. Nici măcar nu mi-a zis că s-au cunoscut.

— Uite, îmi zice Thomas, vârându-mi sub ochi ceva care pare să

fie un mănunchi de vreascuri.

Abia apoi îmi dau seama că sunt picioare de pasăre uscate. — Tocmai au sosit, în după-amiaza asta, mă informează el.

Îl le arată și lui Carmel, care încearcă să-și compună o expresie cât mai impresionată și cât mai puțin dezgustată. Apoi îl văd că dispare, țopăind, din spatele tejghelei, plecând să scotocească pe undeva.

Carmel chicotește ușor.

— Cât o să mai rămâi în Thunder Bay după ce-or să se termine toate astea, Cas? mă întrebă.

Îi arunc o privire, sperând că n-a căzut victima propriei minciuni ticluite pentru Nat și Katie: că nu s-a lăsat prinsă în cine știe ce fantezie de domnișă la ananghie, în care eu sunt marele și durul distrugător de fantome, iar ea are în permanență nevoie să fie salvată.

pentru mine. Îl urmărește cu Dar, nu. E o prostie să gândesc privirea pe Thomas. așa. Ea nici măcar n^{-are} ochi

— Nu știu precis. Poate că mai rămân un pic.

— E bine, îmi zice, zâmbind. Pentru că, dacă n-ai remarcat, Thomas o să-ți ducă dorul după ce-o să pleci.

— Poate c-o să aibă pe altcineva care să-i țină companie, îi zic și ne privim reciproc.

Pentru o clipă, circulă prin aer un fel de curent, o anumită înțelegere, după care se aude ușa zăngănind în spatele nostru și îmi dau seama că a sosit Will. Sper că fără Chase.

Mă întorc și iată că vrabia are mălai³⁹. Will e singur. Și învăluit în trei straturi de iritare, după toate aparențele. Intră, călcând apăsat, cu mâinile înfundate în buzunare, privind chiorâș antichitățile.

— Și, care-i faza cu descântecul ăla? întrebă, și-mi dau seama că se simte stânjenit folosind termenul „descântec”.

E un cuvânt al cărui loc nu e în gura unora ca el, înrădăcinați în logică și atât de armonizați cu lumea vie și funcțională.

— Avem nevoie să fim patru ca să alcătuim un cerc pentru legare, îi explic, în timp ce Thomas și Carmel se apropie. Inițial, era vorba să fie numai Thomas, care să formeze un cerc protector în interiorul casei, dar din moment ce Anna l-ar face bucățele, am apelat la planul

B.

Will dă din cap în semn de încuviințare.

— Așadar, ce facem?

— Deocamdată, exersăm.

— Exersăm?

— Ce, vrei s-o feștelim când ajungem în casă? îi dau eu replica, iar Will închide gura.

³⁹ In scinal, wishes are horses, aluzie la un vechi proverb englez, srcinar din secolul al XVI-lea, care sună astfel: if wishes were horses, beggars would ride (dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar umbla călare).

Thomas mă privește absent până când îi dau semnalul din ochi.

Acum, spectacolul îi aparține. I-am dat mai devreme o copie a

descântecului, ca să se scutură ca să se trezească și ia copia scrisă de pe tejghea. Apoi o parcurgă. Știe ce trebuie făcut.

se plimbă prin jurul fiecăruia, prinzându-ne de umeri și poziționându-ne acolo unde trebuie să stăm.

— Cas o să fie la vest, unde se sfârșește totul. De asemenea, pentru că așa el o să fie primul în casă, în eventualitatea în care n-o să ne iasă chestia asta. Thomas mă plasează la vest, apoi zice: Carmel , tu ești nordul, și o prinde cu gingășie de umeri. Eu sunt la

est, unde începe totul. Will, tu vei fi sudul. Pe urmă, își ocupă locul,

se uită din nou pe foaie pentru, probabil, a suta oară și continuă: O să alcătuim cercul pe alee, să întindem o formațiune din treisprezece pietre și să ne ocupăm pozițiile. Poțiunea din plante preparată de mama lui Cas o s-o purtăm în punguțe, la gât. E un amestec de bază de ierburi protectoare. Lumânările se aprind începând din est, în

sensul invers rotației acelor de ceasornic. Și o să intonăm asta.

Îi întinde foaia lui Carmel , care citește, se strâmbă, apoi i-o înmânează lui Will.

— Tu faci bășcălie de noi?

Nu-l contrazic. Incantația, într-adevăr, pare ridicolă. Eu știu cum funcționează magia. Știu că există cu adevărat, dar nu-mi

dau seama de ce trebuie uneori să fie atât de-al naibii de caraghioasă.

— Îl intonăm fără oprire în timp ce intrăm în casă. Cercul sfințit ar

trebui să vină cu noi, chiar dacă lăsăm pietrele afară. Eu o să duc

bolul pentru divinație. Când ajungem înăuntru, îl umplu și începem.

Carmel își coboară privirea spre bolul pentru divinație, care de fapt e o farfurie din argint strălucitor.

— Și cu ce-o să-l umpli? se interesează ea. Cu apă sfințită sau ce?

— Cu Dasani⁴⁰, probabil, îi răspunde Thomas.

— Ai uitat partea cea mai grea, intervin eu și toate privirile se

întorc interiorul cercului și să aruncăm în ea spre mine. Știi, partea în care trebuie cu picioarele de pasăre. s-o aducem pe Anna în

— Vorbești serios? se văicărește Will din nou.

— Nu aruncăm picioarele de pasăre, mă corectează Thomas, dându-și ochii peste cap. Le punem pe aproape. Picioarele de pasăre

au un efect calmant asupra spiritelor.

⁴⁰ Marcă de apă plată îmbuteliată, comercializată începând din anul 1999 de compania Coca-Cola.

— Păi, atunci n-o să fie asta partea cea mai grea, își dă cu părerea Will. Partea cea mai grea va fi s-o atragem în interiorul cercului nostru uman.

— De îndată ce va fi înăuntru, noi vom fi în siguranță. Eu voi

putea să folosesc bolul pentru divinație fără pic de teamă. Dar n-avem voie să rupem cercul. Cel puțin, până când descântecul va fi dus până la capăt, iar ei îi vor slăbi puterile. Însă chiar și-atunci probabil că ar trebui s-o ștergem naibii de-acolo.

— Grozav, comentează Will. Putem să exersăm orice, în afara chestiei care poate să ne aducă moartea.

— E tot ce putem să facem, zic. Așa că hai să începem cu intonatul.

Între timp, încerc să nu mă gândesc la cât suntem de diletanți și cât de caraghios e ceea ce facem.

Morfran trece prin prăvălie fluierând și ignorându-ne complet. Unicul lucru care trădează faptul că știe ce punem la cale e că schimbă plăcuța de la intrare din „Deschis” în „Închis”.

— Stați puțin, zice Will.

Thomas tocmai se pregătea să înceapă incantația și întreruperea chiar îi taie macaroana.

— De ce să plecăm de-acolo după ce terminăm descântecul? Ea o să fie slăbită, corect? Și-atunci, de ce să n-o omorâm imediat?

— Cam ăsta e planul, răspunde Carmel. Nu-i așa, Cas?

— Mda. Depinde de cum decurge treaba. Nu știm nici măcar

dac- Nu o să ne iasă. sunt grozav de convingător. Cred că mi-am rostit cea mai mare parte din replică privind-mi pantofii. Și, la cât sunt eu de norocos, tocmai Will e cel care observă. Îl văd că face un pas înapoi din cerc.

— Hei! N-ai voie să faci asta în timpul descântecului, țipă Thomas.

— Ia taci, arătare, ripostează Will, pe un ton care nu acceptă replică, și simt că-mi sare muștarul. Își întoarce privirea spre mine. De ce trebuie să fii tu? De ce trebuie să fii tu cel care o face? Mike a

fost cel mai bun prieten al meu.

— E musai să fiu eu, îi răspund, categoric.

— De ce?

— Pentru că eu sunt cel care poate mânui cuțitul.

— Și ce-i atât de greu în asta? Împu ngi și tai, nu? Orice idiot poate s-o facă.

— La tine n-ar merge, îi zic. Pentru tine, n-ar fi decât un cuțit oarecare. Iar un cuțit oarecare n-ar putea s-o nimicească pe Anna.

— Nu te cred, insistă el, proptindu-se ferm pe picioare.

Nașpa. Am nevoie de Will pentru treaba asta, nu numai datorită faptului că el completează cercul, ci și fiindcă o parte din mine i se simte datoare, simte că trebuie să-l implice. Dintre toți cei pe care-i cunosc, lui i-a adus Anna pierderea cea mai mare. În consecință, ce-o să fac?

— Mergem cu mașina ta, anunț cu voce tare. Toți. Haideți. Chiar

acum.

Will conduce, aruncând priviri bănuitoare spre mine, care stau în dreapta lui. Carmel și Thomas sunt în spate, dar n-am acum timp să evaluez cam cât de mult îi transpiră palmele lui Thomas. Am nevoie să le dovedesc – tuturor – că sunt ceea ce afirm că sunt. Că asta e chemarea mea, misiunea mea. Și poate că, după ce-am fost bătut măr de Anna (fie că i-am permis-o în subconștient, fie că nu), am nevoie

să mi— Unde mergem? mă întrebă el. ^o mai dovedesc o dată mie însumi.

— Tu să-mi spui. Nu eu sunt expertul în materie de Thunder Bay.

Du-mă acolo unde sunt fantome.

Will stă să rumege informația. Își umezește buzele, încordat, aruncând priviri spre Carmel în oglinda retrovizoare. Chiar dacă arată agitat, pot să-mi dau seama că are deja în minte un loc bun spre care să ne îndreptăm. Ne apucăm cu toții de câte ceva când se

hotărăște pe neașteptate să întoarcă mașina. — Polițistul, zice el.

— Polițistul? se miră Carmel. Doar nu vorbești serios. Nu există.

— Până acum câteva săptămâni, nimic din toate astea nu exista, îi dă replica Will.

Traversăm orașul, trecând prin cartierul comercial, și ajungem în zona industrială. Peisajul se modifică la fiecare câteva cvartale, de la copacii bogați în frunziș auriu și roșiatic, la semafoare și firme luminoase din plastic, după care, în cele

din urmă, la șine de cale ferată și clădiri din beton, goale, fără însemne. Will, lângă mine, e

încrâncenat la față și deloc curios. Abia așteaptă să^{-mi} arate ce^{as o} avea prin mânecă. Speră în sinea lui c-o să pic testul, c-o să mă dovedesc doar plin de aere și de fumuri și de aiureli.

În spatele meu, pe de altă parte, Thomas arată ca un beagle exaltat care nu știe că e dus la veterinar. Trebuie să recunosc că și eu, la rândul-mi, sunt exaltat. Am avut prea puține ocazii de a-mi demonstra capacitățile. Nici nu știu ce anume aștept cu mai multă nerăbdare: să-l impresionez pe Thomas sau să-i bag pe gât lui Will

îngâmfarea asta a lui. Evident, Will trebuie rezolvat primul.

Mașina încetinește, aproape târându-se. Will privește cu atenție clădirile din stânga. Unele arată a depozite, altele par să fie ansambluri de apartamente cu chirie redusă, care n-au mai fost locuite de ceva vreme. Toate au culoarea gresiei spălăcite.

— Aici, anunță el, după care mormăie în barbă: cred.

Oprim pe o alee și coborâm cu toții. Acum, că a ajuns, Will
pare

ceva mai puțin nerăbdător. Îmi scot pumnalul din geantă și mi-l atârnez de umăr, în teaca lui,

după care-i întind geanta lui Thomas și-i fac semn din cap lui Will să pornească înainte. Ne conduce prin fața unei clădiri, apoi pe lângă alte două, până când ajungem la una care pare să fie o clădire veche cu apartamente. În partea de sus văd ferestre stil rezidențial, cu ochiuri de geam și o jardinieră

nefolosită. Privesc pe o latură și văd o ieșire de incendiu, cu o scară atârnată. Încerc ușa din față. Nu știu de

ce e descuiată, dar e, ceea ce e bine. Am fi oferit o imagine al naibii de bățăoare la ochi dac-ar fi trebuit să ne bălăbănim pe scara aia de incendiu.

După ce intrăm în clădire, Will ne face semn să urcăm la etaj. Prin aer plutește mirosul ăla acru, de casă părăsită, nefolosită, ca și cum ar fi locuit aici prea multe persoane diferite, lăsând fiecare un urmă un iz persistent care nu se împacă prea bine cu celelalte.

— Așa, zic. N-are nimeni de gând să-mi spună peste ce-ar trebui să dăm?

Will nu răspunde nimic. Doar își îndreaptă privirea spre Carmel, care, îndatoritoare, începe să vorbească.

— Acum vreo opt ani, în apartamentul de sus a existat o întâmplare cu luare de ostatici. Un oarecare muncitor feroviar a înnebunit, și-a încuiat nevasta și fiica în baie și-a început să fluture o armă. Au venit polițiștii și au trimis sus un negociator specializat în situații cu ostatici. N-a decurs tocmai bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vrea să spună, se amestecă Will, că negociatorul s-a ales cu o împuşcătură în șira spinării, imediat înainte ca făptașul să se împuşte în cap.

Încerc să diger informația și să nu mă amuz pe seama lui Will din cauză că a folosit termenul de făptaș.

— Soția și fata au scăpat cu bine, adaugă Carmel, care pare agitată, dar entuziasmată.

— Și care-i povestea cu fantome de-aici? întreb. M-ați adus într-un apartament cu un oarecare muncitor feroviar iute de tr— Nu e vorba despre muncitorul feroviar, precizează ^{ăgaci?} Carmel. Ci despre polițist. Au existat relatări susținând că a fost văzut în clădire după moartea lui. Oamenii l-au văzut pe fereastră și l-au auzit vorbind cu cineva, încercând să-l convingă că nu trebuie să facă una ca asta. Odată chiar s-a zis c-a fost văzut vorbind cu un băiețel de pe stradă. A scos capul pe fereastră și a zberlat la el, i-a zis să plece de-aici. L-a speriat de moarte.

— E posibil să fie doar o altă legendă urbană, își dă cu păr^{erea} Thomas.

Da, numai ca, după experiența mea, de obicei nu e. Nu știu peste ce-o să dau când o să ajungem sus, în apartamentul ăla. Nu știu dac-o să găsim ceva, iar dacă găsim, nu știu dacă e cazul să distrug fantoma. În definitiv, nimeni n-a pomenit despre faptul că polițistul ar fi făcut rău cuiva, iar practica noastră a fost totdeauna să lăsăm în pace fantomele inofensive, indiferent cât de mult s-ar văita și și-ar zăngăni lanțurile.

Practica noastră. Pumnalul îmi apasă umărul ca o grea povară.

Cunosc ^{cuțitul} ăsta de când mă știu pe lume. Am privit lama spintecând lumina și aerul, mai întâi în mâna tatălui meu, iar apoi într-a mea. Energia ei îmi cântă: îmi curge prin braț, pătrunzându-mi în piept. Timp de șaptesprezece ani, m-a menținut în siguranță și m-a făcut să fiu puternic.

Legătura de sânge, asta mi-a spus-o mereu Gideon. Sângele strămoșilor tăi a făurit pumnalul ăsta. Oameni energici, care și-au vărsat sângele peste arma de luptă, pentru doborârea spiritelor. Pumnalul este al

tatălui tău, și este al tău, și amândoi îi aparțineți.

Asta e ceea ce mi-a spus el. Uneori, cu gesturi amuzante ale mâinilor și un picuț de mimică. Pumnalul e al meu și mi-l iubesc, așa cum îți iubești un câine de vânătoare credincios. El anihilează spiritele, dar nu știi unde le trimite. Gideon și tata m-au învățat să nu întreb niciodată.

Atât de concentrat sunt gândindu-mă la asta, încât nici nu mi-am

dat lăsată întredeschisă, așa că am intrat direct în seama că î am dus pe ceilalți drept în apartament. livingul pustiu. TălpileUșa a fost

noastre calcă pe pardoseala goală: tot ce-a mai rămas după ce a fost luată mocheta. Pare să fie din plăci aglomerate. Mă opresc atât de brusc, încât Thomas se ciocnește de spinarea mea. Timp de un minut, am impresia că încăperea e goală.

Apoi, însă, zăresc silueta întunecată, ghemuită într-un colț, aproape de fereastră. S-a apucat cu mâinile de cap și se leagănă,

înainte și înapoi, bombănind pentru sine.

— Hopa, exclamă Will în șoaptă. Nu credeam c-o să fie cineva aici.

— Nici nu este, îl corectez, și-i simt pe toți crispându-se când pricep sensul.

N-are importanță dacă pentru asta m-au adus aici. Când vezi cu ochii tăi, e o cu totul altă mâncare de pește. Le fac semn să rămână la distanță și mă deplasez, într-un arc de cerc larg, în jurul polițistului, ca să-l văd mai bine. Are ochii larg cășcați; pare îngrozit. Bombăne și turuie ca o maimuțică, numai aiureli. E tulburător să te gândești cât

de sănătos la cap trebuie să fi fost când era viu. Îmi scot pumnalul, nu ca să-l ameninț, ci doar ca să-l am la îndemână, pentru orice eventualitate. Carmel scoate un mic icnet și, dintr-un oarecare motiv, asta îi captează polițistului atenția.

Își îndreaptă privirea scânteietoare spre ea.

— Nu face una ca asta, șuieră, iar ea face un pas înapoi.

— Hei, rostesc eu încet, dar fără să primesc răspuns.

Polițistul are ochi numai pentru Carmel. Probabil că a văzut ceva

la ea. Poate că-i amintește de ostatice: de soția și de fiica feroviarului.

Carmel nu știe ce să facă. A rămas cu gura deschisă și cu începutul unui cuvânt înțepenit în gât, și-și mută privirea repede de la polițist la mine și înapoi.

Simt o iuțire familiară. Așa o numesc eu: o iuțire. Nu e că aș începe să răsuflu mai greu și inima să-mi bată mai cu putere. Totul în jurul meu încetinește și toate contururile sunt vii și limpezi. E ceva

legat timp, de cu încrederea ascuțimea în firii propria mele. persoană Are de-și a are face decu ăa zbârnâitul face, în acelașidin

degetele mele, în timp ce strâng mânerul pumnalului.

N-am avut niciodată senzația asta când m-am dus după Anna.

Asta e ceea ce mi-a lipsit, și cred că Will a însemnat pentru mine o binecuvântare ascunsă. După asta umblu eu: după senzația asta de iuțire, sentimentul de a trăi pe vârfurile picioarelor. Pot să văd totul într-o fracțiune de secundă: că Thomas se gândește, cu toată sinceritatea, la cum s-o apere pe Carmel, iar Will se străduiește să găsească o cale de urmat, să dovedească faptul că nu numai eu sunt capabil de așa ceva. Și poate că ar trebui să-l las. Să-l las pe polițist să-i tragă o sperietură și să-l pună înapoi la locul lui.

— Vă rog, o aud zicând pe Carmel. Liniștiți-vă, bine? În primul rând că eu nici n-am vrut să vin înapoi, și nu sunt cine credeți că aș fi. Nu vreau să fac rău nimănui!

Și atunci, se întâmplă ceva interesant. Un lucru pe care nu l-am mai văzut până acum. Trăsăturile feței polițistului se modifică. E o

schimbare aproape imposibil de perceput, ca distingerea unui curent

subteran dintr-un râu. Nasul i se lățește. Pomeții se lasă mai în jos. Buzele se îngroașă și dinții își schimbă poziția în gură. Toate astea se petrec în timpul cât ai clipi de două sau trei ori. Acum privesc un alt chip.

— Interesant, murmur, și cu coada ochiului îl observ pe Thomas adresându-mi acea privire de genul asta-i tot ce poți să spui? Fantoma asta nu e numai a polițistului, le explic celorlalți. E a amândurora. A polițistului și a lucrătorului feroviar, captivi amândoi într-un singur trup.

Cel de acum e lucrătorul feroviar, cred, și-mi cobor privirea spre mâinile lui exact când și-o ridică pe una dintre ele, ca să îndrepte o armă spre Carmel.

Ea țipă, iar Thomas o înșfacă și-o trage în jos. Will nu face mai nimic. Doar începe să spună: „Nu e decât o fantomă, nu e decât o fantomă”, iar și iar, cu o voce foarte sonoră, ceea ce cam e o mare

tâmpenie. Eu, pe de altă parte, nu ezit. Greutatea pumnalului îmi ajunge lesne în palmă, întorcându-se astfel încât lama să nu fie îndreptată înainte, ci înapoi: îmi țin cuțitul ca tipul din Psycho atunci când o ciopârțea pe gagica aia, în secvența dușului. Numai că eu nu-l folosesc pentru ciopârțit. Muchia tăioasă a lamei e în sus, iar când fantoma își ridică arma spre prietenii mei, eu îmi smucesc brațul în direcția tavanului. Pumnalul își nimerește ținta, retezându-i aproape în totalitate încheietura.

Scoate un urlet și face un pas înapoi; fac și eu unul. Arma cade pe podea fără zgomot. E sinistru, să vezi ceva care ar trebui să producă mare zgomot, dar tu să nu auzi nici măcar un foșnet. Tipul își privește mâna, nedumerit. Îi mai atârnă numai într-o zdreanță de piele, dar nu se vede nici urmă de sânge. Când și-o smulge, i se risipește în trâmbe de fum: fuiuare uleioase, canceroase. Nu cred că mai e cazul să avertizez pe cineva să nu le inhaleze.

— Și ce, asta-i tot? întrebă Will, pe un ton panicat. Chestia aia crezusem că era vorba să-l omoare!

— Nu e un „el”, îl corectez, cu calm. Sunt doi bărbați. Și sunt deja

morți. Iar asta îi trimite acolo unde trebuiau să ajungă.

Fantoma se îndreaptă acum spre mine. I-am captat atenția, așa că mă las în jos și mă trag în spate cu atâta ușurință, cu atâta iuțeală, încât niciuna dintre tentativele lui de lovituri nu se apropie măcar de țintă. Îi mai retez o bucată din braț în timp ce mă ghemuiesc pe sub el, și fumul dănuiește în jur, apoi se risipește în turbionul creat de mișcările trupului meu.

— Fiecare fantomă piere într-un alt fel, le explic celorlalți. Unii mor iar, de parcă s-ar crede încă vii.

Eschivez încă un atac și-mi reped cotul în ceafa fantomei.

— Altele se topesc în bălți de sânge. Altele explodează.

Îmi întorc privirea spre prietenii mei și-i văd ascultând cu ochii mari și cu o atenție captivată.

— Unele lasă ceva în urma lor: cenușă sau pete. Altele, nu.

— Cas, exclamă Thomas, arătând dincolo de mine, însă eu deja

știu că fantoma și fac un pas în ^{-a reluat atacul.} lateral și-i spintec cutia toracică. Se prăbușește într-un genunchi.

— De fiecare dată e altfel, continui. Cu excepția asta.

Îl privesc drept în ochi pe Will, pregătit să-mi duc treaba până la capăt. E momentul în care simt mâinile fantomei prinzându-mă de amândouă gleznelor și doborându-mă de pe picioare.

Ați înțeles ce-am zis? Amândouă mâinile. Cu toate astea, îmi amintesc deslușit că i-am ^{-am retezat-} retezat-o pe una. Și-mi trece prin minte că e un amănunt extrem de interesant, imediat înainte ca țeasta să-mi bubuie pe plăcile aglomerate ale dușumelei.

Fantoma se avântă spre beregata mea și abia apuc să-i prind încheieturile în ultima clipă. Privindu-i mâinile, observ că una e diferită. E un pic mai bronzată și are o cu totul altă formă: degete mai lungi, unghii mai colțuroase. O aud pe Carmel urlând la Thomas și la Will că ar trebui să-mi sară în ajutor, numai că asta e ultimul lucru pe care mi l-aș dori. Ar însemna să-mi ia tot caimacul din ceașcă.

Și totuși, în timp ce mă rostogolesc pe podea, cu maxilarele încleștate, străduindu-mă să-mi îndrept cuțitul spre gâtul tipului, îmi zic în sinea mea că mi-ar fi prins bine să fi fost mai apropiat de fizicul de fotbalist al lui Will. Suplețea mea mă face să fiu agil și iute, și sunt destul de vânos, dar când vine vorba să te lupți chiar atât de aproape, corp la corp, nu strică să-ți poți zvârli adversarul de toți pereții.

— Mă descurc, îi zic lui Carmel. Doar încerc să-mi dau seama cum să-l iau.

Cuvintele îmi ies sub forma unui geamăt neconvingător,
încordat.

Ei mă privesc cu ochii căscați și deodată Will face un pas tremurat înainte.

— stai acolo! îi strig, chiar în timp ce reușesc să-mi reped piciorul în burta individului. Atât c-o să dureze mai mult, le explic. Sunt doi bărbați înăuntru, ați înțeles?

Respirația mi se îngreunează. Ceva broboane de sudoare îmi

șiroiesc prin păr.— Nu e mare scofală< doar înseamnă că trebuie să fac totul de două ori.

Cel puțin, așa sper eu să fie. E singurul lucru care-mi vine în minte că trebuie încercat, și chiar se reduce totul la o disperată

succesiune de tăiat și tocat. Nu la asta mă gândisem când propusesem să mergem la vânătoare. Unde sunt fantomele drăguțe și ușor de doborât, când ai nevoie de ele?

Îmi adun forțele și îl izbesc tare cu piciorul pe polițistul/muncitorul feroviar, aruncându-l de pe mine. Ridicându-mă în grabă, apuc pumnalul mai bine și mă concentrez din nou. E pregătit de asalt și, când se avântă, încep să retez și să ciopârțesc ca un robot de bucătărie uman. Sper că imaginea arată mult mai atractiv decât îmi dă impresia. Părul și veșmintele mi se mișcă într-un vâjâit pe care nu-l pot simți. Fum negru erupe de sub mine.

Înainte să termin – înainte să-l termin – aud două voci distincte, suprapuse una peste cealaltă, ca într-un fel de armonie tenebroasă. În toiu sfârtecaturului, mă pomenesc privind două fețe care ocupă

același spațiu: două perechi de dinți scrâșnind și un ochi albastru, unul căprui. Mă bucur că am reușit să-mi duc treaba până la capăt. Senzația ambiguă, de stinghereală, care m-a străbătut când am intrat aici s-a dus. Fie că fantoma asta o fi făcut vreodată rău cuiva, fie că nu, în mod sigur și-a făcut rău sieși, iar indiferent unde i-aș trimite acum pe cei doi, sunt convins că le-ar fi mai bine decât așa, captivi în același trup cu cineva pe care-l urăsc, înnebunindu-se unul pe celălalt tot mai mult, odată cu fiecare zi, cu fiecare săptămână, cu fiecare an.

În cele din urmă, rămân singur în mijlocul încăperii, în timp ce fuioarele de fum se risipesc, împrăștiindu-se pe tavan. Thomas, Carmel și Will stau strânși grămadă, holbându-se la mine. Polițistul și muncitorul feroviar au dispărut. La fel și pistolul.

— Asta a fost, e tot ce poate să articuleze Thomas.

— Asta a fost ceea ce fac eu, răspund simplu, dorindu-mi să fi avut răsuflarea mai puțin tăiată. Așa că gata cu contradicțiile.

După alte patru zile, sunt în bucătărie, cățărând pe bufet, urmărind-o cu privirea pe mama, în timp ce spală vreo câteva rădăcini cu aspect ciudat, apoi le rade și le toacă, urmând să le adauge la ierburile pe care le vom purta cu toții la gât diseară.

Diseară. În sfârșit, a sosit momentul. Parcă a trecut o eternitate, dar tot mi-aș fi dorit să mai fi avut măcar o zi în plus. În fiecare seară,

m-am pomenit ajungând pe aleea din fața casei Annei, stând doar pe loc, incapabil să găsesc ceva de spus. Și în fiecare seară, ea vine la fereastră și mă privește. N-am prea dormit, cu toate că asta se datorează, parțial, coșmarurilor.

Am visat mai urât de când am ajuns în Thunder Bay. Iar momentul nici că putea să fie mai rău. Sunt epuizat, când n-ar trebui să fiu epuizat< când îmi permit cel mai puțin să fiu epuizat.

Nu reușesc să-mi aduc aminte dacă tata avea coșmaruri sau nu, dar chiar să fi avut, mie nu mi-ar fi spus. Nici Gideon n-a pomenit vreodată despre așa ceva, iar eu n-am deschis subiectul, fiindcă dacă

mi se-ntâmplă numai mie? Asta ar însemna că sunt mai slab decât strămoșii mei. Că nu sunt atât de puternic pe cât se așteaptă toată lumea să fiu.

Visul e mereu același. O figură, aplecându-se deasupra feței mele. Sunt înspăimântat, dar în același timp știu că figura are legătură cu mine. Nu-mi place. Am impresia că e a tatălui meu.

Dar nu are cum să fie tatăl meu. Tatăl meu a trecut mai departe. Mama și Gideon au vrut să se asigure de asta, învârtindu-se nopțile

la nesfârșit prin jurul casei din Baton Rouge în care a fost asasinat el, rostind incantații și arzând lumânări. Numai că el plecase. N-aș putea să spun dacă mama a fost fericită sau dezamăgită.

Acum o privesc cum se grăbește să taie cu foarfeca și să piseze tot felul de plante, măsurându-le, turnându-le din piua în care le-a mărunții cu pisălogul. Mâinile îi sunt iuți și curate. A trebuit să aștepte până în ultima clipă, din cauză că planta numită

buruianăducă până la un furnizor ^{-de-cinci-degete} necunoscut. a

fost mai greu de găsit, obligând-o să se

— Asta pentru ce e, în definitiv? o întreb, culegând o bucată.

E deshidratată și are o nuanță maro-verzuie. Seamănă cu niște

fân.

— Te protejează de vătămrile aduse de oricare cinci degete, îmi explică ea, absentă, apoi își ridică privirea. Anna are cinci degete, nu-i așa?

— Câte cinci, la fiecare mână, îi răspund, ușuratic, și pun planta la loc.

— Am mai purificat o dată pumnalul, mă informează ea, adăugând un amestec de felii de pochivnic, despre care-mi spune că folosește la ținerea dușmanilor la distanță. O să ai nevoie de el. Din câte am citit despre descântecul pe care-o să-l faceți, o să-i răpească o foarte mare parte din puteri. Vei

putea să-ți duci misiunea la bun sfârșit. Fă ceea ce ai venit să faci.

O observ că nu zâmbește. Cu toate că n-am stat prea mult pe-acasă, mama mă cunoaște. Știe când e ceva în neregulă și de obicei își dă seama destul de bine despre ce e vorba. Ea zice că e ceva specific mamei.

— Care-i problema, Cassio? se interesează ea. Ce e altfel de data asta?

— Nimic. Nimic n-ar trebui să fie altfel. Ea e mai periculoasă decât oricare altă fantomă pe care am întâlnit-o. Poate chiar decât oricare a întâlnit tata. A omorât mai mult; e mai puternică. Privesc în jos, spre grămăjoara de buruiană-de-cinci-degete. Dar e și mai vie.

Nu e derutată. Nu e o creatură schimbătoare, o c^{hestie} semi-existentă care omoară numai de frică și de furie. Cineva a adus-o în starea asta, iar ea știe.

— Cât de multe știe?

— Eu cred că știe totul, numai că-i e frică să-mi spună și mie. Mama își îndepărtează o șuviță de păr căzută peste ochi.

— După ce-o să fie diseară, o să știi sigur.

Mă salt jos de pe bufet. — Cred că știu deja, rostesc mânios. Cred că știu cine a omorât -o.

N-am reușit să-mi alung gândurile despre asta. Mă gândesc întruna la bărbatul care a terorizat-o pe tânăra asta și-mi doresc să-i pot stâlci mutra în pumni. Cu o voce ca de robot, îi

povestesc mamei ce mi-a zis Anna. Când îmi ridic privirea, îi văd ochii mari, umezi și înduioșați.

— E cumplit, zice.

— Mda.

— Dar nu poți să rescrii istoria.

Îmi doream să fi putut. Îmi doream ca pumnalul meu să fie bun și la altceva decât la adus moartea, să fi putut străpunge cu el prin timp și să fi intrat în casa aia, în bucătăria aia, unde o încolțea el, și s-o fi scos de-acolo. Așa, m-aș fi asigurat că va avea viitorul pe care ar fi trebuit să-l aibă.

— Ea nu vrea să omoare, Cas.

— Știu. Și-atunci, cum pot eu s-o<

— Poți, pentru că trebuie, îmi răspunde ea, cu simplitate.

Poți, fiindcă ea are nevoie ca tu s^{-o} faci.

Îmi privesc cuțitul, odihnindu-se în vasul lui cu sare. Un miros ca de drajeuri cu gelatină străpunge aerul. Mama s-a apucat să toace alte plante.

— Asta ce e?

— Anason stelat.

— La ce folosește?

Îmi zâmbește un pic.

— Miroase frumos.

Inspir adânc. Peste mai puțin de o oră, totul va fi pregătit, iar Thomas va veni să mă ia. Eu voi lua săculețele din catifea, legate cu șnururi lungi, și patru lumânări albe, cilindrice, infuzate cu uleiuri esențiale, iar el va aduce bolul pentru divinație și sacul cu pietre. Și vom porni în încercarea de a o nimici pe Anna Korlov.

Cincisprezece

Casa așteaptă. Toți cei care stau în jurul meu pe alee sunt speriați de moarte de ceea ce se află înăuntru, dar pe mine mă înfricoșează cel mai mult casa însăși. Știu că e o tâmpenie, dar nu mă pot împiedica să simt că ne privește, poate chiar zâmbește, rânjește de tentativele noastre copilărești de a o împiedica, râde zguduindu-se din temelii când scuturăm picioarele de pasăre în direcția ei.

Aerul e rece. Răsuflarea lui ^{Carmel} iese în norișori fierbinți. Și^a pus pe ea o geacă din velur gri-închis și un fular roșu, tricostat cu ochiuri mari; îngropat pe sub fular, poartă săculețul cu plante de la mama. Will și-a făcut apariția într-o geacă cu o literă, evident, iar Thomas arată la fel de ponosit ca totdeauna în obosita lui haină militară de intenđență. El și Will tot pufnesc prin țărână, aranjând pietrele luate din Lacul Superior în jurul picioarelor noastre, într-un cerc cu raza de un metru și douăzeci.

^{Carmel} vine lângă mine în timp ce studiez casa. Pumnalul îmi atârnă pe umăr, de cureaua lui. O să mi-l vâr în buzunar mai târziu.

Carmel își adulmecă săculețul cu plante.

— Miroase a lemn-dulce, constată, apoi îl adulmecă și pe-al meu, ca să fie sigură că sunt la fel.

— Foarte inteligent din partea mamei tale, remarcă Thomas, din spatele nostru. Nu se vorbește despre așa ceva în descântec, dar nu

strică niciodată puțin noroc în plus. Carmel îi zâmbește prin întuneric ul lucitor.

— De unde-ai învățat toate chestiile astea?

— De la bunicul, răspunde el, mândru, și-i întinde o lumânare. Îi dă și lui Will una, după care mi-o înmânează pe-a mea. Gata? ne întrebă după ce termină de împărțit.

Îmi ridic privirea spre lună. E strălucitoare și rece, și îmi pare încă plină. Totuși, calendarul susține că e în descreștere, iar oamenii sunt plătiți pentru alcătuirea calendarelor, așa că, presupun, suntem gata.

Cercul din pietre e la numai șase metri distanță de casă. Îmi ocup locul dinspre vest și toți ceilalți se duc să și le ia în primire pe^{-ale lor}. Thomas se străduiește să țină în echilibru într-o mână bolul pentru divinație, în timp ce în cealaltă are lumânarea. Văd o sticlă de apă plată Dasani ițindu-se din buzunarul lui.

— Ce-ar fi să-i dai picioarele de pasăre lui Carmel? îi propun, văzându-l cum se chinuiește să le țină între inelarul și degetul mic de la ambele mâini.

Ea îi întinde mâna cu delicatețe, dar nu cu prea multă. Nu e chiar

atât de mimoză cum mi s-a părut când am întâlnit-o prima dată.

— Ai simțit? mă întrebă Thomas, cu ochii strălucitori.

— Ce să simt?

— Energiile s-au pus în mișcare.

Will privește în jur, sceptic.

— Tot ce simt eu e frigul, comentează răstit.

— Aprindeți lumânările, în sensul invers rotației acelor de

ceasornic, începând din est. Patru mici flăcări se aprind,
luminându-ne fețele și piepturile,
dezvăluind expresii care indică parțial mirare, parțial frică, și
parțial o senzație de penibil. Numai Thomas e netulburat.
Parcă nici nu mai e cu noi. Ține ochii închiși, iar când vorbește,
vocea îi sună cam cu o octavă mai jos decât în mod obișnuit.
Cât despre Carmel, îmi dau seama că e speriată, dar nu spune
nimic.

— Începeți incantația, ordonă Thomas, iar noi ne supunem.

Nu-mi vine să cred, dar niciunul dintre noi nu se încurcă.

Incantația e în latină, patru cuvinte repetate întruna. Sună
ridicol ieșind de pe buzele noastre, dar cu cât le rostim mai
mult, cu atât mai puțin caraghioase le simțim. Până și Will le
intonează din tot sufletul.

— Nu vă opriți, ne îndeamnă Thomas, deschizând ochii.
Porniți spre casă. Nu rupeți cercul.

În timp ce ne mișcăm împreună, simt puterea descântecului.
Simt cum mergem toți, cu toate picioarele noastre, cu toate
tălpile noastre, legate laolaltă de un fir invizibil. Flăcările
lumânărilor ard neabătute, fără să pâlpâie, ca un foc cu
combustibil solid. Nu-mi vine să cred că

Thomas e cel care înfăptuiește toate astea: scundul, stângaciul
de Thomas, ascunzând toată puterea asta îndărătul unui
veston militar de intendență. Urcăm treptele, parcă plutind, și,
înainte să-mi pot da seama, suntem la ușa ei.

Ușa se deschide. Anna ne privește.

— Ai venit s-o faci. Așa și trebuia, zice, întristată, apoi îi
privește pe ceilalți. Știi ce-o să se-ntâmple când o să ajungă
înăuntru, mă avertizează. Nu pot s-o stăpânesc.

Aș vrea să-i spun că n-o să fie probleme. Aș vrea să-o rog să încerce. Dar nu-mi pot întrerupe incantația.

— El zice că n-o să fie probleme, îl aud pe Thomas din spatele meu, și cât pe ce să mă lase vocea. El vrea să încerci. Avem nevoie să vii în interiorul cercului. Nu-ți face griji pentru noi. Suntem apărați.

O dată în viață, mă bucur că Thomas e capabil să-mi pătrundă în minte. Anna își plimbă privirea de la el la mine și înapoi, după care

se strecoară în tăcere ceva mai departe de Știu când sunt și ceilalți înăuntru, nu doar pentru că picioarele niușă. Eu trec pragul primul.

se mișcă la unison, ci fiindcă Anna începe să se transforme. Venele i se ridică, șerpuind, pe brațe și pe gât, răsucindu-i-se pe față. Părul îi devine lucios și de un negru sclipitor. Ochii i se acoperă de ceva ca păcura. Rochia albă se îmbibă de sânge roșu aprins, iar razele lunii se reflectă în ea, făcând-o să pară strălucitoare, ca plasticul. Sângele i se scurge pe picioare, începe să picure pe podea.

În spatele meu, cercul nu șovăie. Sunt mândru de prietenii mei: poate că, până la urmă, sunt și ei vânători de fantome.

Anna își ține pumnii într-atât de strânși, încât un sânge negru începe să-i curgă prin degete. Face exact ce i-a cerut Thomas. Încearcă să-o stăpânească, să stăpânească imboldul presant de a ne sfâșia pielea de pe gâturi, de a ne smulge brațele din umeri. Conduc cercul mai departe și ea închide ochii, strângând cu putere pleoapele. Picioarele ni se mișcă mai repede. Eu și Carmel ne rotim, astfel încât să ajungem față-n față. Cercul se

desface, permițându-i Annei să treacă prin el și să ajungă în centru. Timp de un minut,

Carmel e complet acoperită. Tot ce văd e trupul sângerând al Annei. După care ea e înăuntru și cercul se strânge la loc.

Taman la timp. Atât a putut ea să se rețină, iar acum ochii și gura i se deschid larg, într-un țipăt asurzitor. Spintecă aerul cu degetele încovoiate și simt cum piciorul lui Will alunecă înapoi, dar Carmel e iute de minte și lasă jos picioarele de pasăre, chiar pe unde plutește Anna deasupra podelei. Fantoma tace brusc, nu se mai mișcă, dar ne privește pe fiecare cu ură, rotindu-se lent în jurul propriei axe.

— Cercul a fost alcătuit, zice Thomas. Ea e închisă.

Îngenunchează, și îngenunchem toți odată cu el. E stranie senzația asta că toate picioarele noastre sunt ca unul. Plasează pe podea bolul argintiu pentru divinație și desface capacul sticlei de Dasani.

— Are același efect ca oricare alta, ne asigură el. E curată și limpede și conductibilă. Asta, că ai nevoie de agheasmă sau de apă izvorâtă din pământ nu e decât snobism.

când suprafața îi rămâne nemișcată. Apa cade în bol cu un sunet cristalin, muzical, și așteptăm până

— Cas, zice Thomas, iar eu îmi ridic privirea spre el.

Cu un tresărit, îmi dau seama că n-a spus nimic cu voce tare.

— Cercul ne leagă. Suntem fiecare în mințile celorlalți. Spune-mi ce ai nevoie să afli. Spune-mi ce ai nevoie să vezi.

Totul e mult prea bizar. Descântecul e puternic: mă simt legat de pământ și, în același timp, înălțat ca un zmeu. Dar mă simt

Înrădăcinat. Mă simt în siguranță.

Arată -mi ce s-a întâmplat cu Anna, îi zic în gând, precaut. Arată -mi cum a fost omorâtă, ce anume îi dă puterea asta.

Thomas închide din nou ochii, iar Anna începe să fie străbătută de frisoane, ca și cum ar avea febră. Deodată, lui Thomas îi cade capul pe piept. Pentru o clipă, am impresia că a leșinat și că suntem la ananghie, dar apoi îmi dau seama că doar privește cu atenție în bolul pentru divinație.

— Ooo, o aud șoptind pe Carmel.

Aerul din jurul nostru se schimbă. Casa din jurul nostru se

schimbă. Lumina aceea stranie, cenușie, se încălzește cu încetul, iar straturile de praf de pe mobile par să se topească treptat. Clipesc. Ceea ce văd e casa Annei, așa cum trebuie să fi fost când trăia ea.

Pe podeaua livingului e un covor țesut, luminat de felinare de vânt care fac ca aerul să pară galben. În spatele nostru, auzim ușa deschizându-se și închizându-se, dar încă sunt prea preocupat să observ transformările, să privesc fotografiile agățate pe pereți și broderia ruginie a divanului. Dacă privesc mai atent, pot să remarc

că nu arată chiar atât de bine: candelabrul și-a pierdut strălucirea și câteva cristale, iar în tapițeria balansoarului se vede o ruptură.

O siluetă trece prin încăpere: o fată într-o fustă maro- închis și o bluză gri, simplă. Duce în mâini cărți pentru școală. Părul șaten îi e prins într-o coadă de cal lungă, legată cu o panglică albastră. Când se întoarce, auzind zgomot pe scară, îi zăresc fața. E Anna.

Imaginea ei, trăind, îmi dă o senzație de nedescris. Crezusem

odată că nce e Anna ̄ avea cum să rămână mare lucru din acum, dar mă înșelasem. Când își fata însuflețită în cearidică privirea spre

bărbatul de pe scară, expresia ochilor ei îmi e familiară. E încrâncenată și conștientă. E iritată. Știu, fără să-l privesc, că e bărbatul despre care mi-a povestit. Bărbatul care urma să se însoare

cu mama ei.

— Și ce-am mai învățat noi azi la școală, dragă Anna?

Are un accent atât de pronunțat, încât abia dacă deslușesc cuvintele. Coboară treptele și pașii îi sunt enervanți: lenevoși, încrezători și prea plini de propria lor putere. Are un ușor șchiopătat în mers, dar nu se folosește cu adevărat de bastonul din lemn pe care-l poartă cu el. Iar când începe să-i dea roată, îmi amintește de un rechin dând târcoale prăzii. Văd cum Annei i se încleștează maxilarele.

Mâna lui se ridică peste umărul ei și începe să-și plimbe un deget pe coperta uneia dintre cărți.

— Alte lucruri de care nu ai nevoie.

— Mama vrea ca eu să învăț bine, îi răspunde Anna.

E aceeași voce pe care o cunosc, numai că are un accent finlandez

mai puternic. O văd răsucindu-se pe călcâie. Nu-i zăresc chipul, dar îmi dau seama că-l privește cu asprime.

— Și așa o să faci.

Tipul zâmbește. Figura îi e colțuroasă și dantura bună. Are pe obraji țepii unui început de barbă și începe să chelească. Își poartă ce i-a mai rămas din părul blond-nisipiu lins pe spate.

— Fată deșteaptă, șoptește, ridicându-și un deget spre fața ei.

Anna se smucește și aleargă sus pe scară, dar ceea ce face nu seamănă a fugă. Mai degrabă, a sfidare.

Așa te vreau, fetițo, exclam în gând, și abia apoi îmi amintesc că sunt în cerc. Mă întreb câte dintre gândurile și sentimentele mele ar putea să alerge prin mintea lui Thomas. În spatele meu, aud rochia Annei picurând și-o simt înfiorându-se pe măsură ce derularea scenei înaintează.

Annei. Zâmbește cu superioritate pentru sine, iar după ce aude ușa Rămân cu ochii pe individ: aspirantul la titlul de tată vitreg al

închizându-se la etaj, își vârstă mâna sub cămașă și scoate un pachet de pânză albă. Nu-mi dau seama ce e, până când nu și-l duce la nas.

E rochia pe care și-a cusut-o ea pentru bal. Rochia în care a murit.

Perversul naibii, gândește Thomas și-l auzim toți în mințile noastre. Strâng din pumni. Imboldul de a mă repezi asupra individului e copleșitor, chiar dacă știu că urmăresc ceva petrecut acum șaiszeci de

ani. Urmăresc întâmplarea ca și cum ar fi proiectată pe un ecran. N-am cum să schimb nimic din ea.

Scena se mută în timp; lumina se schimbă. Lămpile dau impresia că strălucesc mai tare și numeroase siluete trec ca fulgerul, în pâlcuri întunecate, estompate. Aud sunete, conversații înfundate și controversate. Simțurile mele se străduiesc să țină pasul cu toate.

La picioarele scării e o femeie. Poartă o rochie neagră, sobră, care probabil că-i produce mâncărimi ca naiba, și părul

prins la spate într-un coc strâns. Are privirea ridicată spre etaj, așa că nu-i pot vedea chipul. Dar pot să văd că ține într-o mână rochia albă a Annei

și o scutură energic. În cealaltă mână are un rozariu.

Mai mult îl simt pe Thomas adulmecând decât îl aud. Obrajii îi zvâcnesc: a receptat ceva.

Putere, explică în gândul lui. Putere din partea întunericului.

Nu-mi dau seama ce vrea să spună, dar n-am timp să-mi mai pun

întrebări.

— Anna! strigă femeia și Anna își face apariția în vârful scării, venind dinspre hol.

— Da, mamă?

Mama ei ridică rochia pe care o ține în pumnul strâns.

— Ce e asta?

Anna pare șocată. Mâna îi zboară spre balustradă.

— De unde o ai? Cum ai găsit-o?

— Era în camera ei.

Din nou el, ieșind din bucătărie.

binele ei.— Am auzit-o spunând că lucrează la ea. Am găsit-o, pentru

— E adevărat? o ia la rost mama ei. Ce înseamnă asta?

— E pentru un bal, mamă, răspunde Anna, iritată. Un bal de la școală.

— Asta?

Mama ei ridică rochia și-o desface cu ambele mâini.

— Asta e pentru bal? repetă ea, scuturând rochia prin aer. Târfă!

Tu nu te duci la bal! Ești o răsfățată. Nu ți dau voie să ieși din casa asta!

Dinspre capătul de sus al scării, aud o voce mai delicată, mai gîngășă. O femeie cu tenul măsliniu și părul lung și negru împletit în coadă o cuprinde pe Anna pe după umeri. Mai mult ca sigur că e Maria, cusătoreasa prietenă cu Anna, cea care și-a lăsat fiica în Spania.

— Nu vă supărați, doamnă Korlov, se grăbește ea să zică. Eu o ajut. A fost ideea mea. Ceva drăguț.

— Tu, se stropșește doamna Korlov. Tu ai înrăutățit totul. Îi tot

șușotești mizeriile tale spaniolești la ureche fiicei mele. Să a făcut încăpățînată de cînd ai venit tu. Mîndră. Nu te mai las să-i

șușotești. Vreau să pleci din casa asta!

— Nu! strigă Anna.

Bărbatul se apropie cu un pas de logodnica lui.

— Malvina. Nu e cazul să ne pierdem chiriașele.

— Gura, Elias, se răstește Malvina, iar eu încep să înțeleg de ce nu putea Anna să-i spună mamei sale ce anume urmărea Elias.

Derularea scenei se accelerează. Mai mult simt decît vîd ceea ce se întîmplă. Malvina aruncă rochia spre Anna și-i poruncește să-i dea foc. O plesnește peste față cînd Anna încearcă s-o convingă s-o lase pe Maria să rămîna. Anna plînge, dar numai acea Anna din amintire. Anna din prezent

șuieră în timp ce urmărește totul, cu sângele negru clocotindu-i. Îmi vine să fac un amestec din cele două.

Din nou, un salt peste timp. Îmi încordez văzul și auzul ca s-o pot

urmări pe Maria, în timp ce pleacă din casă, cu doar o valijoară la ea. O aud pe Anna întrebând-o ce-o să facă, implorând-o să rămână pe

aproape. După care toate lămpile se sting, cu excepția uneia, iar prin ferestre se vede întunericul de afară.

Malvina și Elias sunt în salon. Malvina tricotează ceva dintr-o lână de un albastru închis, iar Elias citește ziarul și fumează pipă. Arată nefericiți, chiar și în timp ce se dedau la tabieturile lor de seară.

Chipurile le sunt vlăguite și plictisite, buzele strânse în linii subțiri,

încrâncenate. Habar n̄ am cum o fi decurs perioada de făcut curte, dar sunt convins că a fost ceva cam la fel de interesant ca urmărirea unui turneu de bowling la televizor. Gândurile mi se mută spre Anna – gândurile tuturor se mută spre Anna – și, ca și cum am fi invocat-o, o vedem coborând scara.

Am acea stranie senzație că vreau să închid ochii strâns și în același timp nu pot să mi-i iau de pe ceva. E îmbrăcată cu rochia albă. E rochia în care avea să moară, dar nu arată pe ea acum la fel cum arăta atunci.

Fata asta, care s-a oprit la picioarele scării, ținând în mână o boccea și privind înfățișările mirate și din ce în ce mai furioase ale Malvinei și lui Elias, e incredibil de vie. Umerii îi sunt drepți și viguroși, iar părul brun îi atârnă în valuri nemișcate pe

spinare. Își ridică bărbia. Aș fi vrut să-i pot vedea ochii, fiindcă știu că în ei aș fi zărit tristețe și triumf.

— Ce crezi tu că faci? întrebă Malvina, pe un ton aspru.

Își privește oripilată fiica, de parcă n-ar recunoaște-o. Aerul din jurul ei pare să tremure, și simt o boare din puterea despre care vorbea Thomas.

— Mă duc la bal, îi răspunde Anna, calmă. Și nu mă mai
întorc

aici.

— Nu te duci la niciun bal, ripostează Malvina, cu acreală, ridicându-se de pe scaunul ei de parcă și-ar vâna prada. Nu te duci nicăieri în rochia asta dezgustătoare. Înaintează spre fiica ei, mijind ochii și înghițind cu greu, ca și cum i-ar fi venit greață. Ești îmbrăcată

în alb ca fustele băieței tăi de la școală? Malvina își lasă capul pe spate ca o mireasă, dar care bărbat te-ar mai lua după ce
ți-or ridica

viperă, după care o scuipe în față pe Anna. Tatălui tău i-ar fi
rușine

pentru tine.

Anna nu se clintește. Singurul indiciu care-i trădează vreo emoție e rapida urcare și coborâre a pieptului.

— Tati m-a iubit, rostește ea încetisor. Tu nu știu de ce nu mă iubești.

— Fetele rele sunt la fel de inutile pe cât sunt de proaste, decretează Malvina, fluturând din mână.

Nu-mi dau seama ce vrea să zică. Am impresia că limba engleză îi joacă feste. Sau poate c-o fi doar neghioabă. Cred că asta ar putea să fie.

Îmi simt fierea în gât în timp ce privesc și ascult. N-am mai auzit pe nimeni să vorbească așa cu propriul copil. Îmi vine să mă reped la ea și s-o zgâlțâi până când i-o veni mintea la cap. Sau, cel puțin, până când aş auzi ceva trosnind.

— Du-te sus și scoate-o de pe tine, poruncește Malvina. Și ad-
o

jos, ca s-o ardem.

Văd degetele Annei strângându-i-se pe bocceluță. Toată averea ei e într-o mică bucată de pânză maro, legată cu sfoară.

— Nu, răspunde ea, la fel de calmă. Plec de aici.

Malvina râde. E un râs forțat, hârâit. O scânteie întunecată îi apare în ochi.

— Elias, zice ea. Du-o pe fiica mea sus, în camera ei. Scoate rochia asta de pe ea.

Dumnezeule , exclamă Thomas în gând. Cu coada ochiului, o văd pe Carmel ducându-și mâna la gură. Nu vreau să văd așa ceva. Nu vreau să știu așa ceva. Dacă bărbatul ăla o atinge, eu rup cercul. Nu mă interesează că e doar o amintire. Nu-mi pasă de faptul că am nevoie să știu. Îi frâng gâtul.

— Nu, mamă, rostește Anna, înfricoșată, dar în clipa în care Elias pornește spre ea, își îndreaptă statura. Nu-i permit să se apropie de

mine, declară ea. — Voi fi tatăl tău în curând, Anna, zice Elias și cuvintele lui îmi provoacă greață. Tu trebuie să mă ascuți, adaugă și se linge pe buze, nerăbdător.

În spatele meu, o aud pe Anna, pe Anna a mea, pe Anna în Veșmânt de Sânge, începând să mârâie.

În timp ce Elias înaintează, Anna se întoarce și fuge spre ușă, însă individul o prinde de braț și-o răsuțește spre el, atât de aproape,

încât părul fetei îi zboară peste obraz, atât de aproape, încât ea sigur îi poate simți fierbințeala densă a răsuflării. Mâinile lui deja pipăie, apucă de rochie, și-mi întorc privirea spre Malvina, la timp cât să-i văd îngrozitoarea expresie de ură și desfătare. Anna lovește cu mâinile și cu picioarele, țipând printre dinți; își lasă capul pe spate și-l repede în nasul lui Elias, nu îndeajuns de tare încât să-i dea sângele, dar suficient cât să-l usture ca naiba. Izbutește să se elibereze și să se repeadă spre bucătărie și spre ieșirea din spate.

— Tu n-o să ieși din casa asta! zbiară Malvina, țâșnind după ea, apucând o mână zdravănă din părul Annei și smucind-o înapoi.

Niciodată, ^{niciodată n-}o să mai ieși din casa asta!

— Ba da! strigă Anna, îmbrâncindu-și mama.

Malvina cade peste o masă mare pentru toaletă și-și pierde echilibrul. Anna o ocolește, dar nu-l vede pe Elias, care tocmai își revine din șoc, la picioarele scării. Îmi vine să urlu la ea să se întoarcă. Vreau s-o îndemn să fugă. Dar n-are importanță ce Vreau

eu. Toate astea s-au consumat deja.

— Cățea, rostește el, cu o voce puternică, și Anna sare ca
arsă.

Individul se ține cu mâna de nas, pipăind după sânge, și o privește cu ură. Noi te hrănim. Noi te îmbrăcăm. Și uite care ți-e recunoștința!

Își întinde palma desfăcută spre Anna, chiar dacă nu are nimic în ea. Pe urmă, o plesnește cu putere peste față, o apucă de umeri și-o zgâlțâie, o zgâlțâie urlând la ea într-o finlandeză pe care n-o înțeleg. Părul fetei zboară în toate direcțiile. Anna începe să plângă. Toată scena pare să fie palpitantă pentru Malvina, căreia îi sclipesc ochii în

timp ce privește. Anna nu cedează. Se zbate și atacă, trântindu-l pe Elias de peretele casei scării. Pe măsuța pentru toaletă de lângă ei e un urcior din ceramică. Îl izbește cu el în tâmplă, obligând-o să-i dea drumul și să ragă de durere. O rupe la fugă spre ușă, iar Malvina strigă după ea, și acum sunt atâtea țipete, încât cu greu mai pot să disting ceva. Elias a reușit s-o placheze pe Anna și-o ține de pulpe, din spate. Ea s-a prăbușit pe podeaua antreului.

Știu că asta e momentul chiar dinainte să iasă Malvina din bucătărie, ținând cuțitul în mână. Cu toții știm. Îi simt pe toți, pe

Thomas, pe Carmel, pe Will, incapabili să mai respire, dorindu-și mai mult decât orice să poată închide ochii sau să strige și chiar să fie auziți. N-au mai văzut niciodată una ca asta. Probabil că nici măcar nu le-a trecut prin minte că ar putea să se întâmple.

Îmi cobor privirea spre Anna, trântită cu fața în jos pe podea, îngrozită, dar nici pe departe îndeajuns de speriată. O privesc pe fata asta, zbătându-se să scape, nu doar din strânsoarea lui Elias, ci de tot, de casa asta sufocantă, de viața asta care-i apasă umerii ca o

povară grea, trăgând-o în jos și cufundând-o în țărână. O privesc^{pe} fata asta, în timp ce maică-sa se apleacă peste ea, cu un cuțit de bucătărie în mână și nimic altceva decât mânie în ochi. O mânie prostească, o mânie nefondată, dar în câteva clipe cuțitul ajunge la gâtul Annei, târându-se pe piele și făcând o tăietură adâncă și roșie. Prea adâncă, zic în gând, prea adâncă. Ascult țipetele Annei, până când nu mai are glas.

Şaisprezece

Aud în spatele meu o bufnitură și-mi întorc privirea de la scena din trecut, recunoscător pentru faptul că mi-a distras atenția. În mijlocul cercului, Anna nu mai plutește. S-a prăbușit pe podea, în palme și-n genunchi. Fuioarele negre de păr îi zvâcnesc. Gura îi e deschisă, ca și cum ar vrea să se vaite sau să plângă, dar nu iese niciun sunet. Lacrimi cenușii îi șiroiesc pe obrazii palizi,

rostogolindu-se ca două dâre de apă murdară de cărbune. A privit cum i-a fost tăiat propriul gât. S-a văzut pe ea însăși sângerând de moarte, roșeața sângelui îmbibându-se în casă și saturându-i rochia albă pentru bal. Toate lucrurile astea pe care nu și le putea aminti tocmai i-au fost trântite în față. O văd cum îi slăbesc puterile.

Privesc din nou scena morții Annei, chiar dacă e fără voia mea.

Malvina o despoaie, lătrându-și poruncile către Elias, care dă fuga în bucătărie și se întoarce cu ceea ce pare să fie o pătură grosolană. Ea îi

cere să acopere trupul și el se conformează. Îmi dau seama că nici lui nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat. Pe urmă, ea îi zice să se ducă sus și să caute altă rochie de-a Annei.

— Altă rochie? se miră el, însă ea îi aruncă un „Taci și du-te!” răstit, așa că el urcă treptele cu atât de mare grabă, încât se împiedică.

Malvina întinde pe podea rochia Annei, atât de plină de roșul

sângelui acum, încât e greu săPe urmă, se duce spre dulapul din partea opusă a încăperii, de unde ți mai amintești că a fost odată albă.

se întoarce ținând în mâini lumânări negre și o punguță neagră.

E vrăjitoare, îmi șuieră mental Thomas. Blestemul. E perfect logic.

Trebuia să ne fi dat seama că a fost o crimă comisă de cineva priceput la vrăjitorie. Dar poate n-am fi ghicit niciodată că a fost vorba despre propria ei mamă.

Rămâi cu ochii în patru, îi răspund lui Thomas. Poate o să am nevoie de ajutorul tău ca să -nțeleg ce se-ntâmplă aici.

Mă îndoiesc, răspunde el, și cred că mă îndoiesc și eu când o văd pe

Malvina aprinzând lumânările și lăsându-se în genunchi deasupra rochiei, legănându-se din tot trupul în timp ce intonează, șoptit, duioase cuvinte finlandeze. Vocea îi e tandră, așa cum n-a fost niciodată pentru Anna, în întreaga ei viață. Lumânările strălucesc mai tare. O ridică mai întâi pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta. Ceara neagră curge peste materialul pătat. Apoi scuipe pe el, de trei ori. Incantația ei își sporește volumul, dar tot nu înțeleg nimic din ea. Încerc să rețin cuvinte, ca să le caut mai târziu, și atunci

e momentul în care l aud. Pe Thomas. Vorbește încet, cu glas tare. Preț de câteva clipe, nu-mi dau seama ce zice. Ba chiar deschid gura ca să-i cer să tacă, să-i spun că vreau să ascult, abia apoi dându-mi seama că el îi repetă incantația în engleză.

— Părinte Hiisi⁴¹, ascultă-mă, vin în fața ta plecată și umilă. Primește sângele acesta, primește puterea aceasta. Păstrează-mi fiica în casa aceasta. Hrănește-o cu suferință, cu sânge și moarte. Hiisi,

părinte, primește puterea aceasta. zeu demonic, ascultă-mă și ruga. Primește sângele acesta,

Malvina închide ochii, înalță cuțitul de bucătărie și-l trece prin flăcările lumânărilor. Deși pare imposibil, acesta se aprinde, după care, dintr-o singură mișcare aprigă, ea înfige cuțitul în rochie, țintuind-o de dușumea.

Elias și-a făcut apariția în vârful scării, ținând în mâini un sul de

pânză bleumarin: rochia de schimb a Annei. O privește pe Malvina cu venerație și oroare. E clar că n-a știut nimic din toate astea despre ea, iar de acum, fiindcă știe, n-o să mai sufle o vorbă în fața ei, dintr-o groază absolută.

Flăcările strălucesc prin gaura din dușumea, iar Malvina împinge

lent cuțitul, îndesând rochia însângerată în trupul casei, în timp ce și continuă incantația. După ce și ultima bucățică de

⁴¹ Hiisi (la plural, Hiidet) este un termen din folclorul baltico-finic, care la început a desemnat așezări sacre, iar ulterior, creaturi mitologice. Odată cu pătrunderea mai accentuată a influențelor creștine în folclor, a fost asociat cu zeități demonice, înșelătoare. Hiisi a fost și numele unuia dintre cei doisprezece fii ai marelui rege

Kaleva, din epopeea Kalevala.

material dispăre, împinge după ea și ce mai rămăsese din cuțit și se produce un fulger luminos. Apoi dușumeaua se închide la loc. Malvina înghite, apoi suflă cu blândețe în lumânări, stingându-le, de la stânga la dreapta.

— Acum, n-o să mai pleci niciodată din casa mea, rostește în șoaptă.

Descântecul nostru e pe sfârșite. Chipul Malvinei se estompează, ca amintirea unui coșmar, devenind la fel de cenușiu și de veștejit ca lemnul podelei pe care a ucis-o pe Anna. Aerul din jurul nostru își pierde culoarea și simt cum membrele încep să ni se dezlege. Ne despărțim, rupând cercul. Îl aud pe Thomas respirând greu. O aud și pe Anna. Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai am văzut. Mi se pare ireal. Nu înțeleg cum de-a putut Malvina s-o omoare pe Anna.

— Cum a putut? întrebă încet Carmel , și ne privim toți între noi.

A scuturând din cap. Cum a putut? Era fiica ei!fost cumplit. Nu vreau să mai văd niciodată așa ceva, adaugă,

O privesc pe Anna, încă înveșmântată în sânge și vene. Lacrimile înnegrite i s-au uscat pe față; e prea epuizată ca să mai poată plânge.

— Ea a știut ce-avea să se-ntâmplesse? A știut în ce avea s-o transforme?

— Nu cred. Sau, cel puțin, nu precis. Atunci când invoci un demon, nu mai apuci să hotărăști amănuntele. Tu doar îți expui cererea, iar el se ocupă de rest.

— Nu mă interesează dac-a știut precis, mârâie Carmel printre dinți. A fost dezgustător. A fost oribil.

Toți avem broboane de sudoare pe frunți. Will n-a scos o
vorbă.

Arătăm toți de parcă am fi suportat douăsprezece runde în ring
cu

un boxer de categoria grea.

— Ce facem acum? se interesează Thomas, deși nu pare să
fie capabil de mare lucru în clipa asta.

Cred c-o să doarmă o săptămână întreagă.

Mă întorc cu spatele și mă ridic. Am nevoie să-mi limpezesc
mintea.

— Cas! Ai grijă!

Carmel strigă la mine, dar nu suficient de repede. Mă
pomenesc îmbrâncit și, în același timp, simt cum o greutate
extrem de familiară îmi dispare din buzunarul de la spate. Când
mă întorc, îl văd pe Will, oprit deasupra Annei. Ține în mână
pumnalul meu.

— Will, dă să zică Thomas, însă Will îmi scoate cuțitul din
teacă și-l rotește într-un arc larg de cerc, silindu-l pe Thomas să se
retragă de-a bușilea din cale.

— Așa se face, nu? mă întreabă Will, cu o voce sălbatică.
Privește lama și clipește mărunț. Ea e slăbită; putem s-o facem
acum, adaugă,
aproape ca pentru sine.

— Will, nu, exclamă Carmel.

— De ce nu? Pentru asta am venit aici!

Carmel mă privește, neajutorată. Chiar pentru asta am venit aici.

Dar, știu că midupă -e cu neputință.toate câte am văzut, după ce am văzut o zăcând acolo,

— Dă-mi cuțitul, îi cer, cu calm.

— Ea l-a omorât pe Mike, replică Will. Ea l-a omorât pe Mike.

Privesc spre Anna. Ochii ei negri sunt căscați și privesc fix în jos, cu toate că nu știu dacă și văd ceva sau nu. S-a lăsat pe un sold, prea slăbită ca să mai poată sta pe picioare. Brațele ei, despre care știu din experiența personală că ar putea zdrobi blocuri de BCA, tremură

doar când încearcă să și ridice pieptul de pe podea. Am izbutit să transformăm o creatură monstruoasă într-o carcasă tremurătoare, iar dacă e să existe vreodată un moment prielnic ca s-o nimicim, atunci acum este.

Iar Will are dreptate. Într-adevăr, ea l-a omorât pe Mike. A omorât zeci de oameni. Și-o să mai omoare.

— Tu l-ai omorât pe Mike, șuieră Will spre ea, după care izbucnește în plâns. Tu mi-ai omorât cel mai bun prieten.

Și deodată se pune în mișcare, împungând în jos. Reacționez fără să mai stau pe gânduri.

Mă arunc înainte și îl prind pe sub braț, împiedicând ca lovitura de pumnal să străpungă spinarea Annei; în loc de asta, doar îi ricoșează din coaste. Anna scoate un mic țipăt și încearcă să se târască mai departe. Vocile lui Carmel și Thomas îmi răsună în urechi, urlând la noi amândoi, cerându-ne să încetăm, însă noi ne luptăm mai departe. Arătându-și colții, Will încearcă din nou s-o înjunghie, sfârtecând aerul. Abia apuc să-mi ridic un cot și să-l izbesc în bărbie. Se dă înapoi cu câțiva

pași împleticiți, iar când își reia asaltul, îl lovesc în plină față, nu prea tare, dar îndeajuns cât să^{-i dau} de gândit.

Se șterge la gură cu dosul palmei. Nu mai încearcă să înainteze. Privind când spre mine, când spre Anna, se convinge că n-o să-l las să treacă.

— Ia zi, care-i problema cu tine? mă întreabă. Asta era vorba că ar fi misiunea ta, corect? Iar acum, când o avem în mână, n-ai de gând

să faci nimic?— Nu știu ce -o să fac, îi răspund, cu sinceritate. Dar n-o să te las s-o rănești. Tu, oricum, n-ai putea s-o nimicești.

— De ce?

— Pentru că nu ajunge numai cuțitul. E vorba și despre mine. Despre legătura mea de sânge.

Will pufnește disprețuitor.

— Uite-o că sângerează și-așa destul de bine.

— N-am zis că pumnalul n-ar fi unul special. Însă lovitura mortală îmi aparține. Indiferent ce anume ar fi ceea ce permite să se întâmple asta, tu nu ai așa ceva.

— Minți, zice el, și poate că așa e.

N-am mai văzut până acum pe altcineva folosindu-mi cuțitul. Pe nimeni, în afara tatei. Poate că toate chestiile astea legate de a fi cel ales, parte dintr-o genealogie sacră a vânătorilor de fantome, nu sunt altceva decât aiureli. Însă Will crede. Începe să bată în retragere, îndreptându-se spre ieșirea din casă.

— Dă-mi cuțitul, îi zic încă o dată, privindu-l cum mă părăsește, sclipind metalic în lumina neobișnuită.

— Eu o s-o omor, promite Will, după care se întoarce și fuge, luându-mi pumnalul cu el.

Ceva din interiorul meu scâncește, ceva copilăros și primitiv. E ca în scena aia din Vrăjitorul din Oz când bătrâna azvârle cățelul lui Dorothy în coșulețul de pe bicicletă și pleacă cu el cu tot. Picioarele mă îndeamnă să fug după el, să-l pun jos și să-i dau la cap, să-mi iau înapoi cuțitul și să nu-l mai scap niciodată din vedere. Însă Carmel

tocmai vorbește cu mine.

— Ești sigur că el nu poate s-o omoare? mă întrebă.

Întorc capul. Ea chiar a îngenuncheat pe podea lângă Anna; chiar are curaj s-o atingă, s-o țină de umeri și să examineze rana făcută de Will. Din ea se scurge un sânge negru, care produce un efect ciudat: lichidul negru se amestecă în mișcătorul sânge al rochiei ei, făcând vârtejuri, ca picăturile de tuș într-o apă roșie.

rănită.— E atât de slăbită, îmi spune ea în șoaptă. Cred că e, într-adevăr,

— Și n-ar trebui? se amestecă Thomas. Cum să zic, nu vreau să-i țin partea lui Will Hai-să-mă-dau-mare-ca-să-mă-nominalizeze-la-

Premiile-Emmy Rosenberg, dar nu pentru asta suntem aici? Ea nu mai e periculoasă?

Răspunsurile la întrebările lui sunt da, da și iar da. Știu asta, dar parcă nu mai sunt în stare să gândesc logic. Fata de la picioarele mele

e înfrântă, cuțitul meu a zburat, iar secvențele din „Cum să-ți omori fiica”⁴² mi se derulează încă în minte. Aici e locul în care s-a

întâmplat: aici e locul în care i s-a sfârșit viața, locul în care s-a transformat într-un monstru, locul în care mama ei i-a tăiat gâtul cu cuțitul și a aruncat un blestem asupra ei, și a rochiei ei, și

Mă duc ceva mai încolo, în salon, și fixează cu privirea dușumeaua. Apoi, încep să bat din picior. Tropăi cu putere pe scânduri, sar pe ele, căutând un punct slab. N-are sens. E o prostie. Nu sunt

îndeajuns de puternic. Și nici măcar nu știu ce fac.

— Nu e aia, îmi zice Thomas, examinând la rândul lui podeaua. Aia de colo e, adaugă, arătându-mi scândura din stânga mea. Și ai nevoie de ceva.

Se ridică și fuge spre ușă. Nu credeam să-i mai fi rămas vreo urmă de energie. Puștiul ăsta e surprinzător. Și al naibii de util, fiindcă după vreo patruzeci de secunde e înapoi, cu o rangă și o cheie

tubulară pentru roțile de la mașină.

Atacăm împreună podeaua, la început având grijă să n-o știrbim, după care, încetul cu încetul, facem să se desprindă lemnul. Mă folosesc de rangă ca să împing în sus capătul mai

⁴² Parafrază la titlul celebrei comedii americane din 1965, *How to Murder Your Wife* (Cum să - ți omori soția), cu Jack Lemmon și Virna Lisi în rolurile principale. (Aici:

slăbit și mă las să cad în genunchi. Gaura pe care am făcut-o e întunecoasă și adâncă.

Nu-mi dau seama ce-o fi acolo. Ar trebui să văd grinzi de susținere și subsolul, dar nu e decât întuneric. După o ezitare de numai o clipă,

mâna mea începe să scotocească prin gaură, pipăind adâncimile reci. Încep să mă gândesc că m-am înșelat, că iar am comis o prostie, când deodată o ating cu degetele.

Materialul pare țeapăn și rece la atingere. Poate un pic umed. Îl scot din podea, din locul în care a fost îndesat și ferecat acum șaiszeci de ani.

— Rochia, șoptește Carmel. Ce?

— Nu știu, îi răspund sincer.

Mă îndrept spre Anna. Habar n-am ce efect o avea asupra ei vederea rochiei, dac-o avea vreunul. Oare o să-i redea forța? O s-o

How to Murder Your Daughter.)

lecuiască? Dac-aș arde rochia, oare ea s-ar evapora în neant? Probabil că Thomas ar ști mai bine să răspundă. Împreună cu Morfran, probabil că ar ajunge să găsească răspunsul corect; iar dacă ei n-ar reuși, atunci ar putea să mi-l dea Gideon. Dar nu am timp pentru așa ceva. Îngenunchez și-i ridic în fața ochilor materialul pătat.

Își azvârle capul pe spate și rochia blestemată se fărâmițează, prefăcându-se în particule de praf așternute la picioarele ei.

Zeița întunecată stă în fața mea și mă privește. Fuiioarele lungi și negre se sting în bătaia vântului. Venele i se retrag din brațe și din gât. Rochia îi e albă și imaculată. Rana provocată de cuțitul meu a dispărut.

Își duce mâna la obraz, nevenindu-i să creadă, și privește
sfioasă

spre Carmel , apoi spre mine, și în sfârșit spre Thomas, care face un pas înapoi. Pe urmă, se întoarce cu mișcări lente și se îndreaptă spre ușa deschisă a casei ei. Chiar înainte să iasă, mă privește peste umăr și zâmbește.

Șaptesprezece

Asta să fie ce voiam? Am eliberat-o. Tocmai am lăsat să scape din temniță fantoma pe care am fost trimis s-o nimicesc. Iat-o mergând încet pe veranda casei ei, atingând treptele cu tălpile, privind prin întuneric. E ca o fiară sălbatică lăsată să iasă din cușcă: precaută și plină de speranță. Urmărește cu vârfurile degetelor ei contururile balustradei strâmbă din lemn, de parcă ar fi cel mai minunat lucru

pe care l-au atins vreodată. Și o parte din mine se bucură. O parte din mine știe că ea n-a meritat nimic din ce i s-a întâmplat, și mi-aș dori să-i pot oferi mai mult decât veranda asta fărâmată. Mi-aș dori să-i ofer o întreagă viață: toată viața ei, dată înapoi, cu începere de astă-seară.

Cealaltă parte din mine știe că sunt cadavre în pivnița ei, suflete pe care ea le-a răpit, dar în același timp nimic din toate astea n-a fost din vina ei. Nu pot să-i dau înapoi viața Annei, din cauză că viața ei

s-a dus deja. Poate că am comis o uriașă greșală.

— Ar trebui să plecăm de-aici, propune Thomas încetișor.

O privesc pe Carmel și ea încuviințează din cap, așa că pornesc spre ușă, încercând să mă poziționez permanent între ei și Anna, chiar dacă fără cuțitul meu nu știu cât de util aș putea fi. Când ne aude ieșind pe ușă, se întoarce și mă privește, arcuind o sprânceană.

— Nu sunt probleme, zice. Acum n-o să le mai fac nimic.

—Privirea i se mută spre Ești sigură? o întreb.Carmel . Face semn din cap că da.

— Sunt sigură.

Din spate, aud cum Carmel și Thomas răsufală ușurați și ies, cu mișcări stângace, din umbra mea.

— Te simți bine? mă interesez.

Stă pe moment să se gândească, încercând să găsească vorbele

potrivite.

— Mă simt< sănătoasă la cap. Să fie posibil?

— Probabil că nu în totalitate, se scapă Thomas, iar eu îi ard un

cot în coaste.

Anna, în schimb, râde.

— Tu l-ai salvat, atunci, prima dată, zice ea, privindu-l cu atenție pe Thomas. Îmi amintesc de tine. Tu l-ai scos afară.

— Oricum nu cred că l-ai fi omorât, replică Thomas, însă ceva culoare îi revine în obraji.

Îi place ideea de a face pe eroul. Îi place ideea de a fi scos în evidență față de Carmel.

— Dar de ce? vrea să știe Carmel. De ce n-ai vrut să-l omori pe Cas? Ce te-a făcut să-l alegi pe Mike în locullui?

— Pe Mike, repetă Anna, încet. Nu știu. Poate din cauză că au fost răi. Am știut că l-au înșelat. Am știut că erau plini de cruzime. Poate că< mi-a fost milă de el.

Pufnesc.

— Ți-a fost milă de mine? Eram capabil să mă descurc cu tipii ăia.

Anna, aruncându— Te-au pocnit în ceafa cu o scândură din casa mea, precizează-mi din nou o privire pe sub sprânceana arcuită.

— Tot zici „poate”, se amestecă Thomas. Nu știi sigur?

— Nu, răspunde Anna. Nu sigur. Dar mă bucur, adaugă și zâmbește.

Ar vrea să spună mai multe, dar își abate privirea, stânjenită sau dezorientată, nu știu care dintre ele.

— Ar fi cazul să plecăm, zic eu. Descântecul ăla ne-a consumat foarte multă energie. Tuturor ne-ar prinde bine ceva somn.

— Dar o să te mai întorci? mă întreabă Anna, ca și cum ar crede că n-o să mă mai vadă niciodată.

Dau aprobator din cap. O să mă întorc. Ca să fac ce, nu știu. Știu doar că nu-mi pot lăsa cuțitul în posesia lui Will și nu sunt convins că ea e în siguranță atât timp cât îl are la el. Dar asta-i o tâmpenie, pentru că, în definitiv, cine poate spune că ea ar fi în siguranță dacă pumnalul ar fi la mine? Am nevoie de ceva somn. Am nevoie să mă refac, să-mi revin și să regândesc totul.

— Dacă nu sunt în casă, îmi zice Anna, cheamă-mă. N-o să fiu departe.

Ideea ca ea să hălăduiască prin Thunder Bay nu mă entuziasmează. Nu știu de ce e capabilă, iar latura mea bănuitoare îmi șoptește că tocmai am fost tras pe sfoară. Dar nu mai am ce să fac în privința asta acum.

— Să fi fost asta o victorie? mă întreabă Thomas, în timp ce ne depărtăm pe alee.

— Nu știu, îi răspund, deși sunt al naibii de sigur că n-o simt ca atare.

Pumnalul mi-a dispărut. Anna e liberă. Și singurul lucru de care par să fiu convins, cu mintea și cu inima, e că povestea nu s-a terminat. Deja e o senzație de gol, nu doar în buzunarul meu de la spate, sau pe umăr, ci pretutindeni în jurul meu. Mă simt slăbit, ca și cum mi-ar curge sânge din o mie de răni. Nemernicul ăla mi-a luat pumnalul.

lângă el.— N-aveam habar că știi finlandeză, Thomas, zice Carmel, de

Thomas zâmbește strâmb.

— N-o știi. A fost al naibii de tare descântecul de care ne-ai făcut rost, Cas. Sigur mi-ar face plăcere să-l cunosc pe furnizor.

— O să ți-l prezint, într-o zi, mă aud răspunzându-i.

Dar nu chiar acum. Gideon e ultima persoană cu care mi-aș dori să vorbesc, când tocmai mi-am pierdut pumnalul. Mi-ar exploda timpanele de-atâtea urlete. Pumnalul. Moștenirea de la tatăl meu. Trebuie să mi-l recapăt, cât de curând.

„Pumnalul nu mai e. L-ai pierdut. Unde e?”

Mă strânge de gât, sugrumând răspunsurile, trântindu-mă cu capul înapoi pe pernă.

„Prostule, prostule, PROSTULE!”

Mă trezesc legănându-mă, ridicat brusc în capul oaselor pe patul meu, ca un robot din jocurile acelea mecanice de box. Camera e goală. Normal că e; nu fi prost. Faptul că întrebuițez același cuvânt la

adresa mea mă readuce în vis. Sunt doar pe jumătate treaz. Amintirea mâinilor lui pe gâtul meu îmi zăbovește încă în minte.

Încă nu sunt în stare să vorbesc. E prea mare strânsoarea, acolo, ca și în pieptul meu. Inspir adânc, iar când expir, aerul iese întretăiat, aproape de un hohot de plâns. Îmi simt trupul plin de spații goale, acolo unde ar trebui să fie povara cuțitului. Inima îmi bubuie.

Să fi fost tatăl meu? Gândul ăsta mă readuce în urmă cu zece ani și vinovăția de copil mi se umflă, tăioasă, în suflet. Dar nu. N-avea cum

48 49 să fie.

Chestia din visul meu avea un accent creol⁴⁸, sau cajun⁴⁹, iar tata a crescut în lipsitul de accent Chicago, din statul Illinois. N-a fost decât un alt vis, ca toate celelalte, dar cel puțin ăsta știu de unde vine. N-am nevoie de un interpret freudian ca să-mi dau seama că regret pierderea pumnalului.

Tybalt îmi sare în poală. În puțina lumină a lunii care-mi pătrunde pe fereastră, pot să-i disting doar ovalele verzi ale

irisurilor. Își pune o lăbuță pe pieptul meu.— Mda, îi zic.

Vocea, prin întuneric, îmi sună tăioasă și prea tare. Dar îmi expediază visul și mai departe. Prea real păruse. Încă pot să-mi amintesc mirosul înțepător, amar, a ceva ca fumul.

— Miau, îmi răspunde Tybalt.

— Gata cu somnul pentru Theseus Cassio, îl aprob, ridicându-l
în

⁴⁸ Persoane cu descendență europeană care s-au născut în coloniile spaniole. În general, sunt întâlnite în America Centrală; aici, probabil, este vorba despre comunitatea creolă din statul Louisiana, în care se află și localitatea Baton Rouge. ⁴⁹ Grup etnic din sudul Louisianei, descendenți ai imigranților din Acadia, colonie franceză din estul Canadei.

brațe și pornind spre parter.

Când ajung în bucătărie, îmi torn ceva cafea și-mi salt fundul pe masă. Mama a lăsat afară vasul în care pune sare pentru pumnal, împreună cu cârpe curate și uleiuri cu care să-l șteargă și să-l curețe și să-l facă să pară ca nou. E undeva, pe-aici. Pot să-l simt. Pot să-l

simt în mâinile ^{cuiva care n-}ar fi trebuit să-l atingă niciodată. Încep să-mi treacă prin minte gânduri asasine la adresa lui Will Rosenberg.

Mama coboară după vreo trei ore. Eu încă stau la masă și privesc fix vasul, în timp ce lumina din bucătărie devine mai puternică. O dată sau de două ori, capul mi s-a izbit de lemnul mesei, după care a ricoșat la loc în sus, însă acum am deja la activ o jumătate de ibric de cafea și mă simt minunat. Mama e înfășurată în halatul ei de baie albastru și părul îi arată reconfortant de zbârlit. Vederea ei mă

calmează imediat, chiar dacă o văd aruncând o privire spre vasul fără sare și punându-i capacul la loc. Ce-o avea imaginea propriei tale mame, de face ca totul să-ți pară cald ca la gura sobei și plin de

Muppets dansând?

— Mi-ai furat motanul, îmi zice, turnându-și o cană de cafea.

Tybalt sigur îmi simte neastâmpărul: îmi tot dă târcoale pe la picioare din când în când, lucru pe care-l face de obicei numai cu

mama.

— Uite, ia-l înapoi, îi zic când vine spre masă.

Îl salt în brațe. Nu se oprește din scuipat decât atunci când ea și-l pune în poală.

— N-ai avut noroc azi-noapte? mă întreabă, făcând semn cu capul spre borcanul gol.

— Nu tocmai, îi răspund. A fost un oarecare noroc. În ambele sensuri.

Se așază lângă mine și mă ascultă cât timp îmi deșert sacul, îi povestesc tot ce-am văzut, tot ce-am aflat despre Anna, cum am rupt blestemul și-am eliberat-o. Închei cu ceea ce mă stânjenește cel mai tare: faptul că am pierdut pumnalul tatei. Nici nu-mi vine să o privesc când îi relatez partea asta din urmă. Ea încearcă să-și stăpânească reacțiile. Nu știu dacă asta o însemna că e necăjită din cauza pierderii, sau că știe ce efect trebuie să fi avut pierderea asta asupra mea.

— Eu nu cred că ai făcut o greșală, Cas, îmi spune cu blândețe.

— Dar cuțitul<

— Cuțitul o să-l luăm înapoi. Dacă o să fie nevoie, o sun eu pe mama băiatului ăluia.

Scap un geamăt. Tocmai a trecut granița maternă de la grozavă și reconfortantă la Regina Penibilului.

— M-am referit la ce-ai făcut, continuă ea. Cu Anna. Eu nu cred că a fost o greșală.

— Misiunea mea era să o nimicesc.

— Oare? Sau era să-i oprești crimele?

Se lasă pe spătarul scaunului ei de la masă, cuprinzându-și cana cu cafea între palme.

— Ceea ce faci tu — și ceea ce a făcut tatăl tău — n-a ținut niciodată de răzbunare. Niciodată n-a fost vorba despre răzbunare sau despre reechilibrarea balanței. Nu asta e chemarea ta.

Îmi frec fața cu palmele. Ochii îmi sunt prea oboseți ca să vadă limpede. Creierul mi-e prea obosit ca să gândească limpede.

— Dar ai reușit săDa, îi răspund, deși nu ți oprești crimele, nuștiu precis. ți așa, Cas?

Totul s-a întâmplat atât de repede. Oare într-adevăr am scăpat de jumătatea tenebroasă a Annei, sau doar i-am permis s-o ascundă?

Închid ochii.

— Nu știu. Așa cred.

Mama oftează.

— Nu mai bea atâta cafea, mă muștră, împingându-mi deoparte

cana din față. Du-te înapoi în pat. Iar după ce dormi, du-te acasă la Anna și află ce s-a ales de ea.

Am văzut multe schimbări de anotimpuri. Când nu ai atenția distrasă de școală și de prieteni și de ce film urmează să apară săptămâna viitoare, găsești timp să privești copacii.

Toamna în Thunder Bay e mai frumoasă decât în majoritatea altor locuri. O mulțime de culori. O mulțime de foșnete. Dar, în același timp, e și mai volatilă. Foarte rece și umedă într-o zi, cu pături de nori cenușii, după care urmează zile cum e cea de azi,

când soarele e ^{ca}ld ca în iulie și vântul adie atât de ușor, încât frunzele par numai să facă ape când se mișcă în bătaia lui.

Am luat mașina mamei. M-am dus cu ea acasă la Anna, după ce-am lăsat-o pe mama în centrul orașului, la cumpărături. A zis c-o s-o ducă un prieten înapoi. M-am bucurat s-o aud că și-a făcut ceva prieteni. Ei îi e ușor, fiind atât de deschisă și de plăcută. Ceea ce nu e cazul meu. Nu prea cred să fi fost cazul nici cu tata, însă descopăr că nu pot să-mi aduc aminte bine, iar asta mă sâcâie, așa că nu-mi forțez

creierul prea tare. Prefer să-mi închipui că amintirile sunt acolo, imediat sub suprafață, fie că sunt într-adevăr, fie că nu.

În timp ce mă îndrept spre casă, am impresia că văd o umbră mișcându-se pe latura dinspre vest. Clipesc, crezând că e o iluzie a ochilor mei prea obosiți< dar numai până când umbra devine albă

și-și scoate la iveală tenul palid.

— N-am hoinărit mai departe, îmi zice Anna când mă apropii de ea.

— Te-ai ascuns de mine.

— N-am fost sigură imediat că tu ești. Trebuie să fiu prudentă. Nu vreau să mă vadă oricine. Doar pentru că pot acum să ies din casa mea nu înseamnă că n-aș mai fi tot moartă, îmi explică, ridicând din umeri.

Vorbește cât se poate de deschis. Te-ai fi așteptat să fie distrusă de tot ce-a pățit, distrusă inclusiv din punctul de vedere al sănătății mintale.

— Mă bucur că ai venit iar, îmi zice.

— Trebuia să știi, îi mărturisesc. Dacă mai ești periculoasă.

— Ar fi bine să mergem înăuntru, zice, și eu dau din cap.

E ciudat s-o văd afară, la lumina soarelui, arătând, pentru ochii oricui, ca o fată care a ieșit să culeagă flori într-o după-amiază însorită. Numai că oricine ar privi-o îndeaproape și-ar da seama că ar trebui să înghețe, fiind îmbrăcată doar în rochia asta albă.

Mă conduce înăuntru și închide ușa după noi, ca oricare bună amfitrioană. Observ că s-a schimbat ceva și în privința casei. Lumina

cenușie a dispărut. Prin ferestre se revarsă banala lumină albă a soarelui, chiar dacă e oarecum stânjenită de murdăria de pe geamuri.

— Ce anume vrei să știi, de fapt, Cas? mă întrebă Anna. Vrei să știi dac-o să mai omor și alți oameni? Sau vrei să știi dacă mai pot încă să fac asta?

Își ridică mâna în dreptul ochilor și vene negre îi șerpuiesc în sus pe degete. Ochii i se înnegresc și o rochie de sânge erupe prin cea albă, cu mai multă violență ca oricând, împrôșcând picături peste tot.

Fac un salt înapoi.

— Dumnezeule, Anna!

Începe să plutească prin aer și face o mică piruetă, de parcă i-ar cânta cineva melodia preferată.

— Nu e prea drăguț, nu? mă întrebă, încrețindu-și nasul. N-

au

mai rămas oglinzi pefost lumina lunii suficient de puternică.⁷
aici, dar am putut să mă văd în geam când a

— Tot așa ești, exclam, îngrozit. Nu s-a schimbat nimic.

Când zic că nu s-a schimbat nimic, mijește ochii spre mine, dar apoi răsufală și încearcă să-mi zâmbească. Nu-i iese prea bine, cu înfățișarea ei de Pinhead⁴³ feminin goth.

— Cassio! Tu nu vezi? Totul s-a schimbat! Se lasă jos pe podea, însă ochii negri și părul zvârcolitor nu dispar. N-o să mai omor pe

nimeni. Niciodată n^{-am vrut} să omor. Dar, indiferent ce^{-o fi}, asta sunt eu. Am crezut că a fost din cauza blestemului, și poate că a fost,

dar< Clatină din cap. Aveam nevoie să fac încercarea asta după ce-ai plecat. Trebuia să știu, îmi zice, privindu-mă drept în ochi.

Negreala de tuș se risipește, dând-o la iveală pe cealaltă Anna, de dedesubt.

— Bătălia s-a sfârșit. Am învins. Tu m-ai ajutat să înving.
Acum

nu mai sunt alcătuită din două jumătăți. Știu, sigur te gândești că e ceva monstruos. Dar mă simt< puternică. Mă simt în siguranță. Poate că nu mă exprim inteligibil.

De fapt, e chiar destul de ușor de înțeles. Pentru o fată care a fost asasinată așa, sentimentul de siguranță e, probabil, prioritatea numărul unu.

⁴³ Personaj din seria de filme horror Hellraiser, principalul antagonist, liderul cenobiților, creaturi provenite dintr-un spațiu extradimensional.

— Înțeleg, îi răspund încet. Puterea e cea care te susține. Oarecum, la fel ca mine. Când umblu printr-un loc bântuit cu pumnalul meu în mână, mă simt puternic. Intangibil. E o senzație îmbătătoare. Nu știu dacă majoritatea oamenilor a simțit-o vreodată. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și adaug: Și, într-o zi, te-am cunoscut pe tine și toate astea s-au dus pe copcă.

Ea izbucnește în râs.

— Intru, mă dau mare și tare, iar tu mă folosești pe post de minge de handbal, adaug, zâmbind. Asta îl face pe oricare tip să se simtă al naibii de viril.

Zâmbește și ea.

— M-a făcut pe mine să mă simt destul de virilă, zice, dar apoi zâmbetul i se șterge. Nu l-ai adus cu tine azi. Cuțitul. De fiecare dată îl simt când e pe-aproape.

— Nu. Mi l-a luat Will. Dar îl recuperez eu. A fost al tatălui meu.

Nu renunț la el.

Deodată, mă cuprinde mirarea.

— Dar cum îl simți? Ce simți legat de el?

— Când te-am văzut pentru prima dată, n-am știut ce e. Aveam ceva în urechi, ceva în stomac, doar ca un zumzet pe sub muzică. E puternic. Și chiar dacă știam că e merit să mă nimicească, mă atrăgea oarecum. Apoi, când m-a tăiat prietenul tău<

— Nu e prietenul meu, mârâi printre dinți. Nu tocmai.

— M-am simțit ca și cum m-aș scurge în el. Pornind cine știe unde ne trimite el. Dar nu era în mâna potrivită. Pumnalul are o voință a lui, proprie. Și voia să fie în mâna ta.

— Așadar, n-ar fi putut să te nimicească, zic, ușurat, fiindcă
nu

vreau ca Will să fie capabil să se folosească de cuțitul meu.

Nu mă interesează că sună copilăresc. E cuțitul meu, și gata. Anna întoarce capul, stând să se gândească.

— Ba nu, m-ar fi nimicit, îmi zice, pe un ton grav. Fiindcă nu e legat numai de tine. E legat și de altceva. De ceva tenebros. În timp ce sângeram, simțeam un miros. Îmi amintea un pic de pipa lui Elias.

Nu știu de unde provine puterea pumnalului meu, iar Gideon nu mi-a spus-o niciodată, în eventualitatea că ar ști. Dar dacă puterea

asta provine din ceva tenebros, atunci așa să fie. Eu o întrebunțez în scopul binelui. Cât despre mirosul pipei lui Elias<

— Probabil că asta a fost doar ceva care te-a înfricoșat, după ce ai văzut cum ai fost asasinată, îmi zic cu blândețe. Știi, așa cum visezi zombi după ce vezi Tărâmul morții⁵¹.

— Tărâmul morții? Asta visezi tu? se miră ea. Băiatul care-și duce existența nimicind fantome? de ce.— Nu. Eu visez pinguini care construiesc poduri. Nu mă-ntreba Zâmbește și-și îndeasă părul după urechi. Când o văd, simt o strânsoare undeva, în adâncul pieptului. Ce fac? De ce-am venit aici?
Abia dacă mai pot să-mi amintesc.

Undeva, prin casă, se trânteste o ușă. Anna tresare ca arsă. Nu cred c-am mai văzut-o vreodată tresărind așa. Părul i se ridică și începe să se zvârcolească. E ca o pisică atunci când își arcuiește

spinarea și și umflă coada.

⁵¹ Celebru film horror (Land of the Dead) realizat în 2005 de George A. Romero, din seria filmelor cu zombi inaugurată în anul 1968 cu Noaptea morților-vii (Night of the Living Dead).

— Ce-a fost asta? o întreb.

Clatină din cap. Nu-mi dau seama dacă e stânjenită sau înfricoșată. Par să fie valabile ambele variante.

— Îți amintești ce ți-am arătat în pivniță? mă întrebă.

— Turnul de cadavre? Nu, mi-a fugit din minte. Îți bați joc de mine?

Izbucnește într-un râs nervos, cu o mică sclipire de veselie prefăcută în ochi.

— Ele sunt încă aici, îmi mărturisește în șoaptă.

Stomacul meu profită de ocazie ca să se contracte, iar picioarele se mișcă sub mine fără permisiune. Imaginea tuturor acelor cadavre îmi e încă proaspătă în minte. Ba chiar am impresia că simt mirosul de apă verzuie și de putreziciune. Ideea că ele bântuie acum prin

casă de capul lor – ceea ce îmi dă ea de înțeles – nu mă bucură.

— Cred că ele mă bântuie acum pe mine, zice ea încet. De-asta m-am dus afară. Ele nu mă înfricoșează, se grăbește să adauge. Dar nu suport să le văd. Se oprește din vorbit și-și încrucișează brațele peste stomac, oarecum îmbrățișându-se singură. Știi ce gândești, îmi zice.

Pe bune? Fiindcă eu nu știu.

mea, în defini— Că ar trebui tiv. să mă încui înăuntru, cu ele. Sunt așa din vina

Tonul ei nu e unul îmbufnat. Nu e unul care să-mi ceară s-o contrazic. Privirea ei, concentrată asupra podelei, e sinceră.

— Mi-aș dori să le pot spune că aș vrea să-mi iau faptele înapoi.

— Ar mai avea importanță? o întreb încet. Pentru tine ar mai avea importanță dacă Malvina ți-ar zice că-i pare rău?

Anna scutură din cap.

— Evident că nu. Vorbesc prostii.

Aruncă o privire spre dreapta, doar pentru o clipă, dar eu știu că ea caută scândura desfăcută de sub care i-am scos rochia din podea azi-noapte. Pare aproape înfricoșată de ea. Poate c-ar trebui să-l aduc pe Thomas aici, ca s-o sigileze, sau ceva asemănător.

Mâna îmi zvâcnește. Îmi adun curajul și-o las să rătăcească până pe umărul ei.

— Nu vorbești prostii. O să găsim noi ceva, Anna. O să-i exorcizăm. Morfran o să știe cum îi facem să treacă mai departe.

Toată lumea merită un pic de alinare, nu-i așa? Ea a scăpat acum;

ce- a fost, a fost, și trebuie să și găsească un soi de tihnă, însă chiar și-acum, tenebroasele și tulburătoarele amintiri despre ceea ce a făcut îi gonesc prin spatele pupilelor. Cum ar putea să scape de toate acestea?

Dacă i-aș spune să nu se mai tortureze, n-aș face decât să-i înrăutățesc situația. Eu nu-i pot oferi iertarea păcatelor. Dar vreau s-o fac să uite, fie și numai pentru o vreme. A fost odată o ființă inocentă, și mor la gândul că n-o să mai poată fi niciodată așa.

— Acum va trebui să îți găsești drumul de întoarcere în lume, îi zic cu blândețe.

Anna deschide gura ca să spună ceva, dar n-o să aflu niciodată ce a vrut să spună. Casa se smucește, la propriu, ca și cum ar fi săltată cu cricul. Cu un cric foarte mare. Când se potolește, se produce o vibrație de moment, iar în timpul trepidațiilor, o siluetă își face apariția în fața noastră. La început e o umbră, dar se limpezește cu

încetul, până când e aerul inert. Întrupat total, un cadavru palid, alb ca varul, în

— N-am vrut decât să dorm, zice el.

Îmi dă impresia că are gura plină de pietriș, dar la o examinare mai atentă îmi dau seama că, de fapt, i-au căzut toți dinții.

— Anna, exclam, prinzând-o de braț, însă ea nu se lasă trasă înapoi.

Rămâne pe loc, fără să se clikească, în timp ce el își desface
larg

brațele în lateral. Imaginea de Hristos răstignit devine dezagreabilă când sângele începe să i se scurgă prin hainele zdrențuite, înnegrind peste tot materialul, pe toate membrele. Capul îi cade spre piept, apoi i se smucește cu sălbăticie înainte și-napoi. În cele din urmă, zvâcnește în poziția normală și scoate un urlet.

Zgomotul de ceva sfâșiat pe care-l aud nu e numai de la cămașa lui. Intestinele i se revarsă afară, ca o funie grotescă, izbind podeaua. Cadavrul se prăbușește în față, spre ea, și reușesc s-o apuc și s-o smucesc cu destulă forță ca s-o aduc la pieptul meu. Când mă postez între ea și el, un alt cadavru năvălește prin perete, împrășcând cu

praf și țândări peste tot. Zboară pe deasupra podelei în fragmente

împrăștiate, brațe și picioare zdrențuite. Capul se holbează la noi în timp ce patinează, dezgolindu-și dinții.

N-am chef să văd o limbă înnegrită, pe cale de descompunere, așa că o cuprind cu brațul pe Anna și-o trag după mine. Ea geme încetisor, dar se lasă trasă și năvălim afară pe ușă, la adăpostul luminii zilei. Evident că, atunci când privim înapoi, nu e nimeni acolo. Casa e neschimbată, fără pic de sânge pe podea, fără spărturi

în pereți.

În timp ce privește prin ușa din față a casei, Anna arată jalnic: vinovată și terorizată. Nici nu mai stau să mă gândesc, doar o trag mai mult spre mine și-o țin strâns. Răsuflarea mea îi ajunge degrabă în păr. Îi tremură mâinile când se apucă de tricoul meu.

— N-ai cum să rămâi aici, îi zic.

— N-am unde să mă duc, replică ea. Nu e chiar atât de rău. Ei
nu

îndemână decât o dată la câteva zisunt chiar așa de puternici.
Un spectacol ca ăsta le. Poate. probabil că nu le e la

— Nu cred că vorbești serios. Dacă devin mai puternici?

— Nu știu la ce-am fi putut să ne așteptăm, zice ea și se
îndepărtează, cât să n-o pot ajunge. Astea toate trebuiau să
aibă și un preț.

Aș vrea s-o contrazic, însă niciun argument nu pare
convingător, chiar și numai în capul meu. Dar nu se poate să fie
așa mereu. Ar

înebuni-o. Nu mă interesează ce spune ea.

— O să mă duc la Thomas și la Morfran, o anunț. Ei o să știe
ce e de făcut. Uită-te la mine, îi zic, ridicându-i bărbia. N-o să
permit să rămână așa. Îți promit.

Dacă s-ar fi sinchisit îndeajuns cât să facă un gest, atunci acela
ar fi fost o ridicare din umeri. Pentru ea, asta e pedeapsa
cuvenită. Dar întâmplarea a zguduit-o cu adevărat și nu mă
contrazice. În clipa în care dau să pornesc spre mașină, ezit.

— O să fii bine?

Anna îmi adresează un zâmbet strâmb.

— Sunt moartă. Ce-ăș putea să pățesc?

Și totuși, am senzația că, în timpul cât sunt eu plecat, ea o să
stea cel mai mult în afara casei. Pornesc pe alee.

— Cas?

— Da?

— Mă bucur că te-ai întors. Nu eram sigură c-o să mai vii.

Încuviințez din cap și-mi vâr mâinile în buzunare.

— Nu plec nicăieri, îi zic.

După ce mă urc în mașină, dau drumul radioului, să zbiere. E ceva care-ți face bine când ți s-a aplecat de tăceri sinistre. Mi se întâmplă des. Tocmai sunt pe cale să-mi intru pe făgaș cu ceva

Rolling Stones, când o știre de ultimă oră întrerupe melodia din „Paint It, Black”⁴⁴.

— „Cadavrul a fost descoperit în spatele porților Cimitirului Park View și e posibil să fie vorba despre victima unui ritual satanic.

Poliția identitatea nu este victimei; încă cu în toate măsură acestea, să ofere reporterii comentarii de la Channel referitoare 6 aua aflat că asasinatul a fost comis cu o brutalitate ieșită din comun. Victima, un bărbat mergând pe cincizeci de ani, pare să fi fost dezmembrată.”

⁴⁴ Celebru hit al formației Rolling Stones, apărut pe data de 13 mai 1966.

Optsprezece

Imaginile din fața ochilor mei ar putea fi la fel de bine un reportaj de la știri, derulat fără sonor. Luminile tuturor mașinilor de patrulare urlă în fulgere roșii și albe, dar nu se aude nicio sirenă.

Polițiștii umblă peste tot în vestoane maro-gălbui cu bărbiile lăsate în jos și fețele întunecate. Se străduiesc să pară calmi, de parcă asta li s-ar întâmpla în fiecare zi, însă unii arată de parcă ar prefera să fie pe

undeva, prin boschete, și să-și verse gogoșile din stomacuri. Câțiva își folosesc trupurile ca să blocheze vederea băgărețelor lentile ale camerelor. Iar undeva, în mijlocul tuturor acestora, e un trup omenesc, sfârtecat în bucăți.

Mi-ar fi plăcut să pot ajunge mai aproape, să fi păstrat un permis de liberă-trecere pentru presă în torpedou sau să fi avut banii necesari pentru a ține câțiva polițiști la dispoziția mea. Așa, mă învârtesc pe la periferia gloatei din presă, în spatele panglicii galbene.

Nu vreau să cred că a fost Anna. Asta ar însemna că moartea bărbatului îmi apasă pe conștiință. Nu vreau s-o cred, deoarece asta ar însemna că ea e incurabilă, că nu există mântuire.

Sub privirile mulțimii, polițiștii ies din cimitir cu o targă pe roțile. Pe ea e un sac negru care, în mod normal, ar fi trebuit să aibă forma unui trup, dar așa, arată de parcă ar fi umplut cu echipament pentru

hochei. când ajung Presupun cu targa că lla ȃau bordură, reconstituit rămășiȃelecăt de bine se mișcă au putut. și, prin Atuncisac,

putem vedea cum unul dintre membre cade, evident neprins de restul corpului. Gloata scoate un sunet ȃnfundat de tulburare dezgustată. ȃmi croiesc drum cu coatele pȃnă la mașina mea.

Intru pe aleea din faȃa casei ei și opresc mașina. Se miră când mă vede. Eram plecat de mai puȃin de o oră. ȃn timp ce tălpile mele fac să scrășnească pietrișul, nu știu dacă de la sol vine zgomotul, sau de la dinȃii mei. Expresia Annei se schimbă, de la surprinderea

ȃncântată la ȃngrijorare.

— Cas? Ce s-a ȃntâmplat?

— Tu să-mi spui, zic, mirat eu ȃnsumi de cȃt sunt de iritat. Unde ai

fost azi-noapte?

— Ce tot spui?

Ar face bine să mă convingă. Ar face bine să fie foarte convingătoare.

— Tu spune-mi doar unde-ai fost. Ce-ai făcut?

— Nimic, ȃmi rȃspunde ea. Am stat pe lȃngă casă. Miȃm ȃncercat forȃa. Am<

Se oprește.

— Ai, ce, Anna? insist eu.

Trăsăturile ȃi devin aspre.

— Am stat ascunsă ȃn camera mea pentru o vreme. După ce mi-am dat seama că spiritele sunt ȃncă aici.

Privirea ei e plină de reproș. E privirea aia, de— Ești sigură că n-ai plecat nicăieri? Că n-ai încercat să explorezi^{na}, ești mulțumit?

din nou Thunder Bay, poate să te duci prin parc și, nu știu, să dezmembrezi vreun biet amator de jogging?

Înfățișarea ei lezată face ca furia să mi se scurgă prin încălțări. Deschid gura, vrând să mă scot din încurcătura asta, dar cum să-i explic de ce sunt atât de furios? Cum să-i explic că ar trebui să-mi ofere un alibi mai solid?

— Nu-mi vine să cred că mă ^{acuzi}.

— Nu-mi vine să cred că nu-ți vine să crezi, ripostez, deși nu știu de ce nu mă pot împiedica să fiu atât de agresiv. Haide, Anna. Nu în fiecare zi se întâmplă să fie măcelăriți oamenii în orașul ăsta. Și exact în noaptea de după ce am eliberat cea mai puternică fantomă asasină din ⁴⁵emisfera vestică, apare cineva cu brațele și picioarele lipsă? A naibii coincidență, nu crezi?

— Dar e o coincidență, insistă ea, și văd că mâinile ei delicate s-au strâns acum în pumni.

— Nu-ți amintești ce s-a întâmplat până de curând? o întreb, gesticulând violent spre casă. Sfârtecarea părților din corp e, cum să⁵³ zic, un M.O. Pentru tine.

— Ce e ăla „M.O.”? se miră ea.

Clatin din cap.

⁴⁵ Abreviere uzuală pentru modus operandi, sau mod de operare, termen folosit în criminologie, descriind obiceiurile tipice ale unui făptaș.

— Nu înțelegi ce-nseamnă asta? Nu înțelegi ce-aș fi obligat să fac dacă vei continua să omori?

Văzând că ea nu răspunde, limba mea înnebunită toacă mai departe.

— Înseamnă că ajung să am o puternică senzație de genul Old

Yeller⁴⁶, adaug răstit.

Și, încă din clipa în care-mi rostesc replica, știu că n-ar fi trebuit. A fost o prostie și o răutate, și ea a prins aluzia. Old Yeller a fost făcut cam prin 1955⁴⁷. Probabil că ea l-a văzut când a apărut în cinematografe. Privirea pe care mi-o adresează e rănită și ofensată. Nu știu dac-a existat vreodată o privire care să mă facă să mă simt

mai rău decât acum. Și totuși, nu prea pot să-mi formulez cuvinte de

scuză. Ideea că ea, probabil, a rămas o asasină îmi zăbovește în minte.

⁴⁶ Film produs de compania Disney, în regia lui Robert Stevenson. Este vorba despre un băiat care adoptă un câine vagabond, dându-i numele de Old Yeller. Între ei se leagă o strânsă prietenie, și la un moment dat câinele îi salvează viața băiatului, alungând o ursoaică furioasă care-l atacase. Ulterior, îl salvează și pe fratele lui mai mare, atacat de un mistreț. Într-o seară, un lup turbat atacă ferma familiei. Old Yeller reușește să-l alunge, dar este mușcat în timpul luptei și se molipsește de turbare. Băiatul care-l adoptase, Arliss, se vede atunci nevoit să-l împuște.

⁴⁷ De fapt, filmul a apărut în 1957, iar romanul lui Fred Gipson, care a stat la baza scenariului, a fost publicat în 1956.

— N-am făcut-o eu. Cum poți să crezi una ca asta? Nu suport să mă gândesc nici la ceea ce am făcut deja!

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Nici măcar nu ne mișcăm. Anna e supărată și se străduiește din greu să nu plângă. Când ne privim unul pe celălalt, ceva din interiorul meu încearcă să-și găsească locul. Simt, în mintea mea și în pieptul meu, ceva ca o piesă de puzzle despre care știi că trebuie să se potrivească undeva, așa că tot încerci s-o forțezi din toate unghiurile posibile. Și deodată, cât ai pocni din degete, se potrivește. Atât de bine și de desăvârșit, încât nu-ți poți închipui cum a fost fără ca ea să stea acolo, cu doar câteva secunde mai devreme.

— Îmi pare rău, mă aud șoptind. Doar că< nu știi ce se
ntâmplă.

Privirea Annei se îndulcește, iar lacrimile îndărătnice încep să se retragă. După felul în care stă, după cum răsuflă, îmi dau seama că vrea să mă apropie. Ceva nou umple aerul dintre noi și niciunul dintre noi nu vrea să-l inhaleze. Nu pot să cred că se-ntâmplă așa ceva. N-am fost niciodată genul.

— Tu m-ai salvat, știi? rostește în cele din urmă Anna. M-ai eliberat. Dar numai pentru că sunt liberă, nu lucrurile care<
înseamnă< că pot avea

Se întrerupe. Ar vrea să spună mai multe. Știi că ar vrea. Dar, exact așa cum știi că ar vrea, știi și că n-o să le spună.

O simt cum încearcă să se convingă singură că nu trebuie să se apropie. Calmul se așterne asupra ei ca o pătură. Îi acoperă melancolia și tăcerile și dorințele de altceva, diferit. O mie de

argumente mi se îngrămădesc în gât, dar îmi încleștez dinții, oprindu-le acolo. Nu suntem copii, niciunul dintre noi. Nu credem în basme. Și, chiar dacă am crede, cine am fi? În niciun caz Făt-Frumos și Frumoasa Adormită. Eu le retez capetele victimelor mele, iar Anna trage de piele până se rupe, frânge oasele ca pe crengile verzi, în bucățele tot mai mici. Probabil că am fi dragonul afurisit și zâna cea rea. Știu asta. Dar tot trebuie să-i spun.

— Nu e corect.

Buzele Annei se arcuiesc într-un zâmbet. Ar fi trebuit să fie unul amar – ar fi trebuit să fie un rânjel – dar nu e.

— Știi ce ești tu, nu-i așa? mă întreabă. Tu ești mântuirea mea.

Calea mea spre ispășire. Ca să plătesc pentru tot ce am făcut.

Când îmi dau seama ce vrea, mă simt de parcă m-ar fi lovit cineva cu piciorul în piept. Nu mă miră că n-o trage așa spre ieșiri în oraș și plimbări în vârfulurile picioarelor printre lalele, dar nu mi-am imaginat în ruptul capului că, după toate cele întâmplante, ea ar vrea să fie expediată de pe lumea asta.

— Anna, îi zic, nu-mi cere să fac una ca asta.

Nu-mi răspunde.

— Pentru ce-au fost toate astea? Pentru ce m-am luptat? Pentru ce am făcut descântecul? Dacă tu voiai doar să<

— Du-te să-ți recapeți cuțitul, mă întrerupe ea, după care se topește prin aer chiar sub ochii mei, trecând în lumea cealaltă, în care nu pot s-o urmez.

Nouăsprezece

N-am putut să dorm azi-noapte. Am avut coșmaruri interminabile, cu figuri neguroase planând deasupra patului meu.

Mirosul dulceag, persistent, de fum. Mieunatul afurisitului de motan la ușa camerei mele. Ceva trebuie făcut. Nu mi-e frică de întuneric; totdeauna am dormit buștean și am umblat mai mult decât ar fi fost normal prin locuri întunecoase și primejdioase. Am văzut

majoritatea lucrurilor de care poți să te temi pe lumea asta și, sincer să fiu, mai rele decât toate sunt cele care-ți provoacă frica la lumină. Lucrurile pe care le vezi limpede cu ochii tăi și pe care nu poți să le uiți sunt mai de speriat decât figurile înghesuite, întunecate, lăsate în seama imaginației. Imaginația are o memorie slabă: se risipește și se încețoșează. Ochii își amintesc pentru mai mult timp.

În consecință, de ce mă înfioară atât un vis? Din cauză că l-am simțit ca și cum ar fi fost real. Și se repetă de prea multă vreme.

Deschid ochii și nu văd nimic, dar știu, ^{știu}, că dacă m-aș apleca să caut sub pat, vreun braț în putrefacție ar țâșni de acolo și m-ar trage până în infern.

Am încercat să pun coșmarurile astea pe seama Annei, pe urmă m-am străduit să nu mă gândesc deloc la ea. Să uit cum s-a încheiat ultima noastră discuție. Să uit că ea m-a însărcinat să-mi recuperez pumnalul și, după ce reușesc, s-o nimicesc cu ajutorul lui. Aerul îmi

țâșnește pe nări întrPentru că, sincer, cum aș putea? un pufnet iute, chiar în timp ce gândesc asta.

Așa că nu vreau. Nu vreau să mă gândesc la asta și am de gând să fac din tărăgănare noul meu sport național.

Îmi tot cade capul în toiul orei de Istoria lumii. Spre norocul meu, domnul Banoff nu și-ar da seama de asta nici într-un milion de ani, fiindcă eu stau în fundul clasei, iar el e la tablă, bolborosind despre războaiele punice. Probabil că aș fi chiar interesat, dacă măcar aș fi în stare să mă mențin conștient îndeajuns cât să ascult ce zice. Însă tot ce aud este bla-bla, cade capul, moș Ene pe la gene, trezește-te. Și de la

capăt. Când se sună de ieșire, mă scutur și clipesc pentru o ultimă oară, apoi mă salt în picioare din banca mea și pornesc spre vestiar, în direcția dulapului lui Thomas.

Mă reazem de ușa dulapului alăturat cât timp își îndeasă el cărțile înăuntru. Îmi evită privirea. Ceva îl sâcăie. De asemenea, observ că hainele îi sunt mai puțin boțite ca de obicei. Și par mai curate. Și asortate. Se dichisește pentru Carmel.

— Nu cumva ai gel în păr? îl tachinez eu.

— Cum poți să fii atât de vesel? replică el. N^{-ai} văzut știrile?

— Despre ce vorbești? întreb, hotărându-mă să fac pe nevinovatul.

Sau pe neștiutorul. Sau pe amândouă.

— Știrile, șuieră el, apoi coboară tonul. Tipul din parc.

Dezmembrat.

Privește în jur, însă nimeni nu-i acordă atenție, ca de obicei.

— Tu Tu nu? aud o voce în ureche. crezi că a fost Anna, îi zic.

Mă răsucesc pe călcâie. Carmel e exact lângă umărul meu. Se duce lângă Thomas și pot să-mi dau seama, după felul în care mă privesc amândoi, că deja au discutat subiectul în amănunțime. Mă simt atacat și un pic lezat. Ei doi m-au lăsat pe dinafară. Mă simt ca un puști bosumflat, ceea ce, de asemenea, mă scoate din pepeni.

— Nu poți să negi că e o coincidență extrem de ciudată, continuă

Carmel.

— Nu neg asta. Dar chiar e o coincidență. N-a fost ea.

— De unde știi? mă întreabă amândoi odată.

Ce drăguț!

— Bună, Carmel.

Discuția se întrerupe abrupt când se apropie Katie, cu un cârd de fete gălăgioase. Pe unele dintre ele nu le cunosc, însă pe vreo două sau trei le-am văzut pe la orele mele. Una, o brunetă minionă cu părul ondulat și pistrui, îmi dăruiește un zâmbet. Toate îl ignoră cu desăvârșire pe Thomas.

— Bună, Katie, îi răspunde Carmel liniștită. Care-i treaba?

— Mai ai de gând să ajuți la organizarea Balului de Iarnă? Sau ne lași pe mine, cu Sarah, Nat și Casey?

— Cum adică, „să ajut”? Sunt președinta micului ăstuia comitet! exclamă Carmel, privindu-le pe rând pe fete, perplexă.

— Mda, zice Katie, uitându-se drept spre mine. Asta a fost înainte să devii într-atât de ocupată.

Aș prefera să mă pot căra naibii de-aici și cred că și Thomas gândește la fel. E o discuție și mai incomodă decât cea despre Anna.

Însă Carmel e o forță care trebuie luată în considerare.

— Au, Katie, nu cumva încerci să pui la cale o uzurpare?

Katie clipește mirată.

— Ce? Ce tot spui? Întrebam doar.

— Ei bine, atunci liniștește-te. Balul o să fie abia peste trei luni. Ne întrunim duminică, zice Carmel, întorcându-i parțial spatele, într-un

gest care, efectiv, pune Katie are un zâmbet stânjenit pe chip. Bolborosește ceva și chiar ocapăt subiectului.

complimentează pe Carmel pentru puloverul ei drăguț, înainte de

a-și lua tălpășița cu coada între picioare.

— Și aveți grijă să veniți fiecare cu câte două idei pentru strângere de fonduri! strigă Carmel în urma lor, după care își întoarce privirea spre noi și ridică din umeri în semn de scuză.

— Uau, răsuflă Thomas. Afurisite mai sunt fetele.

Carmel face ochii mari, apoi zâmbește.

— Normal că așa suntem. Dar nu lăsa asta să te distragă.

Îmi vine și mie rândul.

— Spune-ne ce se petrece. De unde știi că pe tipul cu joggingul nu l-a dat gata Anna?

Acum îmi doresc să mai fi rămas Katie prin preajmă.

— Știu, îi răspund. Am fost să vorbesc cu ea.

Se schimbă priviri cu subînțelese. Ei mă consideră credul. Poate că așa și sunt, din moment ce chiar este o coincidență extrem de ciudată. Și totuși, m-am ocupat de fantome în cea mai mare parte a vieții

mele. Ar trebui să mi acorde prezumția de nevinovăție.

— Dar cum poți să fii sigur? insistă Thomas. Și ne putem permite, măcar, să riscăm? Știu, ce-a pățit ea a fost cumplit, dar și ea a făcut tot felul de porcării cumplite și poate c-ar trebui, pur și simplu, s-o trimitem oriunde le-oi trimite tu. Poate c-ar fi mai bine pentru toată lumea.

Sunt oarecum impresionat de faptul că Thomas vorbește așa, chiar dacă nu sunt de aceeași părere cu el. Însă genul ăsta de discuții

îl face să se simtă incomod. Își tot mută greutatea de pe un picior pe celălalt și-și împinge ochelarii cu ramă neagră în sus pe nas.

— Nu, răspund pe un ton categoric.

— Cas, intervine Carmel, tu n-ai de unde să știi dacă n-o să mai facă rău cuiva. Ea tot omoară oameni de cincizeci de ani. N-a fost ea de vină. Dar probabil că nici nu-i e chiar atât de ușor să se dezbrace dintr-odată.

gustul sângelui de pasăre. Vorbesc despre ea de parcă ar fi o lupoaică după ce a dat de

— Nu, zic încă o dată.

— Cas.

— Nu. Vă ascult raționamentele și bănuielile. Însă Anna nu merită să fie moartă. Iar dacă e să-i împlânt cuțitul în burtă< —

aproape că-mi vine să vărs când spun asta – < nu știu unde ar urma
s-o trimit.

— Dacă ți obținem dovezi<

Acum deja intru în defensivă.

— Lăsați-o în pace. E numai treaba mea.

— Treaba ta? se răstește Carmel. N-a fost numai treaba ta când ai avut nevoie de ajutorul nostru. Nu numai tu te-ai pus în primejdie în noaptea aia, în casa aia. N-ai niciun drept să ne ții la distanță acum.

— Știu, îi răspund și oftez.

Nu-mi dau seama cum aș putea să le explic. Mi-aș fi dorit ca ei să-mi fi fost mai apropiați, să-mi fi fost prieteni de mai multă vreme, astfel încât să poată ști ce încerc să spun, fără să mai am nevoie să

spun. Sau îmi doresc ca Thomas să fi fost și mai priceput la cititul gândurilor. Dar poate că e, pentru că-l văd punându-și mâna pe brațul lui Carmel și șoptindu-i că ar trebui să-mi mai acorde ceva timp. Ea îl privește de parcă ar crede că a înnebunit, dar face un pas înapoi.

— Așa ești tu mereu, cu fantomele tale? mă întrebă el.

Fixez cu privirea dulapul din spatele lui.

— Ce tot vorbești acolo?

Ochii ăia atotștiutori ai lui îmi scormonesc prin secrete.

— Nu știu, zice, după o secundă de ezitare. Ești mereu atât de<

protector?

În sfârșit, izbutesc să-l privesc în ochi. O mărturisire îmi stă în gât, chiar dacă suntem în mijlocul zecilor de elevi care se reped pe coridoare spre sălile unde au ora a treia. Aud frânturi din conversațiile lor în timp ce trec. Sună cât se poate de normal, și-mi

trece conversație, prin minte în care că te eu plângi n-am de participat profesori niciodată și te întrebi la ce -astfel o să facide

vineri seara. Cine a avut timp pentru așa ceva? Mi-ar plăcea să vorbesc cu Thomas și cu Carmel despre asta. Mi-ar plăcea să punem la cale o petrecere, sau să ne hotărâm ce DVD să închiriem și în a cui locuință să-l vedem.

— Poate mai târziu o să ne spui, îmi zice Thomas și-mi dau seama după vocea lui.

Știe. Mă bucur.

— Deocamdată, ar fi cazul să ne concentrăm numai pe recuperarea pumnalului tău, sugerează el, iar eu încuviințez din cap, cu un gest lipsit de fermitate.

Cum sunau vorbele tatei? Scapi de dracu' și dai de tată-său. Îi plăcea să glumească pe seama faptului că duce o viață plină de capcane.

— L-a văzut cineva pe Will? întreb.

— Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar nu vrea să răspundă, mă informează Carmel.

— Sunt nevoit să intru în el, rostesc cu regret. Will îmi place și știu

cât trebuie să fie de supărat. Dar nu se poate să rămână la el cuțitul tatei. Nici gând.

Sună de intrare pentru ora a treia. Coridoarele s-au golit fără ca noi să observăm și dintr-odată vocile ne sună prea tare. Nu se poate să rămânem aici grămadă, fiindcă, mai devreme sau mai târziu,

vreun supraveghetor excesiv de zelos al coridoarelor tot ne-ar pune pe goană. Însă eu și Thomas nu avem la îndemână decât sala de studiu, iar eu n-am chef să merg acolo.

— Vrei să chiulim? mă întreabă, citindu-mi gândurile< sau poate

e doar un adolescent normal, cu idei bune.

— Categorie. Tu ce zici, Carmel?

Ea ridică din umeri și-și strânge mai mult în jurul umerilor cardiganul crem.

— Eu am algebra, dar, în definitiv, cine are nevoie de așa ceva? Pe

lângă asta, încă n— Super. Hai să mâncăm ceva. Țam lipsit nici măcar de la o oră.

— La Sushi Bowl? propune Thomas.

— La pizza, răspundem în cor eu și Carmel, iar el zâmbeste cu gura până la urechi.

În timp ce înaintăm pe coridor, mă simt ușurat. Peste mai puțin de un minut, vom fi afară din școală, în aerul friguros de noiembrie, și oricine ar încerca să ne oprească s-ar alege cu degetul mijlociu.

Dar deodată cineva mă bate pe umăr. — Hei.

Când mă întorc, tot ce văd e un pumn îndreptându-se spre fața mea; asta, până când simt multicolora usturătură surdă de care ai parte când te pocnește cineva drept în nas. Mă îndoii de mijloc și închid ochii. Pe buze simt o umezeală caldă, lipicioasă. Nasul îmi sângerează.

— Will, ce faci? o aud pe Carmel strigând, după care intră în scenă și Thomas, iar Chase începe să mormăie.

Urmează zgomote de încăierare.

— Nu-i lua apărarea, zice Will. N-ai văzut știrile? Din cauza lui a fost omorât cineva!

Deschid ochii. Will mă privește fioros peste umărul lui Thomas. Chase e pregătit să sară pe mine, tot numai păr blond țepos și tricou cu mușchi, plin de nerăbdare să-i ardă un brânci lui Thomas de îndată ce șeful lui desemnat îi va da undă verde.

— N-a fost ea, îi zic, trăgându-mi sângele pe nas până în fundul gâtului.

E sărat și are gust de monede vechi. Când îmi șterg nasul cu dosul palmei, îl vopsesc în roșu aprins.

— N-a fost ea, mă îngână Will, pufnind în derâdere. N-ai auzit ce-au zis martorii? Au zis c-au auzit vaiete și mârâieli, dar dintr-un gâtlej omenesc. Au mai zis că au auzit vorbind o voce care nu suna absolut deloc omenește. Au zis că au găsit cadavrul în șase bucăți. Îți sună a cineva cunoscut?

a oricare psihopat de doi bani.— Îmi sună a o grămadă de cineva, îi răspund printre dinți. Sună

Numai că nu e așa. Iar vocea care vorbea în engleză fără să sune a voce omenească îmi face părul să se zbârlească la ceafă.

— Cât ești de orb, exclamă el. E vina ta. De când ai venit aici, întâi Mike, iar acum amărâtul ăsta din parc. Se oprește din

vorbit, se caută prin geacă și scoate la iveală cuțitul meu. Arată cu el spre mine, ca o acuzație: Îndeplinește-ți misiunea!

Ce, e idiot? Probabil că n-are toate țiglele pe casă dacă scoate așa cuțitul în mijlocul școlii. Riscă să i-l confiște și să fie pedepsit cu ședințe săptămânale de consiliere psihologică sau exmatriculat, iar eu, să fiu nevoit să pătrund prin efracție cine știe unde ca să mi-l recuperez.

— Dă-mi-l, îi zic.

Vocea îmi sună ciudat: sângerarea nasului mi s-a oprit, dar simt cheagul de acolo. Dacă aș respira pe nas, ca să vorbesc normal, l-aș înghiți și hemoragia ar lua-o de la capăt.

— Pentru ce? întrebă Will. Tu nu-l folosești. Așa că poate o să-l

folosesc eu. Întinde cuțitul spre Thomas. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aș tăia pe cineva viu? Oare l-ar trimite în același loc în care-i trimite pe-ăia morți?

— Tu să nu te apropii de el, îi șuieră Carmel, strecurându-se între

Thomas și cuțit.

— Carmel! strigă Thomas, trăgând-o cu un pas înapoi.

— Acum îi ești credincioasă lui, hm? întrebă Will, răsfrângându-și buza superioară ca și cum în viața lui n-ar fi văzut

ceva mai dezgustător. Pe când lui Mike nu i-ai fost credincioasă niciodată.

Nu-mi place cum decurge treaba. Adevărul e că nu știu ce s-ar întâmpla dacă pumnalul ar fi folosit împotriva unei persoane vii. După știința mea, n-a fost folosit niciodată. Nu vreau să mă gândesc ce rană ar putea să provoace, una care ar putea să-i întindă lui Thomas pielea peste față și să lase o gaură neagră în loc. Trebuie să

fac ceva, iar câteodată asta înseamnă să fiu un nemernic.— Mike a fost o jigodie, exclam cu voce tare, iar Will încremenește din cauza șocului, adică exact ceea ce avusesem în intenție. El nu merita să-i fie cineva credincios. Nici Carmel, nici tu.

Întreaga lui atenție e îndreptată acum asupra mea. Lama sclipește viu în luminile fluorescente ale școlii. Nu vreau nici eu să-mi stea pielea întinsă peste față, dar sunt curios. Mă întreb dacă legătura dintre mine și cuțit, dreptul meu de sânge de a-l mânui, m-ar proteja

cumva. Cântăresc posibilitățile în minte. Să mă reped la el? Să i-l smulg cu forța?

Numai că, în loc să arate scos din sărite, Will rânjește.

— O s-o omor, să știi, îmi zice. Pe micuța și draga ta Anna.

Micuța și draga mea Anna. Oare sunt chiar atât de transparent? Să

fi fost ceva evident, tot timpul, pentru toată lumea, cu excepția mea?

— Acum nu mai e slabă, idiotule, mă stropșesc la el. N-o să ajungi nici la doi metri de ea, cu cuțit magic sau fără.

— Mai vedem noi, îmi răspunde, și-mi cade inima în stomac când văd cum pumnalul meu, pumnalul tatălui meu, dispare la loc în

Întunericul gecii lui.

Mai mult decât orice, îmi vine să mă arunc pe el, dar nu pot să risc să fie cineva rănit. Ca și cum ar vrea să-mi spună același lucru, Thomas și Carmel vin de-o parte și de cealaltă a mea, pregătiți să mă rețină.

— Nu aici, îmi zice Thomas. O să-l luăm înapoi, nu-ți face griji. Găsim noi cum.

— Am face bine să ne mișcăm repede, îi răspund, fiindcă nu știu

dacă am spus adevărul acum câteva clipe.

Annei i-a intrat în cap că trebuie să piară. E posibil ca ea chiar să-l lase pe Will să intre pe ușa ei din față, doar ca să mă scutească de durerea de a o nimici cu mâna mea.

Ne hotărâm să sărim peste pizza. De fapt, ne hotărâm să sărim peste tot restul zilei de școală și, în schimb, să mergem la mine acasă.

Îndreptul minunată de delincvenți. Eu merg cu Thomas în Tempoulam transformat pe Thomas și pe Carmel într-o pereche de-a

lui, iar Carmel ne urmează cu mașina ei.

— Așa, începe el, dar se oprește, mușcându-și buza.

Aștept continuarea, însă el începe să-și facă de lucru cu mânecile hanoracului său gri, care sunt un pic cam prea lungi și încep să se roadă la manșete.

— Știi despre Anna, zic eu, ca să-i ușurez situația. Știi ce simt eu pentru ea.

Thomas face semn din cap că da.

Îmi trec degetele prin păr, dar îmi cade la loc peste ochi.

— E din cauză că nu mă pot opri să mă gândesc la ea? Îl întreb.

Sau tu chiar poți să auzi ce se petrece în capul meu?

Thomas își țuguie buzele.

— Niciuna, nici alta. Am tot încercat să mă țin departe de capul tău, de când mi-ai cerut-o. Pentru că suntem<

Se întrerupe iar, arătând oarecum ca un mielușel, tot rozându-și buzele și privind pe sub gene.

— Pentru că suntem prieteni, zic, trăgându-i un pumn în braț. Poți s-o spui, omule. Suntem prieteni. Tu îmi ești, probabil, cel mai bun prieten. Tu și Carmel.

— Mda, confirmă Thomas.

Probabil că amândoi avem aceeași expresie: ușor stânjenită, dar bucuroasă. Își drege glasul.

— Așa, în fine. Știu despre tine și Anna datorită energiei. Datorită

aurei.

— Aurei?

— Nu e doar o chestie mistică. Probabil că majoritatea oamenilor ar avea capacitatea s-o distingă. Numai că eu pot s-o văd mai limpede. La început, am crezut că era numai felul tău de a te manifesta cu toate fantomele. Aveai soiul ăla de strălucire entuziastă ori de câte ori vorbeai despre ea, sau mai ales când erai în apropierea casei. Acum, însă, o ai tot timpul.

caraghios Zâmbesc, acum fără pentru să spun faptul nimic. că Ea n-e am cu înțemine les tot mai timpul. devreme. Mă simt Dar, stați un pic, măcar avem acum povestea asta ciudată de relatat, dragoste și moarte și sânge și probleme cu tăticii. Și, mama mă-sii, cred că sunt visul erotic al oricărui psihiatru.

Thomas oprește mașina pe aleea din fața casei mele. Carmel, ajunsă cu doar câteva secunde după noi, ne prinde din urmă la intrare.

— Azvârliți-vă lucrurile pe unde vreți, îi îndemn când intrăm.

Ne lepădăm gecile și ne aruncăm gențile pe canapea. Răpăitul ritmic al piciorușelor negre anunță sosirea lui Tybalt, care se grăbește să se cațere pe piciorul lui Carmel, ca să-l țină în poală și să-l mângâie. Thomas îl privește chiorâș, însă Carmel îl culege imediat în brațe pe micul ei curtezan patrupe.

Îi conduc în bucătărie și-i instalez la masa noastră rotundă din lemn de stejar. Îmi vâr capul în frigider.

— Avem câteva cutii de pizza congelată, sau dincoace, o grămadă de șuncă presată și cașcaval. Aș putea să fac sandvișuri submarin la cuptor.

— Sandvișuri submarin, mă aprobă Thomas și Carmel, la unison.

Urmează un scurt moment de zâmbete și îmbujorări. Mormăi ceva în barbă despre aure care încep să strălucească, iar Thomas înhață șervetul pentru vase de lângă chiuvetă și-l azvârle spre mine. După cam douăzeci de minute, mestecăm împreună câteva

sandvișuri submarin de-a dreptul excelente, iar aburul din al meu pare să îmi înmoaie sângele închegat din nas.

— Asta o să lase vânătaie? mă interesez.

Thomas mă examinează cu atenție.

— Nee, răspunde. Am impresia că Will nu știe să lovească nici

de doi bani.

—E bine, zic. Mama s-a săturat până peste cap să mă doftoricească. Am impresia că-a făcut mai multe farmece de vindecare de când suntem în expediția asta decât în ultimele noastre

douăsprezece expediții laolaltă.— Asta a fost altfel pentru tine, nu-i așa? mă întrebă Carmel,

între două îmbucături de carne de pui și brânză Monterey Jack. Anna chiar te-a făcut paf.

Dau aprobator din cap.

— Anna și tu și Thomas. N-am mai înfruntat niciodată așa ceva ca ea. Și niciodată n-am fost nevoit să le cer unor oameni normali să vină cu mine ca să ne ocupăm de o fantomă.

— Eu cred că e un semn, zice Thomas, cu gura plină. Cred că înseamnă că ar trebui să rămâi aici. Să le mai dai fantomelor o mică pauză.

Inspir adânc. Asta e, probabil, singura dată din viața mea când aș putea să fiu tentat de așa ceva. Mi-aduc aminte, când eram mai mic, înainte ca tata să fie omorât, cum mă gândeam că ar fi frumos dacă ar mai renunța pentru o vreme. Că ar fi frumos să rămânem într-un loc unde să-mi fac ceva prieteni și să-l am doar pentru mine sâmbăta după-amiaza, să jucăm baseball, nu să stea la telefon cu cine știe ce ocultist sau să-și îngroape nasul în cine știe ce carte veche mucegăită.

Însă toți copiii au astfel de sentimente privitoare la tații lor și la meseriile acestora, nu numai cei ai căror părinți sunt vânători de fantome.

Acum, am din nou sentimentul ăla. Ar fi frumos să rămân în casa asta. E confortabilă și are o bucătărie drăguță. Și ar fi super să-mi pot petrece timpul cu Carmel și Thomas și cu Anna. Am putea termina liceul împreună, poate chiar să mergem la facultăți situate aproape între ele. Ar fi ceva aproape normal. Numai eu, prietenii mei cei mai buni și iubita mea moartă.

Ideea mi se pare atât de caraghioasă, încât chiar pufnesc.

— Ce e? se interesează Thomas.

— Nu mai e nimeni care să facă tot ceea ce fac eu, îi răspund. Chiar dacă Anna nu mai omoară, alte fantome continuă să o facă. Trebuie să-mi recapăt cuțitul. Și, până la urmă, va trebui să mă întorc la muncă.

Thomas fa— Și cum facem ca să recuperăm cuțitul? întrebă ea. ce o mutră abătută. Carmel își drege glasul.

— E evident că n-are chef să ți-l dea pur și simplu, comentează Thomas, morocănos.

— Știi ce, părinții mei sunt prieteni cu părinții lui, propune Carmel. Aș putea să-i rog să apeleze la ei, știi, să le spună că Will a furat o importantă moștenire de familie. Nici n-ar fi o minciună.

— N-aș vrea să răspund la chiar atâtea întrebări despre cum se

face că importanta mea moștenire de familie e un cuțit cu aspect letal, îi zic. Pe lângă asta, nu cred că părinții ar

reprezenta o presiune suficientă în vremurile noastre. Va trebui să-l furăm.

— Să pătrundem în casa lui și să-l furăm? se miră Thomas.

Te-ai

țicnit.

— Nu tocmai, îmi ia apărarea Carmel , ridicând din umeri. Am o cheie de la casa lui. Ai mei sunt prieteni cu ai lui, ai uitat? Avem fiecare chei de la casele celorlalți, pentru cazul în care ar rămâne cineva pe dinafară sau s-ar pierde vreo cheie, sau ca să vadă de casă cât timp ceilalți sunt plecați din oraș.

— Ce ciudat, remarc, iar ea zâmbește cu superioritate.

— Părinții mei au cheile de la jumătate din casele din cartier. Toată lumea moare să facă schimb de chei cu noi. Însă familia lui Will e singura care are o dublură de la a noastră. Carmel ridică iar din umeri. Uneori, rentează să ai pe cap un întreg oraș. Dar, în cea mai mare parte a timpului, e doar sâcâitor.

Evident că eu și Thomas n-avem habar la ce se referă. Noi am crescut cu părinți bizari, vrăjitori. Oamenii n-ar face schimb de chei cu noi nici într-un milion de ani.

— Atunci, când o facem? întreabă Thomas.

— Cât mai curând posibil, îi răspund. Cândva când nu e nimeni acolo. Pe timpul zilei. Devreme, imediat după ce pleacă el la școală.

— Dar probabil că-și ia cuțitul cu el, remarcă Thomas.

Carmel își scoate imediat telefonul.

— O să lansez un zvon prin SMS că el umblă cu un cuțit prin

școală și cineva ar trebui săși-o să prefere siguranța. Ți pârască.
O să audă el până dimineață

— Doar dacă nu s-o hotărî să rămână acasă, intervine Thomas, iar eu îl privesc lung.

— Ai auzit vreodată de Toma Necredinciosul⁴⁸?

— Nu se potrivește, îmi răspunde, cu un aer superior. Ăla se referă la cineva care e sceptic. Eu nu sunt sceptic. Sunt pesimist.

— Thomas, gungurește Carmel. Habar n-am avut ce geniu ești tu.

Degetele îi zboară cu febrilitate pe tastatura telefonului. Deja a trimis două mesaje și a primit două răspunsuri.

— Hai, terminați, le zic. Mergem mâine-dimineață. Presupun c-o să lipsim de la prima și de la a doua oră, probabil.

— Nu-i nimic, zice Carmel. Sunt exact cele două la care am fost azi.

Dimineața ne găsește, pe mine și pe Thomas, înghesuiți în Tempoul lui, parcat după colțul străzii pe care se află casa lui Will.

Ne-am ascuns capetele sub glugile hanoracelor, iar ochii ne sunt cuprinși de neastâmpăr. Arătăm exact așa cum te aștepti să arate cineva aflat la câteva minute distanță de comiterea unei infracțiuni

⁴⁸ Thomas, în engleză, e echivalentul prenumelui Toma.

mama lui e contabilă, sau agent de asigurări. Indiferent ce-o fi, e ceva care sună de-a dreptul plicticos.

Carmel s-a împotrivit, declarând că e o discriminare, că ea ar trebui să fie prezentă, pentru eventualitatea în care ceva ar ieși rău, pentru că ea măcar ar avea o scuză rezonabilă de a fi trecut pe-aici. Thomas nici n-a vrut să audă. Intenția lui a fost una protectoare, însă când îl văd acum mușcându-și buza de jos și sărind ca ars la cea mai insignifiantă mișcare, îmi zic că poate ar fi fost mai bine să fiu cu Carmel. Când începe să-mi vibreze telefonul, se smucește ca o pisică speriată.

— E Carmel , îmi spun, pregătindu-mă să răspund.

— Nu e aici, îmi zice ea, într-o șoaptă panicată.

— Ce?

— Niciunul dintre ei nu e. Chase a dispărut și el.

— Ce? întreb încă o dată, cu toate că am auzit ce-a spus.

Thomas mă trage de mânecă, de parcă ar fi un băiețel nerăbdător

din clasele primare.

—Thunder Nu s-au dus la școală, mă răstesc la el.Bay probabil că e blestemat. Nimic nu merge cum trebuie în orașul ăsta tâmpit. Iar acum am îngrijorarea lui Carmel într-o ureche și ipotezele lui Thomas în cealaltă, și sunt de-a dreptul prea multe persoane, naibii, în mașina asta ca să mai pot gândi limpede.

— Ce facem acum? mă întrebă amândoi, în același timp.

Anna. Ce-o fi cu Anna? Will are pumnalul, iar dacă a aflat de

trucul cu mesajele-capcană trimise de Carmel , cine știe ce s-ar fi putut hotărî să facă. E îndeajuns de inteligent ca să ne întindă o cursă; știu că e. Și, cel puțin în ultimele câteva săptămâni, am fost suficient de fraier ca să cad în așa ceva. E posibil să rătăcesc de noi chiar în clipa asta, imaginându-și cum îi scotocim prin cameră, în timp ce el înaintează pe aleea din fața casei Annei cu cuțitul meu în mână și cu lacheul lui blond la remorcă.

— Pornește, mârâi printre dinți spre Thomas și-i închid telefonul

lui Carmel.

Trebuie să ajungem la Anna, cât mai repede. Cine știe, ar putea să fie deja prea târziu.

— Încotro? întrebă Thomas, chiar dacă deja a pornit motorul și trece de colț, spre fațada casei lui Will.

— Spre Anna.

— Doar nu crezi, începe Thomas. Poate că doar au vrut să mai stea acasă. Poate că s-or duce la școală și doar au întârziat.

Continuă să vorbească, însă ochii mei remarcă altceva în timp ce trecem pe lângă casa lui Will. E ceva în neregulă cu draperiile de la

fereastra unei camere de la etaj. Nu numai că sunt trase, în timp ce la toate celelalte ferestre sunt deschise. E ceva legat de felul în care sunt trase. Par să fie în dezordine, cumva. Ca și cum ar fi fost aruncate laolaltă.

— Stai, îi zic lui Thomas. Oprește mașina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thomas, însă eu îmi păstrez privirea îndreptată spre fereastra de la etaj.

cu porcăriile astea. Eu o să intru și El e înăuntru, știu că e, și dintr-o dată mă enervez ca naiba. Gata-mi iau cuțitul înapoi, iar Will

Rosenberg ar face bine să se ferească din calea mea.

Cobor înainte să se oprească mașina. Thomas se zorește după mine, bâjbâind cu centura de siguranță. După zgomot, aproape că se prăbușește pe portiera din dreptul volanului, însă zgomotul familiar al pașilor lui stângaci mă prinde din urmă și el începe să-mi pună un milion de întrebări.

— Ce facem? Ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-mi iau cuțitul înapoi, îi răspund.

Ne mișcăm fundurile cu viteză pe alee și urcăm în salturi treptele verandei. Îi dau peste mână lui Thomas când se întinde să bată în ușă și vâr cheia în încuietore. Sunt cu capsă pusă și nu vreau să-i ofer lui Will mai multe avertismente decât e necesar. N-are decât să încerce să-l păstreze. N-are decât, însă Thomas mă apucă de mâini.

— Ce e? Îl întreb, răstit.

— Folosește-le pe-astea măcar, îmi zice, întinzându-mi o pereche de mănuși.

Îmi vine să-i zic că nu ne mai jucăm de-a spărgătorii, dar îmi e mai ușor să mi le pun decât să-l contrazic. Își pune și el o pereche, iar eu răsucesc cheia și deschid ușa.

Singurul lucru bun legat de intrarea în casă e că nevoia de a păstra liniștea îl împiedică pe Thomas să mă mai piseze cu întrebările.

Inima îmi bate ca un ciocan în coaste, tăcută, dar insistentă. Mușchii îmi sunt încordați și tremură. Nu seamănă deloc cu

vânarea unei fantome. Nu mă simt sigur pe mine și nici puternic. Mă simt ca un

puști de cinci ani într-un labirint din gard viu, după lăsarea întunericului.

Interiorul casei e drăguț. Podele din lemn de esență tare și covoare groase. Balustrada scării care duce la etaj arată de parcă ar fi fost tratată cu lac pentru lemn în fiecare zi de când a fost cioplită. Pe pereți sunt lucrări de artă srcinale, și nu dintre cele aparținând bizarului gen modern: știți care, de genul celor pentru care vreun

dobitoc costeliv din New York îl declară geniu pe vreun alt dobitoc costeliv pentru că pictează „pătrate roșii de-a dreptul învăpăiate”.

Lucrările astea sunt clasice, peisaje de litoral de inspirație franceză și mici portrete umbrite de femei în rochii delicate din dantelă. Gideon m-a școlit în materie de evaluarea artei în Londra, la V&A⁴⁹.

— Hai să mergem să-mi iau cuțitul și să plecăm, îi șoptesc lui Thomas.

Pornesc primul pe scară și când ajung sus cotesc la stânga, spre camera cu draperiile trase. Îmi trece prin minte că e posibil să mă fi

⁴⁹ Abreviere uzuală pentru Victoria and Albert Museum din Londra, cel mai mare muzeu de artă decorativă și design din lume, găzduind o colecție permanentă de peste 4,5 milioane de exponate.

înșelat total. E posibil să nu fie nicidecum un dormitor. Poate să fie o cameră pentru depozitare sau pentru joacă, sau oricare alta care ar putea avea draperiile trase. Dar nu mai e timp acum pentru asta.

Sunt deja în fața ușii închise.

Mânerul se răsuțește ușor când îl încerc și ușa se deschide parțial.

Înăuntru e prea întuneric ca să pot vedea bine, dar reușesc să disting forma unui pat și, cred eu, a unui șifonier. Camera e goală. Eu și Thomas ne strecurăm înăuntru ca doi vechi profesioniști. Până acum, e bine. Îmi fac drum spre mijlocul încăperii. Clipesc, ca să-mi activez vederea nocturnă ameliorată.

— Poate c-ar trebui încercat să aprindem o veioză, ceva, șoptește

Thomas.

— Poate, îi răspund absent.

În realitate, nu prea sunt atent la el. Încep să văd un pic mai bine

acum, iar ceea ce văd nu-mi place.

Sertarele șifonierului atârnă deschise. Din ele se revarsă tot felul de veșminte, ca și cum s-ar fi scotocit printre ele în grabă. Până și poziția patului e ciudată. E îndreptat în unghi spre perete. A fost mutat.

Rotindu-mă în cerc, văd că ușa dulapului e larg deschisă, iar un

poster din apropiere e pe jumătate — Cineva a fost deja aici, zice Thomas, renunțând la șoaptă.sfâșiat.

Îmi dau seama că am început să transpir și-mi șterg fruntea cu dosul mâinii înmănușate. Nu are sens. Cine să fi fost deja aici? Poate că Will o avea și alți dușmani. A naibii coincidență, dar, dacă stau să mă gândesc, coincidențele par să fie la ordinea zilei.

Prin întuneric, parcă văd ceva lângă poster, ceva pe perete. Pare să fie un scris de mână. Mă apropii de el și piciorul mi se izbește de

ceva de pe podea, cu un bufnet familiar. Știu despre ce e vorba^a chiar înainte să-i spun lui Thomas să aprindă lumina. Când strălucirea inundă încăperea, deja am început să bat în retragere și vedem amândoi în mijlocul a ce anume ne aflăm.

Amândoi sunt morți. Chestia lovită de piciorul meu a fost coapsa

lui Chase — sau ceea ce a mai rămas din ea —, iar ce crezusem că ar fi un scris pe perete sunt, în realitate, jeturi de sânge lungi și groase. Sânge închis la culoare, arterial, în arce de cerc succesive. Thomas m-a apucat de tricou din spate și scoate icnetele alea de panică. Mă desprind cu blândețe. Îmi simt creierul deconectat și înviorat.

Instinctul de a investiga e mai puternic decât imboldul de a fugi.

Cadavrul lui Will e dincolo de pat. Zace întins pe spate, cu ochii deschiși. Unul dintre ochi e roșu și la început cred că toate vasele de sânge i s-au spart, însă e roșu numai de la o pată împrăștiată de sânge. Camera în jurul lor e devastată. Cearșafurile și păturile sunt sfâșiate și zac grămadă lângă brațul lui Will. El e încă în ceea ce presupun că-i servește drept

pijama, un tricou și o pereche de pantaloni din flanelă. Chase e îmbrăcat. Gândesc toate amănunțele

astea așa cum le-ar gândi cineva de la CSI, ordonându-le și consemnându-le, împiedicându-mă să mă gândesc la ceea ce am observat în clipa în care s-a aprins lumina.

Rănilor. Amândoi au răni: clare, roșii, încă sângerând. Mari, zdrențuite, în formă de semilună, cu mușchi și oase lipsă. Aș recunoaște rănilor astea oriunde, chiar dacă nu le-am văzut decât în imaginația mea. Sunt răni de mușcături.

Ceva i-a devorat.

Exact cum l-a devorat pe tatăl meu.

— Cas! strigă Thomas și, după cum îi sună vocea, îmi dau seama că mi-a rostit deja numele de câteva ori fără să primească vreun răspuns. Trebuie să plecăm de-aici!

Picioarele mele parcă au prins rădăcini. Am impresia că nu sunt în stare să mă clintesc, însă el mă cuprinde cu brațele în jurul pieptului, ținându-mi brațele în jos și trăgându-mă afară. Abia când stinge

lumina și imaginea din cameră se întunecă, mă smucesc din mâinile lui și o rup la fugă.

Douăzeci

— Ce facem?

Asta e ceea ce mă tot întreabă Thomas. Carmel a sunat de două

ori, dar i-am ignorat apelurile. Ce facem? N-am nicio idee. Doar stau, tăcut, pe scaunul din dreapta, în timp ce Thomas conduce, către nicăieri în mod deosebit. Cam așa probabil că e catatonia. Nu

există gânduri panicate care să-mi gonească prin cap. Nu-mi fac planuri,

nici evaluări. Nu există decât o ușoară și ritmică repetiție. E aici.
E

aici.

Cu o ureche, aud vocea lui Thomas. Vorbește la telefon cu cineva, explicându-i ce-am găsit. Probabil că e Carmel. Probabil că ea a renunțat să mă sune pe mine și a încercat la el, știind că va primi răspuns.

— Nu știu, zice el. Cred că s-a speriat. Cred că s-a pierdut cu firea.

Mușchii feței îmi zvâcnesc, de parcă ar vrea să reacționeze și să

ridice mânușa, dar e o reacție lenevoasă, ca atunci când îți revii după novocaină la dentist. Gândurile îmi picură lent în creier. Will și Chase sunt morți. Creatura care mi-a devorat tatăl. Thomas conduce către nicăieri.

Niciunul dintre gânduri nu se intersectează cu oricare altul. Niciunul dintre ele nu are prea multă logică. Dar, cel puțin, nu sunt speriat. Deodată, robinetul începe să picure mai iute și Thomas mă

strigă pe nume și mă lovește peste braț, efectiv dând iar drumul laapă.

— Du-mă la Anna, îi cer și-l văd că răsuflă ușurat.

Măcar am spus ceva. Măcar am luat un soi de hotărâre, am dat un

soi de ordin de executat.

Mergem să facem ce-am vorbit, îl aud rostind la telefon.

Mda.

Mergem acum acolo. Vino și tu. Nu intra dacă vezi că n-am ajuns noi înainte!

A înțeles greșit. Cum aș putea să-i explic? El nu știe cum a murit tatăl meu. El nu știe ce înseamnă asta: că, în sfârșit, creatura a dat de

mine. A izbutit să mă găsească, tocmai acum, când sunt practic lipsit de apărare. Și nici măcar nu știam că mă caută. Aproape c-aș putea să zâmbesc. Soarta se ține de farse.

Kilometrii trec ca prin ceață. Thomas flecărește, tot felul de lucruri încurajatoare. Frânează pe aleea din fața casei Annei și coboară.

Portiera mea se deschide după câteva secunde și el mă trage afară de braț.

— Haide, Cas, mă îndeamnă și eu îmi ridic spre el o privire solemnă. Ești gata? mă întrebă. Ce ai de gând să faci?

Nu știu ce să spun. Starea de șoc își pierde farmecul. Îmi vreau creierul înapoi. Ce, nu poate să se scuture odată, ca un câțel, și să se întoarcă la treabă?

Tălpile noastre scrâșnesc pe pietrișul rece. Răsuflarea mea e vizibilă, în norișori strălucitori. Din dreapta mea, norișorii lui Thomas apar mult mai rapid, în mici pufăituri agitate.

mea ceva asemănător. Nu— Te simți bine? se interesează el. Frate, n.mi vine să cred că ea< Că asta<am mai văzut în viața

—

Se întrerupe și se îndoiaie de mijloc. Își aduce aminte, iar dacă-și va aduce aminte prea intens, sau prea bine, e posibil să verse. Întind un braț și-l echilibrez.

— Poate c-ar trebui s-o așteptăm pe Carmel, propune el.
Deodată, mă trage înapoi.

Ușa Annei s-a deschis. Ea iese pe verandă, grațioasă, ca o căprioară. Îi privesc rochia primăvărată. Nu face niciun gest să se înfășoare, cu toate că vântul probabil aruncă pe ea pături tăioase de gheață. Umerii ei dezgoliți, morți, nu pot să-l simtă.

— Îl ai? mă întreabă ea. L-ai găsit?

— Ce să ai? șușotește Thomas. Despre ce vorbește?

Scutur din cap ca răspuns pentru amândoi și urc treptele verandei. Trec drept pe lângă ea, intru în casă și ea mă urmează.

— Cas! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Degetele ei îmi ating ușor brațul.

— Înapoi, surioară! țipă Thomas.

Ba chiar o îmbrânțește și se strecoară între noi. Face acel mic și

caraghios „semn al crucii” cu degetele, dar nu i-o iau în nume de rău. E speriat. Și eu sunt.

— Thomas, îi zic. N-a fost ea.

— Ce?

— N-a făcut-o ea.

Îl privesc cu calm, astfel încât să vadă că ghearele șocului își slăbesc strânsoarea. Îmi revin în fire.

— Și lasă chestia aia cu degetele, adaug. Ea nu e vampir, și chiar să fi fost, nu cred că ar fi avut vreun efect crucea ta din falange.

Thomas își lasă brațele să-i cadă pe lângă corp. Ușurarea îi destinde mușchii faciali.

— Sunt morți, îi zic Annei.

— Cine a murit? Și de ce nu mă acuzi iar?

Thomas își drege glasul.

azi—dimineață? Ei bine, el nu, dar te acuz eu. Unde ai fost astă noapte și

— Am fost aici, îi răspunde ea. Tot timpul sunt aici.

De afară, aud un mormăit de cauciucuri. A sosit Carmel.

— Totul a fost bine și frumos cât timp ai fost închisă , ripostează Thomas. Dar poate acum, dacă tot ești liberă, umbli peste tot. Și de ce n-ar fi așa? De ce-ai sta aici, unde ai fost captivă timp de cincizeci de ani?

Privește în jur, agitat, chiar dacă în casă e liniște. Nimic nu indică prezența unor spirite furioase.

— Eu nici măcar n-aș vrea să fiu acum aici, mărturisește Thomas.

Zgomotul pașilor duduie pe verandă și Carmel dă buzna înăuntru, ținând în mâini, nu altceva, ci o bătă de baseball metalică.

Pleacă naibii de lângă ei! urlă ea cât o țin plămâni.

Își avântă bătă într-un arc larg și-o izbește pe Anna peste față.

—

Efectul e ca și cum l-ai pocni pe Terminator cu o țeavă din plumb. Anna pare doar surprinsă, apoi oarecum jignită. Am impresia c-o văd pe Carmel înghițind în sec.

— Totul e în regulă, îi zic și bâta coboară cu vreo doi centimetri.

N-a fost ea.

— De unde știi? mă ia la rost Carmel.

Ochii îi strălucesc și bâta îi tremură în mâini. E alimentată de adrenalină și de frică.

— De unde să știe ce? intervine Anna. Despre ce tot vorbiți? Ce s-a întâmplat?

— Will și Chase sunt morți, o informez eu.

Anna își lasă privirea în jos. Apoi întreabă:

— Cine e Chase?

Nu s-ar putea ca toată lumea să înceteze cu pusul atâtor întrebări afurisite? Sau, cel puțin, nu s-ar putea să răspundă altcineva la ele?

— E unul dintre tipii care l-a ajutat pe Mike să mă păcălească, în noaptea< El a fost celălalt de lângă fereastră.

— Ah.

Annei Când totul vede Carmel că nu mă se crispează grăbesc să la continui, partea sângeroasă. Thomas îi Thomas povestește scuză din priviri, dar vorbește mai departe. Anna ascultă, urmărindu-mi reacțiile.

— Cine-ar putea să facă una ca asta? Întreabă Carmel , furioasă.

Ați atins ceva? V-a văzut cineva?

Își plimbă privirea de la Thomas la mine și înapoi.

— Nu. Am purtat mănuși și nu cred să fi mișcat ceva cât timp am

fost acolo, îi răspunde Thomas.

Amândoi au vocile egale, chiar dacă un pic repezite. Se concentrează asupra aspectelor practice, iar asta îmi ușurează sarcina. Dar nu pot să-i las pe ei. Nu înțeleg ce se petrece aici și avem nevoie să descoperim. Ei trebuie să știe totul, sau cel puțin atât cât suport să le povestesc.

— Era foarte mult sânge, adaugă Thomas, cu o voce firavă. Cine-ar putea să facă una ca asta? De ce-ar vrea cineva<?

— Nu e vorba despre cineva, nu tocmai. Mai degrabă, despre ceva, îl corectez, și dintr-odată mă simt istovit.

Spătarul canapelei îmbrăcată în praf arată fantastic. Mă sprijin de el.

— Despre „ceva”? se miră Carmel.

— Mda. O creatură. Nu e o persoană. Nu mai e. E aceeași creatură care l-a dezmembrat pe tipul din parc, adaug, înghițind în sec. Urmele de mușcăături au fost probabil camuflate. Păstrarea probelor sub cearșaf. N-au dat sfoară în țară. De-asta nu mi-am dat seama mai devreme.

— Urme de mușcăături, repetă Thomas, în șoaptă, făcând ochii mari. Așa ceva erau? Dar nu se poate. Erau prea mari: se vedeau hălci enorme sfâșiate.

—

— Am mai văzut așa ceva, spun. Stați. Nu e adevărat. Nu le-am văzut niciodată, în realitate. Și nu știu ce caută aici, acum, după zece ani.

Carmel ciocănește absentă în podea cu vârful bâtei ei din

aluminiu; sunetul se aude ca un clopot dezacordat prin casa goală. Fără să spună nimic, Anna se duce spre ea și-i ia bâta, pe care o pune pe canapea.

— Scuză-mă, șoptește ea, ridicând din umeri spre Carmel, care-și încrucișează brațele pe piept și ridică, la rândul ei, din umeri.

— Nu-i nimic. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce fac. Și scuză-mă pentru, știi tu, lovitura de adineauri.

— Nu m-a durut, îi răspunde Anna, oprindu-se lângă mine.

Cassio, tu știi ce e creatura ^{aia}.

— Când aveam șapte ani, tata s-a dus după o fantomă, în Baton Rouge, în Louisiana, povestesc, privind în jos, spre podea, spre picioarele Annei. Nu s-a mai întors niciodată. L-a dat gata.

Anna își pune o mână pe brațul meu.

A fost vânător de fantome, ca tine, zice ea.

— Ca toți strămoșii mei, o completez. A fost la fel ca mine, și mai bun ca mine.

Gândul că fantoma care mi-a asasinat tatăl e aici îmi face capul să se învâртеască. Nu trebuia să se întâmple așa. Trebuia să mă duc eu după ea. Trebuia să fiu pregătit, să am toate uneltele, trebuia să vânez până în fundul pământului.

— Dar chiar și-așa l-a omorât, închei.

— Cum l-a omorât? mă întrebă Anna, încetișor.

— Nu știu, îi răspund, constatând că-mi tremură mâinile. Altădată, credeam că s-a întâmplat din cauză că n-a fost atent. Sau că a fost luat prin surprindere. Până și ideea asta mi-a trecut prin cap, că deodată n-a mai funcționat cuțitul, că după un anumit timp

încetează, pur și simplu, să funcționeze pentru tine, când îți vine sorocul. Am crezut că, poate, eu am fost autorul. Că l-am omorât doar prin faptul că am crescut în vârstă și eram pregătit să-i iau locul.

— Nu e adevărat, protestează Carmel. E o prostie.

— Mda, bine, poate că e, poate că nu. Când ai șapte ani și-ți moare tatăl și trupul îi arată de parcă ar fi fost pus pe masă ca gustare

pentru multe porcării prostești. o haită de tigri siberieni afurisiți, îți trec prin minte foarte

— A fost mâncat? vrea să știe Thomas.

— Mda. A fost mâncat. l-am auzit pe polițiști vorbind. Bucăți mari luate din el, exact cum au fost luate din Will și din Chase.

— Asta nu înseamnă neapărat că e același lucru, raționează Carmel. E un fel de coincidență mai mare, nu? După zece ani?

Nu răspund nimic. N-am cum să-o contrazic.

—

— Așa că e posibil să fie altceva, își dă cu părerea Thomas. — Nu. Asta e. E aceeași. Știi că e.

— Cas, insistă el. Cum poți să știi?

Îl privesc pe sub gene.

— Hei. Chiar dacă nu sunt eu vrăjitor, în meseria asta există și câteva șpiluri. Pur și simplu știi, bine? Și, din experiența mea, pot să-ți spun că nu există chiar vagoane de fantome mănătoare de

carne.

— Anna, întreabă Thomas, pe un ton delicat, tu n-ai mâncat niciodată nimic?

— Nimic, răspunde ea, scuturând din cap.

— În plus, continui eu, aveam de gând să mă duc după ea. Totdeauna am avut intenția. Numai că, de data asta, chiar mă întorceam acolo. Arunc o privire spre Anna. Adică, așa credeam, că aș putea să mă duc. De îndată ce terminam aici. Poate că a știut.

— Și a venit după tine, completează Anna, absentă.

Mă frec la ochi, gândindu-mă. Sunt epuizat. Mocăit de-a binelea.

Ceea ce n-are nicio noimă, pentru că azi-noapte am dormit ca un bolovan, probabil pentru prima dată de o săptămână încoace.

Și deodată mi se face lumină.

— Coșmarurile, exclam. Au fost mai rele de când am ajuns aici.

— Ce coșmaruri? se miră Thomas.

— Credeam că sunt doar vise. Cineva, aplecându-se peste mine.

Dar, în tot acest timp, trebuie c-a fost ca o prefigurare.

— Ca o ce? întrebă Carmel.

58

prevestitoare. Un avertisment. — Ca un psihopomp , sau cam așa ceva.

Vise profetice. Vise

Vocea aia hârâită, reverberată din țărână și trecută prin bâzâitul unui joagăr. Accentul, aproape Cajun, aproape caraib.

— Și mai era mirosul, adaug, strâmbând din nas. Un fel de fum

dulce.

— Cas, exclamă Anna, și pare alarmată. Am simțit miros de fum când am fost tăiată cu pumnalul tău. Tu mi-ai zis că era, probabil,

doar amintirea tutunului din pipa lui Elias. Dar dacă n^{-a} fost?

— Nu, mă împotrivesc eu. Nu înțeleg ce spui. Nu se poate să fie

⁵⁸ Personaj mitologic care conducea sufletele morților spre lumea cealaltă, identificat, după caz, cu Caron, Apolo sau Orfeu.

vreo legătură între pumnal și creatura aia.

Dar, chiar în timp ce-mi rostesc cuvintele, îmi amintesc unul dintre coșmarurile mele. Ai pierdut pumnalul, asta mi-a zis chestia aia. L-ai pierdut, a zis, cu vocea aia ca de plante în putrefacție și lame de ras.

Frica mi se urcă pe spinare sub forma unor degete înghețate. Creierul meu încearcă să stabilească o conexiune, pipăind cu prudență, dendrită scotocind după dendrită. Creatura care l-a omorât pe tata a fost voodoo. Măcar atât am știut totdeauna. Și ce anume înseamnă voodoo, în esență?

Există ceva aici, o informație aflată imediat dincolo de unde poate să bată lumina. Are de-a face cu ceva din ce mi-a zis Morfran.

Carmel ridică mâna, ca la școală.

— Vocea rațiunii, zice ea. Orice ar fi creatura aia, și orice legătură ar putea să aibă, sau să nu aibă, cu cuțitul, sau cu Cas, sau cu tatăl lui Cas, a omorât cel puțin doi oameni și a mâncat o bună parte din ei. În consecință, ce facem?

Tăcerea se așterne peste încăperea. Eu nu sunt bun de nimic fără cuțitul meu. Și n-am de unde să știu dacă nu cumva creatura l-o fi luat de la Will, ceea ce ar însemna că i-am vârat pe Thomas și pe

Carmel — Dar n-într-am cuțitul, bâigui.o enormă încurcătură.

— Nu începe cu asta, mă apostrofează Anna, îndepărtându-se iute de mine. Arthur, și fără Excalibur, tot Arthur a fost.

— Da, intonează Carmel. Poate că n-om avea noi pumnalul ăla, dar, dacă nu mă-nșel, o avem pe ea, zice, făcând semn cu capul spre Anna, iar asta înseamnă ceva. Will și Chase sunt

morți. Știm ce anume a fost de vină. Noi am putea să fim următoarele victime. Așa

că, haideți naibii să ne repliem și să facem ceva!

La un sfert de oră după asta, suntem toți în Tempo. Toți patru: Thomas și cu mine în față, Carmel și Anna în spate. De ce n-am luat mai încăpătorul, mai fiabilul și mai puțin bătătorul la ochi Audi al lui Carmel , e mai presus de puterea mea de înțelegere, dar așa se-ntâmplă când clocești un plan în cincisprezece minute. Doar că nu e mare scofală de plan, fiindcă nu știm cu adevărat ce s-a petrecut. Adică, avem bănuieli – eu am mai mult decât o bănuială – , dar cum am putea să alcătuim un plan când nu știm ce anume e creatura asta și nici ce vrea?

Așa că, în loc să ne batem capul cu ceea ce nu știm, pornim după ceea ce știm. Mergem să-mi găsim pumnalul. O să-i dăm de urmă prin mijloace magice, lucru care, după cum mă asigură Thomas, e fezabil, cu ajutorul lui Morfran.

Anna a insistat să vină cu noi, deoarece, cu toată replica ei despre mine și regele Arthur, știe, cred eu, că sunt în mare măsură lipsit de apărare. Și nu știu cât de bine cunoaște ea legendele, însă Arthur a fost omorât de o fantomă din trecutul lui la care nu se aștepta. Nu e tocmai comparația cea mai favorabilă. Înainte de a ieși din casă , am avut o scurtă discuție despre încercarea de a ne născoci ceva alibiuri, pentru când îi vor descoperi polițiștii pe Will și pe Chase. Însă tema a fost repede abandonată. Pentru că, pe bune, când e posibil să fii mâncat în următoarele câteva zile, cui naiba îi mai pasă de alibiuri?

Am o senzație bizară, de elasticitate, în musculatură. În ciuda tuturor celor întâmplate – moartea lui Mike, vederea modului în care

a faptului fost omorâtă că fantoma Anna, care uciderea mi-a lui asasinat Will și tatăl a lui e acum Chase, aici, conștiința poate încercând să mă omoare pe mine – mă simt foarte bine. N-are niciun sens, știu. Totul e cu fundu-n sus. Și eu tot mă simt foarte bine. Mă simt aproape în siguranță, împreună cu Thomas, cu Carmel și cu Anna.

Când ajungem la prăvălie, îmi trece prin minte că ar trebui să o anunț pe mama. Dacă într-adevăr e vorba despre creatura care l-a

ucis pe tata, ea trebuie să afle.

— Stați, le zic, când să coborâm toți din mașină. Ar trebui să o sun pe mama.

— Dar nu mai bine te duci să o vezi? îmi propune Thomas, întinzându-mi cheile. Poate ne-ar fi de ajutor. Putem să începem și fără tine.

— Mersi, îi zic și mă urc la volan. Mă întorc cât pot de repede.

Cât ai clipi, Anna își strecoară piciorul palid peste spătarul scaunului din dreapta și se trânteste pe el.

— Merg cu tine.

N-am de gând să o contrazic. Mi-ar prinde bine compania ei.

Pornesc mașina în marșarier și conduc mai departe. Anna nu face altceva decât să privească arborii și clădirile pe lângă care

trecem. Presupun că peisajul i s-o părea interesant, dar aş vrea să spună

ceva.

— Te-a durut când te-a lovit Carmel? o întreb, numai ca să nu tac.

— Nu fi caraghios, îmi răspunde ea, zâmbind.

— A fost totul în regulă în casă?

Pe chip îi apare o rigiditate care sigur e deliberată. Ea e m^{ereu} foarte imobilă, însă am senzația că mintea ei e într-un fel ca un rechin, răsucindu-se și înotând, iar eu n-am reușit să zăresc vreodată decât o frântură din aripioara dorsală.

— Ele continuă să mi se arate, răspunde, prudentă. Dar sunt încă slabe. În rest, n-am făcut decât să aştept.

— Să aştepți ce? o întreb.

variantă Vă rog caresă -nu ți e mă la îndemână. judecați. Uneori, Din nefericire, să faci pe Anna prostul nu urmărește singura

mingea. Așa că eu conduc și-mi stă pe vârful limbii să-i spun că nu trebuie să fac ce gândește ea. Eu am o viață extrem de ciudată, iar Anna s-ar potrivi foarte bine în ea. În loc de toate astea, îi zic:

— Tu n-ai avut de ales.

— N-are importanță.

— Cum se poate să nu aibă?

— Nu știu, dar n̄ are, răspunde ea, dar o prind^{cu coada ochiului} că zâmbește. Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să te afecteze, îmi mărturisește.

— Serios?

— Normal. Crede-mă, Cassio. Nu mi-am dorit niciodată să fiu un personaj atât de tragic.

Casa noastră e în vârful unui deal. Spre marea mea ușurare, mașina mamei e parcată în față. Aș putea să continui conversația asta. Aș putea să contraatac, am putea să discutăm în contradictoriu. Dar nu vreau. Vreau s-o las baltă și să mă concentrez la problema imediată. Poate că n-o să mai fiu nevoit vreodată să mă ocup de asta. Poate c-o să se schimbe ceva.

Opresc pe alee și coborâm, dar când urcăm treptele verandei, Anna începe să adulmece. Mijește ochii, ca și cum ar dura-o capul.

— Aoleu, exclam. Corect. Scuză-mă. Am uitat de descântec, îi zic, ridicând din umeri fără vlagă. Știi, câteva plante și incantații, după care nimic din ce e mort nu-ți mai intră pe ușă. E mai sigur.

Anna își încrucișează brațele pe piept și se reazemă de balustradă.

— Înțeleg, îmi zice. Du-te și ad-o pe mama ta.

Înăuntru, o aud pe mama zumzăind o melodioară pe care n-o știu, probabil una compusă chiar de ea. O văd trecând în bucătărie prin intrarea în formă de arcadă, cu ciorapii alunecându-i pe podeaua din lemn de esență tare și șnurul puloverului atârându-i în urmă, pe jos. Mă duc și-l apuc.

— Hei! exclamă ea, privindu-mă iritată. N-ar trebui să fii la

școală?— Ai noroc că am fost eu și nu Tybalt, ripostez. Altfel, puloverul ăsta al tău ar fi fost deja zdrențe.

Pufnește oarecum spre mine și-și leagă șnurul în jurul taliei, acolo unde-i e locul. În bucătărie miroase a flori și a curmal japonez. E un miros cald, hibernal. Își prepară o nouă șarjă de

potpourri Fii Binecuvântat, așa cum procedează în fiecare an.
Se vinde
extraordinar de bine pe internet. Dar cam trag de timp.

— Și? mă îmboldește ea. N-ai de gând să-mi spui de ce nu ești la școală?

Trag aer adânc în piept.

— S-a întâmplat ceva.

— Ce?

Tonul îi e aproape plictisit, ca și cum se cam așteaptă la exact acest soi de vești rele. Probabil că ea mereu se așteaptă la vești rele, de un fel sau de altul, știind cu ce mă ocup.

— Ei bine?

Nu știu cum să i-o spun. Ar putea să aibă o reacție exagerată. Dar există așa ceva, într-o astfel de situație? Acum deja privesc un chip de mamă foarte îngrijorat și agitat.

— Theseus Cassio Lowood, ai face bine să spui totul imediat.

— Mamă, o previn eu, numai să nu te sperii.

— Să nu mă sperii? strigă, deja cu mâinile în șolduri. Ce se petrece? Simt vibrații extrem de ciudate aici!

Fără să-și desprindă privirea de mine, se duce cu pași mari în bucătărie și pornește televizorul.

— Mamă, exclam eu, cu un geamăt, dar e prea târziu!

Când ajung lângă ea, în fața televizorului, văd fulgerând luminile intermitente ale mașinilor poliției, iar într-un colț, fotografiile de la școală ale lui Will și Chase. Așadar, vestea s-a aflat. Polițiștii și reporterii probabil că s-au revărsat pe peluza din fața casei ca furnicile pe o coajă de pâine, gata s-o prefacă în fărâme și s-o

transporte pentru consum.

cunosc— Ce-t pe băieții ăștia? Of, ce îngrozitor! De asta? zice ea, ducându-și mâna la -asta nu ești la școală? gură. Of, Cas, i-ai Au închis-o pentru ziua de azi?

Se străduiește din răsputeri să nu mă privească în față. Mă bombardează cu întrebările astea banale, însă știe care e adevărul. Și nu se poate păcăli nici măcar pe ea însăși. După vreo alte câteva secunde, închide televizorul și clatină încet din cap, încercând să prelucreze informațiile.

- Povestește^{-mi ce s-}a întâmplat.
- Nu prea știu cum.
- Încearcă.

Așa și fac. Las deoparte cât de multe amănunte pot. În afara rănilor provocate de mușcături. Când ajung să-i povestesc despre ele, respirația i se oprește.

- Crezi c-a fost aceeași? mă întrebă. Cea care<
- Știu că a fost. O simt.
- Dar nu știi.
- Mamă. Știu.

Încerc să-i comunic cu delicatețe toate astea.

Ea își ține buzele într-atât de strânse, încât nici nu mai pot fi numite buze. Am impresia că s-ar putea să plângă, sau cam așa ceva.

- Ai fost în casa aia? Unde e pumnalul?
- Nu știu. Tu doar stai liniștită. O să avem nevoie de ajutorul tău.

Nu spune nimic. Își ține o mână pe frunte și pe cealaltă în șold. Privește în gol. Cuta aia adâncă de necaz sau de extremă iritare i-a apărut pe frunte.

— De ajutor, repetă încet, după care încă o dată, doar că mai tar^e.

De ajutor.

E posibil să-i fi provocat un fel de comă din cauza supraîncărcării.

— Bine, îi zic, cu blândețe. Tu doar să stai aici. Mă descurc eu cu asta, mamă, îți promit.

Anna mă așteaptă afară și cine știe ce s-o mai întâmpla și acolo, în prăvălie. Parcă ar fi trecut ore cu povestea asta, deși nu se poate să fi

plecat de mai mult de douăzeci de minute.— Fă-ți bagajele.

— Ce?

— Ai auzit ce-am zis. Fă-ți bagajele. În clipa asta. Plecăm.

Își face loc pe lângă mine și zboară sus pe scară, probabil să înceapă cu împachetatul lucrurilor. O urmez, mormăind. N-avem timp pentru asta. Ea trebuie să se calmeze și să-și vină în fire. N-are decât să-mi strângă ea lucrurile și să le arunce în cutii. Poate să le și

urce în dubă. Dar trupul meu nu pleacă de aici până când nu dispare fantoma asta.

— Mamă, îi zic, urmărindu-i puloverul cu trenă până în camera mea. Nu vrei să termini cu aiurelile? Eu nu plec nicăieri.

Mă întrerup brusc. Eficiența ei e inegalabilă. Toate perechile mele

de ciorapi sunt deja scoase din sertar și așezate într-un teanc ordonat pe măsuța pentru toaletă. Până și cei în dungi sunt puși separat de cei uni.

— Plecăm, repetă ea, fără să se întrerupă nici măcar pentru o clipă din cotrobăitul prin camera mea. Și dac-o să trebuiască să-ți dau în cap și să te târăsc leșinat afară din casa asta, tot plecăm.

— Mamă, potolește-te.

— Nu-mi spune tu mie să mă potolesc!

Cuvintele ies într-un urlet stăpânit, un urlet izvorât direct din fundul stomacului ei încordat. Se oprește și rămâne nemișcată, cu mâinile în sertarele golite pe jumătate.

— Chestia aia mi-a omorât soțul.

— Mamă.

— N-o să mai ajungă și la tine.

Mâinile și ciorapii și boxerii reîncep să zboare. Mi-aș fi dorit să nu fi început cu sertarul meu pentru lenjerie intimă.

— Trebuie s-o opresc.

— Lasă asta în seama altcuiva, se răstește ea. Trebuia să-ți fi spus asta mai devreme; trebuia să-ți fi spus că asta nu e datoria ta, nici dreptul din naștere, nici orice altceva de genul ăsta, după ce-a murit

tatăl tău. Alți oameni pot să se ocupe de asta.— Nu prea mulți alți oameni, îi zic.

Începe să mă enerveze. Știu că nu asta vrea, dar simt că-i dezonorează memoria tatălui meu.

— Și nu de data asta, adaug.

— Nu trebuie s-o faci.

— E alegerea mea, exclam, pierzând lupta cu menținerea tonului coborât. Dacă plecăm, o să ne urmărească. Și dacă n-o nimicesc, o să

mănânce oameni. Nu pricepi? În sfârșit, îi spun ceea ce am păstrat mereu secret: Asta e ceea ce am așteptat. Pentru care m-am pregătit. Am făcut cercetări despre fantoma asta încă de când am găsit crucea voodoo în Baton Rouge.

Mama închide sertarele, trântindu-le. Are obraji roșii și ochii umezi, sclipitori. Pare cam gata să mă gătuie.

— Creatura aia l-a omorât, zice ea. Poate să te omoare și pe tine.

— Mersi, ripostez, azvârlindu-mi mâinile spre tavan. Mersi pentru votul tău de încredere.

— Cas<

— Stai. Taci.

Nu se întâmplă prea des să-i spun mamei mele să tacă. De fapt, nu știu dacă am mai făcut-o vreodată. Dar e necesar. Pentru că există ceva în camera mea care nu are logică. Există ceva care n-ar trebui să fie aici. Îmi urmărește privirea și vreau s-o văd că reacționează, pentru că nu vreau să fiu singurul care vede asta.

Patul meu e exact așa cum l-am lăsat. Păturile sunt mototolite și pe jumătate trase în jos. Perna a rămas cu urma capului meu pe ea.

Iar de sub pernă se ițește mânerul sculptat al pumnalului tatălui meu.

N-ar trebui să fie aici. Nu se poate să fie aici. Chestia asta ar trebui să fie la kilometri distanță, ascunsă în dulapul lui Will Rosenberg sau în mâinile fantomei care l-a asasinat. Dar când mă apropii de pat și întind mâna, simt atingerea netedă, familiară, a lemnului în palmă. Să se unească punctele.

de-aici.— Mamă, șoptesc, cu privirea fixată pe cuțit. Trebuie să ieșim Ea doar clipește spre mine, stând nemișcată ca o stană de piatră, iar prin tăcerea casei aud un scârțâit neregulat pe care nu-l recunosc.

— Cas, șoptește mama. Ușa podului.

Ușa podului.

Sunetul și cuvintele îmi provoacă o mâncărime undeva, în adâncul minții. Are legătură cu ceva din ce-a zis mama despre ratoni, ^ceva din felul în care s-a cățărat Tybalt pe mine în ziua în care ne-am mutat aici.

Tăcerea e îmbolnăvitoare: amplifică orice zgomot, așa că în clipa în care aud un râcâit distinct, știu că aud cum scara rabatabilă e lăsată să lunece în jos, spre podeaua de pe hol.

Douăzeci și unu

Mi-ar plăcea să pot pleca în clipa asta. Mi-ar plăcea foarte mult să pot pleca în clipa asta. Părul mi s-a zbârlit la ceafa și dinții mi-ar clănțâni dacă nu i-aș ține atât de tare încleștați. Dacă mi s-ar da de ales între a lupta și a zbura, aș alege să mă arunc pe fereastră, fie că am cuțitul în mână, fie că nu. În loc de asta, mă întorc și pivotez mai aproape de mama, postându-mă între ea și ușa deschisă.

Zgomote de pași vin dinspre scară, iar inima mea n-a bătut niciodată atât de tare. Nările mele captează mirosul de fum dulceag.

Rămâi ferm pe poziție, e ceea ce gândesc. După ce s-o termina cu asta, pot să și vomit. Presupunând, firește, c-o să mai fiu în viață.

Ritmul pașilor, sunetul a ceea ce o coborî scara, ne aduce pe amândoi, pe mine și pe mama, neîntrerupt, spre momentul în care vom face pipi pe noi. Nu se poate să ne lăsăm prinși în dormitorul ăsta. Cât de mult mi-aș dori să nu fi fost așa, dar este. Trebuie să

ajung pe hol și, de acolo, să încerc să o aduc și pe mama până la scara care duce spre parter, înainte de a ne fi blocată calea de scăpare de creatura aia, indiferent ce-o fi. O apuc de mână. Scutură din cap cu violență, dar o trag după mine, înaintând pas cu pas spre ușă, ținând pumnalul în fața noastră ca pe o lanternă.

Anna. Anna, hai, dă buzna în casă. Anna, vino să salvezi situația dar e o prostie. Anna e naufragiată pe blestemata aia de verandă din

față, și cum ar fi dacă eu aș muri aici, sfâșiat în bucățele și mestecatca un cotlet de porc din cauciuc, în timp ce ea stă, neputincioasă, afară?

OK. Încă două respirații profunde și ieșim pe hol. Poate trei. Când mă pun în mișcare, obțin o vedere limpede a scării de la pod, dar și a creaturii care coboară pe ea. Nu vreau să văd asta. Toată pregătirea și toate fantomele, toate instinctele viscerale și toate aptitudinile zboară direct pe fereastră. Privesc ceea ce mi-a asasinat tatăl. Ar trebui să fiu turbat de furie. Ar trebui să mă avânt la atac. În loc de toate astea, sunt îngrozit.

E cu spatele spre mine, iar scara rabatabilă e suficient de departe, spre est, față de scara principală, ca să putem ajunge

la cea din urmă înaintea creaturii, atât timp cât continuăm să ne deplasăm. Și atât timp cât ea nu se întoarce și nu ne atacă. De ce mă gândesc la toate astea? În plus, nu pare înclinată să ne atace. În timp ce ne strecurăm fără zgomot spre scara principală, atinge podeaua și chiar se oprește ca să împingă scara înapoi în sus, cu un brânci slab.

Ajung în capătul de sus al scării și mă opresc, întorcându-mă ^{astfel} încât să coboare mama prima. Personajul de pe hol nu pare să ne fi observat. Doar se leagănă întruna, de colo-colo, cu spatele spre mine, de parcă ar asculta cine știe ce muzică moartă.

Poartă o haină de culoare închisă, strânsă pe corp, un fel de haină lungă de costum. Ar putea să fie un negru prăfuit sau chiar un verde închis, nu pot să-mi dau seama. În creștetul capului are un cuibar de cozi rasta, răsucite și lipite, unele pe jumătate putrede, pe cale să

cadă. crăpată. Între degete răsuțește ceea ce pare să fie un șarpe lung șiNu pot să-i văd fața, dar pielea de pe mâini e cenușie și negru.

O împing ușor pe mama, ca să coboare mai departe pe trepte. Dacă reușește să ajungă afară la Anna e în siguranță. Încep să simt o ușoară nuanță de bravură, doar o adiere a vechiului Cas revenită.

Apoi îmi dau seama că torn gogoși când el se întoarce și
privește
drept spre mine.

Ar trebui să reformulez ultima afirmație. Nu pot să spun cu mâna pe inimă că privește drept spre mine. Pentru că nu poți

să fii niciodată sigur că cineva, sau ceva, privește drept spre tine când

pleoapele aceluia cineva, sau ceva, au fost cusute.

Și sunt cusute. N-am cum să mă înșel în privința asta. Sunt

cusături mari, zigzagate, cu fir negru, peste pleoape. De

asemenea, n-am cum să mă înșel afirmând că el mă poate vedea. Mama se exprimă în numele amândurora când scoate

un mic „O” scheunat.

— Cu plăcere, rostește cu vocea aia a lui, vocea coșmarurilor mele, de parcă ar mesteca piroane ruginite.

— N-am pentru ce să-ți mulțumesc, mă stropșesc eu, iar el își lasă capul într-o parte.

Nu mă-ntrebați de unde știu, dar știu că se holbează la cuțitul meu. Pornește spre noi, netemător.

— Poate că eu ar trebui să-ți mulțumesc, atunci, zice și apare accentul.

În loc de „să-ți” e „să-zi”. „Mulțumesc” e „mulzumesc”.

— Ce cauți aici? îl întreb. Cum ai ajuns aici? Cum de ai trecut de ușă?

— Am fost aici tot timpul, zice el și văd că are dantura de un alb sclipitor.

Gura nu îi e mai mare decât a unui bărbat obișnuit. Și-atunci, cum de poate să lase urme atât de imense?

Acum zâmbește, cu bărbia înălțată. Are un fel greoi de a se deplasa, așa cum e cazul multor fantome. Ca și cum le-ar înțepeni

membrele sau ca și cum lese mișcă pentru a ataca îți dai seama că le ̄ar putrezi ligamentele. Abia atunci cândvezi cu adevărat. Eu nu mă las păcălit.

— E imposibil, îi zic. Descântecul te-ar fi ținut afară.

Și nici gând să fi dormit atâta timp în aceeași casă cu asasinul tatălui meu. Că a fost chiar deasupra mea, urmărind și ascultând.

— Descântecele care țin morții afară nu sunt de niciun folos dacă morții sunt deja înăuntru, spune el. Vin și plec când vreau. Aduc

înapoi lucrurile pe care le pierde băieții proști. Și de atunci am tot stat în pod, mâncând pisici.

Am tot stat în pod, mâncând pisici. Și abia acum privesc cu mai multă atenție șarpele negru pe care și-l tot împletește printre degete.

E coada lui Tybalt.

— Jigodia naibii< mi-ai mâncat motanul! urlu.

Și mersi, Tybalt, pentru acest ultim serviciu, pentru acest flux de adrenalină stârnit de furie.

Tăcerea e umplută deodată de zgomotul unor bubuituri. Anna m-a auzit urlând și bate în ușă, întrebându-mă dacă am pățit ceva.

Capul fantomei se smucește în toate direcțiile ca un șarpe, într^o mișcare nefirească, tulburătoare.

Mama nu știe ce se-ntâmplă. Ea nu știe că Anna e afară, așa că începe să se agațe de mine, neștiind de ce trebuie să se teamă mai tare.

— Cas, ce-i asta? mă întrebă. Cum o să ieșim de-aici?

— Nu te îngrijora, mamă, îi zic. Nu-ți fie teamă.

— Fata pe care-o așteptăm e chiar la intrare, zice el și-și târșâie picioarele înainte.

Mama și cu mine mai coborâm o treaptă.

Îmi ridic mâna peste balustradă. Pumnalul scânteiază și-l readuc la nivelul ochilor.

— Tu să nu te apropii de ea.

— Ea e cea pentru care am venit noi aici, zice.

Scoate un zgomot moale, de foșnet sec, atunci când se mișcă, de

parcă trupul nu icâteva veșminte goale. Țar fi decât o iluzie, iar el n Țar fi mai mult decât vreo

— Noi n-am venit pentru nimic, mă răstesc. Eu am venit ca să nimicesc o fantomă. Și am de gând să-mi încerc șansa.

Mă avânt înainte, simțind cum pumnalul meu spintecă aerul, vârful lui argintiu doar atingându-i nasturii din față.

— Cas, nu! strigă mama, încercând să mă tragă înapoi de un braț. Ar fi cazul să înceteze. Ce crede ea că am făcut în tot acest timp?

Am întins capcane complicate, folosind arcuri, placaj și un șoarece pe o roată? Aici e luptă corp la corp. La asta mă pricep eu.

Între timp, Anna bate tot mai tare în ușă. Probabil că s-a ales cu o migrenă stând atât de aproape de casă.

— Pentru asta ești tu aici, băiete, șuieră el și se avântă spre mine.

Dar pare o lovitură dată fără tragere de inimă și mă ratează cu un kilometru. Nu cred că a ratat-o din cauza chestiei ăsteia cu pleoapele cusute. Doar vrea să se joace cu mine. Iar un alt indiciu e faptul că râde.

— Sunt curios cum o să te duci, îi zic. Sunt curios dac-o să te chircești sau o să te topești.

— N-o să fac niciuna dintre astea, răspunde, încă zâmbind.

— Și dacă-ți retez un braț? îl întreb, în timp ce urc în salturi treptele, retrăgându-mi cuțitul și apoi spintecând cu el într-un arc tăios.

— O să te omoare el singur!

Mă lovește în piept și, laolaltă cu mama, mă dau de-a berbeleacul pe trepte. Doare. Rău. Dar cel puțin el nu mai râde acum. La drept vorbind, cred că am reușit în sfârșit să-l scot din sărite. O puⁿ pe picioare pe mama.

— Ești bine? N-ai nimic rupt? o întreb și ea face semn din cap că nu. Du-te spre ușă, o îndemn.

În timp ce ea se îndepărtează în grabă, mă ridic și eu. El coboară treptele fără să mai dea vreun semn din acea clasică înțepeneală fantomatică. E la fel de sprinten ca oricare tânăr viu.

niciodată capabil să— E posibil chiar să te evapori, să știi, îi zic, pentru că n-mi țin gura asta afurisită. Dar, personal, sper să^{-am} fost

explodezi.

Inspiră adânc. Apoi, încă o dată. Și încă o dată, dar nu lasă aerul să iasă. Pieptul i se umflă ca un balon, întinzându-i coastele. Chiar aud tendoanele de acolo, gata să plesnească. Dar

deodată, înainte să-mi dau seama de ce se-ntâmplă, brațele i se reped spre mine și el e drept în fața mea. Atât de repede s-a întâmpat, încât abia dacă am

văzut mișcarea. Mâna în care țin cuțitul mi-e țintuită de perete, iar el mă ține de guler. Îl lovesc în gât și în umăr cu mâna cealaltă, dar e ca atunci când o pisicuță lovește ghemul de lână.

Acum lasă aerul să iasă, rostogolindu-se printre buzele lui ca un fum gros și dulceag, trecându-mi peste ochi și pătrunzându-mi în nări, atât de puternic și de înecăcios, încât mi se înmoaie genunchii.

De undeva, din spatele meu, simt mâinile mamei. Îmi țipă numele și mă trage spre ea.

— O să mi-o dai pe mână, fiule, sau o să mori, îmi zice el și mă lasă să cad în brațele mamei. Murdăria trupului tău te va putrezi.

Mintea ți se va scurge prin urechi.

Nu pot să mă mișc. Nu pot să vorbesc. Pot să respir, dar mai nimic altceva, și mă simt foarte departe. Amorțit. Oarecum dezorientat. O aud pe mama țipând și aplecându-se spre mine, când Anna reușește, în sfârșit, să scoată ușa din balamale.

— De ce nu mă iei chiar tu? o aud întrebând.

E Anna, puternica, înfricoșătoarea mea Anna. Aș vrea să-i spun să aibă grijă, că oribila creatură are destule trucuri în mânecile-i

putrede. Dar nu pot. Așa că mă îngrămădesc împreună cu mama într-o parte, urmărind meciul ăsta de șuierături printre dinți al celor mai puternice spirite din câte-am văzut vreodată.

— Treci pragul, frumusețe de fată, o îmbie el.

— Trece-l tu pe-al meu, ripostează ea.

Își încordează forțele împotriva descântecului protector; probabil că-și simte capul tot atât de strâns în menghină cum mi-l simt eu. Un

firicel subțire de sânge ne— la cuțitul și vino, ^{gru} i se scurge din nas, peste buze. Iașule! strigă Anna. Vino încioace și eli berează-mă din chingile astea!

El clocotește de furie. Ochii îi sunt îndreptați spre ea și dinții îi scrâșnesc.

— Sângele tău pe lama cuțitului meu, sau altfel băiatul ni se va alătura până dimineață.

Încerc să-mi întetesc strânsoarea pe mânerul cuțitului. Numai că

^{nu-}mi simt mâna. Anna strigă altceva, numai că nu știu ce anume. Îmi simt urechile umplute cu vată. Nu mai aud nimic.

Douăzeci și doi

Senzația e oarecum de parcă aș fi stat prea mult timp sub apă. Mi-am consumat cu nechibzuință tot oxigenul și chiar dacă știu că suprafața e la o distanță de doar câteva mișcări de brațe, nu prea pot să ajung la ea din cauza panicii sufocante. Și totuși, deschid ochii spre o lume încețoșată și iau prima gură de aer. Nu știu dacă gâfâi. Așa mi se pare.

Chipul pe care-l zăresc la trezire e al lui Morfran, și e mult prea aproape. Instinctiv, încerc să mă afund mai mult în chestia pe care zac, astfel încât să țin barba asta stufoasă la o distanță

sigură. Buzele i se mișcă, însă nu iese niciun sunet. Tăcere deplină, nici măcar un bâzâit sau un țuit. Urechile mele încă n-au revenit online.

Morfran s-a retras, slavă Domnului, și acum vorbește cu mama. Apoi, deodată, apare Anna, plutind în fața ochilor mei și așezându-se lângă mine pe podea. Încerc să întorc capul ca să-o

urmăresc cu privirea. Își trece degetele peste fruntea mea, dar nu spune nimic. Văd cum ușurarea îi arcuiește colțurile buzelor.

Auzul îmi revine în chip ciudat. La început, pot să aud zgomote înfundate, iar apoi, când în sfârșit se limpezesc, nu au niciun pic de logică. Probabil, creierul meu și-a închipuit că a fost sfâșiat în bucăți și acum își scoate antenele cu încetineală, prinzându-se de terminațiile nervoase și strigând peste intervalele dintre sinapse,

bucuros să descopere că toate su— Ce se-ntâmplă? întreb, când tentacularul meu creier izbutește,nt încă la locurile lor.

În sfârșit, să-mi localizeze limba.

— Dumnezeule, frate, am crezut că te-ai ars, exclamă Thomas, apărând la marginea a ceea ce pot acum să văd că e același străvechi divan pe care m-au pus atunci când mi-am pierdut cunoștința atunci, în prima noapte din casa Annei.

Sunt în prăvălia lui Morfran.

— Când te-au adus aici< , continuă Thomas, dar nu mai
încheie.

Totuși, știu ce vrea să zică. Îi pun o mână pe umăr și i-l scutur ușor.

— N-am nimic, îl asigur și mă ridic în capul oaselor cu doar o minimă efort. Am fost eu în belele și mai afurisite.

Stând în celălalt capăt al încăperii, cu spatele întors spre noi toți, comportându-se ca și cum ar avea o grămadă de lucruri mult mai interesante de făcut, Morfran îmi întâmpină cuvintele cu un furnăit.

— N-aș crede, zice, întorcându-se spre mine; ochelarii cu ramă de metal i-au alunecat aproape până spre vârful nasului. Și încă n-ai

scăpat din „beleaua” asta. Ai fost Obeah^{-uit}.

Thomas, Carmel și cu mine facem simultan chestia aia pe care o faci când ți se adresează cineva într-o altă limbă: ne privim unii pe ceilalți, după care scoatem un „Hî?”.

— Obeah-uit, băiete, se răstește Morfran. Magie voodoo din Indiile de Vest. Marele tău noroc e că mi-am petrecut șase ani în Anguilla, cu Julian Baptiste. Uite cine zic eu că a fost un Obeahman

adevărat. Îmi întind membrele și-mi îndrept spinarea. În afara unor mici neplăceri la spate și la coaste, plus chestia cu capul care-mi plutește, mă simt bine.

— Am fost Obeah-uit de un Obeahman? E cam cum zic ștrumfii tot timpul, că ștrumfesc ștrumfește?

— Nu glumi, Cassio.

Asta a fost mama. Arată groaznic. A plâns. Detest s-o văd așa.

— Încă nu știu cum de a intrat în casă, mărturisește ea. Mereu am fost foarte precauți. Iar descântecul de oprire a funcționat. Cel puțin, în cazul Annei.

— A fost un descântec grozav, doamnă Lowood, confirmă, cu bunătate, Anna. Chiar n-aș fi putut să trec niciodată pragul, oricât de mult aș fi vrut.

În timp ce rostește ultimele cuvinte, irisurile i se întunecă.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat după ce am leșinat, sau ce-o fi fost? întreb, fiindcă deja sunt interesat să aflu.

Senzația de ușurare pentru faptul că n-am murit s-a risipit între

timp.

— I-am zis să iasă și să ne înfruntăm. N-a acceptat. Mi-a răspuns doar cu zâmbetul lui îngrozitor. După care a dispărut. Nu s-a mai văzut altceva decât fum, îmi povestește Anna, după care i se adresează lui Morfran. El ce e?

— El a fost un Obeahman. Ce-o fi acum, nu știu. Orice limitări a avut, le-a lăsat odată cu trupul pământesc. Iar acum e numai forță pură.

— Ce anume înseamnă Obeah? intervine Carmel. Cumva sunt singura care nu știe?

— E doar un alt echivalent pentru voodoo, zic eu, iar Morfran izbește cu pumnul în colțul tejghelei din lemn.

— Dacă tu asta crezi, atunci ești ca și mort.

— Ce tot spuneiți? îl întreb.

Mă salt pe picioare, nesigur, și Anna mă ia de mână. Asta nu e o

discuție pe care s— Obeah înseamnă voodoo, începe el să explice. Însă v̄o porți stând culcat. oodoo nu înseamnă Obeah. Voodoo nu e mai mult decât vrăjitorie

afro-caraibă. Urmează aceleași reguli ca și magia practică de noi toți. În schimb, Obeah nu are reguli. Voodoo canalizează energie.

Obeah este energie. Un Obeahman nu canalizează nimic, preia în el.

El devine sursa de energie.

— Dar crucea? am găsit o cruce neagră, ca a dumneavoastră pentru Papa Legba.

Morfran flutură din mână, indiferent.

— Probabil că a început ca mag voodoo. Dar acum e ceva cu mult, mult mai tare. Ne-ai vârat într-un univers de rahat.

— Cum adică, v-am vârat? îl întreb. Doar nu l-am chemat eu. „Hei, tipule care mi-ai ucis tatăl, vino să ne terorizezi, pe mine și pe prietenii mei!”

— Tu l-ai adus aici, ripostează Morfran, printre dinți. A fost tot timpul cu tine, adaugă, privind chiorâș pumnalul din mâna mea. A mers cu autostopul pe cuțitul ăla blestemat.

Nu. Nu. Imposibil să se fi întâmplat așa. Îmi dau seama de ce spune el acum, și nu se poate să fie adevărat. Simt greutatea pumnalului: o greutate mai mare decât până acum. Sclipirea lamei lui, pe care o văd cu coada ochiului, mi se pare ascunsă și trădătoare. Morfran îmi spune că între acest Obeahman și pumnalul meu există o legătură.

Creierul se împotrivesc ideii, chiar dacă e conștient că Morfran are dreptate. Altfel, de ce mi-ar fi adus înapoi cuțitul? De ce ar fi

simțit Anna miros de fum când a fost tăiată c^u el? E legat de altceva, a zis ea. De ceva tenebros. Eu crezusem că era vorba doar de puterea intrinsecă a cuțitului.

— El mi-a omorât tatăl, mă aud spunând.

— Evident, se răstește Morfran. Cum crezi că a ajuns să aibă legătură cu cuțitul, mai întâi de toate?

Nu-i răspund. Morfran îmi adresează acea privire gen pune

Imoment sau în altul. Numai că eu abia de cinci minute am revenitucrurile cap la cap, geniule. Toți am avut parte de așa ceva, într-un

din morți, așa că acordați-mi circumstanțe atenuante.

— E din cauza tatălui tău, șoptește mama, după care, mai la obiect: Din cauză că a mâncat din tatăl tău.

— Carnea, exclamă Thomas și în ochi i se aprind luminițe. Privește spre Morfran, căutându-i aprobarea, apoi continuă. El e mâncător de carne. Carnea înseamnă energie. Combustibil. Când a

mâncat din tatăl tău, i-a absorbit energia pentru el. Thomas privește spre pumnalul meu, ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată. Chestia pe care o numeai legătura ta de sânge, Cas. Acum are și el o legătură cu ea. Îl alimentează.

— Nu se poate, protestez cu o voce slabă.

Thomas îmi răspunde cu acea expresie de scuză neputincioasă, încercând să-mi transmită că n-am făcut-o intenționat.

— Ia stai, intervine Carmel. Tu spui că drăcovenia aia are acum și bucăți din Will și din Chase? Ca și cum ar duce cu ea părți din ei?

Face o figură oripilată.

Îmi privesc pumnalul. M-am folosit de el ca să trimit pe altă
lume
zeci de fantome. Știu că Morfran și Thomas au dreptate. Și-
atunci, cam unde naiba le-am trimis? Nu vreau să mă gândesc la
asta.

Chipurile fantomelor pe care le-am nimicit îmi trec fulgerător
îndărățul pleoapelor închise. Le văd expresiile, derutate și
supărate, pline de suferință. Văd ochii înspăimântați ai
autostopistului, care încerca să ajungă acasă, la fata lui. Nu pot
afirma că am crezut că le dăruiesc odihna. Am sperat că așa ar
fi, dar n-am știut precis. Dar

ceea ce sunt al naibii de sigur e că n-am vrut să iasă așa.

— E imposibil, zic în cele din urmă. Cuțitul nu poate fi legat
de cei morți. El e merit să-i distrugă, nu să-i hrănească.

— Ceea ce ții tu în mână nu e Sfântul Graal, copile, îmi atrage
atenția Morfran. Cuțitul ăsta a fost făurit acum multă vreme,
cu puteri, preferabil, de mult uitate. Doar pentru că tu îl
folosești acum în slujba binelui nu înseamnă și că pentru asta
ar fi fost făcut. Nu

înseamnă că doar când l-a mânuit tatăl tău, acum nu mai e.
Toate fantomele pe care de asta e capabil. Indiferent ce^{-o} fi fost
pe vremea

le-ai spintecat au făcut ca fantoma asta să devină și mai
puternică. El e un mâncător de carne. Un Obeahman. Un colector de
energie.

Acuzațiile astea îmi stârnesc dorința de a fi din nou copil. De
ce nu le zice mămica mea că sunt niște mincinoși mari și urâți?

Din ăia care rod osul în ultimul hal? Însă mama rămâne tăcută, ascultând toate astea, fără să le dezaprobe.

— Spuneți că el a fost cu mine tot timpul, concluzionez, simțind că mi se face rău.

— Spun că pumnalul e exact ca lucrurile pe care le aducem în magazinul ăsta. Că a fost cu el, precizează Morfran, îndreptând o privire sumbră spre Anna. Iar acum o vrea pe ea.

— Dar de ce n-o face personal? întreb, epuizat. Doar e mâncător de carne, nu? De ce are nevoie de ajutorul meu?

— Pentru că eu nu sunt din carne, îmi explică Anna. Dacă-ș fi fost, eram de mult putrezită.

— Ca s-o spunem pe-a dreptă, observă Carmel. Dar sunt de acord cu ea. Dacă fantomele ar fi din carne adevărată, atunci ar semăna mai degrabă a zombi, nu?

Încep să mă clatin lângă Anna. Camera se învâртеște ușor și simt brațul ei încolăcindu-mi talia.

— Ce mai contează acum orice din toate astea? întrebă Anna. Avem ceva de făcut. Discuția asta nu poate să mai aștepte?

Asta a spus-o în folosul meu. În vocea ei e o undă protectoare. O privesc recunoscător, stând alături de mine în rochia ei albă a

speranței. E palidă și suplă, dar nimeni nu s-ar putea înșela s-o considere slabă. Pentru Obeahman, probabil pare ospățul secolului.

Vrea ca ea să fie marea lui lovitură înainte de retragere.

— O să-l nimicesc, declar.

— O să fii obligat s-o faci, mă asigură Morfran. Dacă vrei să rămâi

tu viu.

Asta nu-mi sună prea bine.

— Ce tot spuneți? Nu sunt specialist în Obeah. Ar fi fost nevoie de mai mult de șase ani pentru asta, cu tot cu Julian Baptiste. Dar chiar și să fi fost, tot n-aveam cum să iau deochiul ăsta de pe tine. Pot numai să-l contracarez și să-ți câștig ceva timp. Dar nu prea mult. O să fii mort până-n zori dacă nu faci ce vrea el. Sau dacă nu-l distrugi.

Lângă mine, o simt pe Anna crispându-se și-o văd pe mama ducându-și mâna la gură și începând să plângă.

Mort până-n zori. Bine, atunci. Nu simt nimic, nu încă, în afara unui zbârnâit scăzut, istovit, prin tot corpul.

— Ce-o să se-ntâmple cu mine, mai exact? mă interesez.

— Nu știu, răspunde Morfran. Ar putea să semene cu o moarte naturală, omenească, sau ar putea căpăta forma otrăvirii. În oricare caz, cred că te poți aștepta ca unele dintre organele tale să-și înceteze funcționarea în următoarele câteva ore. Afară de cazul în care-l distrugem noi pe el sau o distrugi tu pe ea.

Face semn cu capul spre Anna, iar ea îmi strânge ușor mâna.

— Nici măcar prin gând să nu-ți treacă, îi zic Annei. N-o să faci ce vrea el. Iar chestia asta cu sinuciderea la fantome s-a cam răsuflat.

— Nu voiam să-ți propun asta, îmi răspunde ea, înălțându-și bărbia. Dacă m-ai distruge pe mine, rezultatul n-ar fi decât că l-ai face pe el și mai puternic, așa că tot s-ar întoarce și te-ar omorî oricum.

— Și-atunci, ce facem? se interesează Thomas.

Nu-mi face o plăcere deosebită să fiu lider. Nu prea am antrenament la asta și mă simt mult mai confortabil când îmi risc numai pielea mea. Dar asta-i treaba. Nu e timp pentru scuze sau răzgândiri. Din mia de variante în care mi-am imaginat că s-ar desfășura confruntarea asta, niciodată nu s-a întâmplat așa. Și totuși, mi se pare frumos faptul că nu lupt de unul singur.

O privesc pe Anna.

— Lupta o vom da pe teren propriu, îi zic. Și-o să-l tragem pe sfoară, prefăcându-ne slabi.

Douăzeci și trei

O operațiune mai improvizată ca asta n-am văzut în viața mea. Ne deplasăm într-o mini-caravană agitată, îndesați în mașini hodorogite care lasă în urmă dâre negre de fum prin țevile de eșapament, întrebându-ne dac-om fi pregătiți să facem ce naiba ne-am pus în gând să facem. Încă nu le-am explicat tactica amăgirii adversarului prin mimarea slăbiciunii. Dar cred că Morfran și

Thomas bănuiesc, cel puțin, despre ce e vorba.

Lumina începe să devină aurie, coborând pieziș spre noi și pregătindu-se să capete culorile apusului de soare. Ne-a luat o veșnicie până să încercăm totul în mașini: aproape jumătate din marfa ocultă a magazinului a fost îndesată în Tempoul lui Thomas și în camioneta Chevrolet a lui Morfran. Mă tot gândesc la triburile nomade indigene și la cum erau ele capabile să facă pachet o întreagă civilizație într-o oră ca să plece pe urmele cine știe cărui

bizon. Oare când au început ființele umane să acumuleze atâtea porcării?

Când ajungem acasă la Anna, începem să descărcăm, cărând fiecare cât poate mai mult. La asta m-am referit când am zis „pe teren propriu”. Casa mea mi se pare mânjită, iar prăvălia e așezată

mult prea aproape de restul plebei. I-am pomenit lui Morfran despre spiritele neodihnite, însă el a părut să creadă că se vor retrage toate

î pe cuvânt.^{ntr-} un ungher întunecos, de teama prezenței atâtor vrăjitori. Îl cred

Carmel se urcă în mașina ei Audi, care a rămas aici tot timpul, și-și răstoarnă geanta pentru școală, golind-o ca să încapă în ea mănunchiuri de plante și sticlucă cu uleiuri. Eu mă simt bine, deocamdată. Încă îmi răsună în minte cuvintele lui Morfran, despre faptul că Obeah îmi va înrăutăți constant starea. Începe să mă încerce o durere de cap, localizată chiar între ochi, dar asta ar putea fi rezultatul impactului dintre mine și perete. Dacă o să avem noroc, o să accelerăm cronologia suficient încât bătălia să fie încheiată chiar

înainte ca blestemul lui să devină un factor de luat în considerare. Nu știu de ce folos aș mai fi dacă-aș sta să mă zvârcolesc în agonie.

Încerc să gândesc pozitiv, ceea ce e ciudat, dată fiind tendința mea spre meditație deprimantă. Probabil că de vină e chestia asta pe care o încerc, de șef al haitei. Trebuie să arăt bine. Trebuie să par încrezător. Pentru că mama e îngrijorată până la punctul încărunțirii premature, iar Carmel și Thomas sunt mult prea palizi, chiar și pentru doi tineri canadieni.

— Tu crezi că o să ne găsească aici? mă întreabă Thomas, în timp ce scoatem din mașina lui un sac cu lumânări.

— Eu cred că el a știut totdeauna precis unde sunt, îmi răspund. Sau, cel puțin, a știut totdeauna unde e cuțitul.

Thomas privește înapoi peste umăr spre Carmel, care încă pune în geantă, cu precauții, sticlute cu uleiuri și borcane cu chestii plutind prin ele.

— Poate că n-ai n-ținea, adică. Ar fi trebuit să le luăm, comentează el. Pe Carmel Poate că ar fi mai bine să le trimitem undeva

într-un loc sigur.

— Nu cred că există un astfel de loc, îmi zic. Dar ai putea să le iei tu, Thomas. Tu și Morfran, ați putea să le luați și să vă găsiți vreo văgăună pe undeva. Cu voi doi laolaltă, v-ați putea descurca în cazul vreunui soi de confruntare.

— Da, dar tu? Dar Anna?

— Păi, se pare că noi suntem cei pe care-i vrea, zic, ridicând din umeri.

Thomas își încrețește nasul, astfel încât să-și împingă ochelarii mai sus. Apoi clatină din cap.

— Eu nu plec nicăieri. Pe lângă asta, probabil că sunt la fel de adăpostite aici ca oriunde altundeva. E posibil să intre la un moment dat în bătaia focului încrucișat, dar cel puțin nu sunt singure, ținte imobile.

Îl privesc cu afecțiune. Expresia de pe fața lui e una de hotărâre absolută. Thomas, categoric, nu e viteaz din fire. Ceea ce face ca

vitejia lui să fie cu atât mai impresionantă. — Ești un prieten bun, Thomas.

— Mda, mersi, răspunde, chicotind. Și-acum, ai amabilitatea să mă introduci în planul ăsta care se presupune că ne-ar salva de la a fi mâncați?

Zâmbesc larg și-mi întorc privirea spre mașini, unde Anna o ajută pe mama cu o mână și duce un bax de șase sticle de apă plată Dasani cu cealaltă.

— Tot ceea ce îmi trebuie de la tine și de la Morfran e un farmec de legare atunci când o să ajungă el aici, îi zic, continuând să privesc. Și dacă puteți să faceți ceva ca să avem o momeală pentru capcană, și asta ar fi de ajutor.

— Ar trebui să fie destul de simplu, îmi răspunde el. Există grămezi de descântece de invocare, folosite pentru atragerea energiei sau pentru atragerea persoanei iubite. Mama ta sigur știe cu

zecile. Noi doar o să le modificăm. Și pentru legare. Putem să modificăm și uleiul protector al mamei tale. Am putea să încărcăm o funie

Își ține sprâncenele împreunate în timp ce turuie despre cerințe și metode.

— Ar trebui să meargă, îl aprob, cu toate că în cea mai mare măsură n-am habar despre ce tot vorbește.

— Mda, răspunde el sceptic. Și-acum, dacă mi-ai putea face rost numai de un virgulă douăzeci și unu de gigawați și de un
59 convector
temporal , am face treaba.

⁵⁹ Aluzie la unii termeni folosiți în descrierea mașinii cu care se putea călători în timp, din seria de filme Back to the Future, regizate de Robert Zemeckis și avându-i ca protagoniști pe Michael J. Fox și Christopher Lloyd.

Izbucnesc în râs.

— Toma Necredinciosul. Nu mai fi atât de negativist. O să meargă.

— De unde știi? mă întreabă.

— Pentru că așa trebuie, declar, străduindu-mă să-mi țin ochii

larg deschiși, fiindcă durerea de cap deja devine bubuitoare^{re}.

Ne organizăm în două fronturi în casa care n-a mai văzut atât de multă mișcare de-aici poate, de când e lumea. La etaj, Thomas și Morfran întind o dâră de tămâie pisată de-a lungul capătului de sus al scării. Morfran și-a scos propriul pumnal și taie aerul cu el, făcând semnul pentagramei. Nu arată nici pe departe atât de bine ca pumnalul meu, pe care mi-l țin în teaca lui din piele, atârnat cu o

curea de umăr și de-a curmezișul pieptului. M-am străduit să nu mă gândesc prea mult la ce-au zis Morfran și Thomas despre el. E doar un obiect; nu e cine știe ce artefact merit de la srcine să fie bun sau rău. Nu are o voință a sa proprie. În toți anii de când îl am, n-am țopăit peste tot numindu-l Comoara mea. Cât

despre legătura dintre el și Obeahman, sunt al naibii de sigur că ea va fi retezată în seara asta.

acelor La etaj, Morfran șoptește și se rotește lent în cerc, în sensul invers de ceasornic. Thomas ia ceva care seamănă cu o mână din

lemn, cu degetele întinse, și mătură capătul de sus al scării cu ea, apoi o lasă jos. Morfran își termină incantația; îi face un semn de încuviințare lui Thomas, care aprinde un băț de chibrit și-l lasă să cadă. O dâră de flăcări albastre izbucnește pe palierul de la etaj, apoi se stinge, scoțând fum.

— Miroase ca la un concert cu Bob Marley aici, îi zic lui Thomas când vine la parter.

— E paciuli, îmi răspunde.

— Dar mătura aia cu degete din lemn?

— Rădăcină de tătăneasă. Pentru siguranța casei.

Privește în jur. Zăresc dincolo de privirea lui că bifează în minte

elementele unei liste.

— În definitiv, ce făceați voi doi acolo?

— Acolo e locul din care o să facem legarea, îmi explică, făcând semn cu capul spre etaj. Și e linia noastră de apărare. O să ermetizăm tot etajul. În cel mai rău caz, ne regroupăm acolo. El n-o să se mai poată apropia de noi. Oftează. Așadar, presupun că ar fi cazul să

încep cu pentagramele pe la ferestre.

Cel de-al doilea front face zarvă în bucătărie. E vorba despre mama, Carmel și Anna. Anna o ajută pe mama să se descurce cu

un cuptor cu lemne, în care încearcă să fiarbă poțiuni protectoare. Receptez o boare de ape tămăduitoare cu rozmarin și levănțică. Mama e genul „pregătește-te pentru tot ce e mai rău, speră în tot ce e mai bun”. Misiunea ei e să facă un farmec cu care să-l ademenească ^{aici; asta}, în afară de trasul meu pe sfoară.

Nu știu de ce gândesc codificat. Toate trucurile astea pentru tras pe sfoară. Până și eu încep să mă întreb la ce mă refer. Trucul cu slăbiciunea e o păcăleală. E o strategie din box, devenită celebră datorită lui Ali⁵⁰. Fă-ți adversarul să creadă că pierzi. Adu-l acolo unde vrei să ajungă. Și doboară-l.

Așadar, în ce constă trasul pe sfoară, în cazul meu? S-o nimicesc pe Anna.

Cred c-ar trebui să mă duc să-i spun și ei.

În bucătărie, mama toacă un fel de plante cu frunze. Pe masă e un borcan deschis, cu un lichid verde care miroase ca un amestec de castraveți murați cu scoarță de copac. Anna amestecă într-un vas de pe foc. Carmel se învârtește prin preajma ușii care dă spre subsol.

⁵⁰ Muhammad Ali (anterior Cassius Clay), boxer profesionist american, fost campion mondial la categoria grea. În meciul disputat în anul 1974 cu rivalul rău, George Foreman, Ali a adoptat tactica numită de el rope-a-dope, evitându-și în permanență adversarul, care s-a văzut nevoit să alerge după el în ring și să-și irosească forțele cu lovituri în gol. Pe plan psihologic, tactica presupunea să-i inducă adversarului impresia că va câștiga ușor, slăbindu-i astfel vigilența.

— Ce e acolo? Întreabă ea și o deschide.

Anna se crispează și privește spre mine. Oare ce-ar găsi Carmel acolo jos dacă s-ar duce? Cadavre dezorientate, umblătoare?

Probabil că nu. Apariția acelor fantome pare să fie o manifestare a sentimentului de vinovăție al Annei. În cazul în care Carmel ar

nimeri peste ceva, probabil că n̄ar fi decât vreo câteva mici puncte reci și, din când în când, misterioase zgomote de uși închizându-se.

— Nimic care ne-ar putea îngrijora, îi răspund, ducându-mă să închid ușa la loc. Treburile decurg destul de bine sus. Pe-aici cum merge?

Carmel ridică din umeri.

— Nu sunt de cine știe ce folos. Aici e vorba oarecum despre gătit, iar eu nu mă pricep să gătesc. Însă ele par să se descurce foarte bine.

Dar cam încet, adaugă, încrețindu-și nasul.

— Nu trebuie să te grăbești niciodată dacă vrei să-ți iasă o poțiune bună, declară mama, zâmbind. Altfel, te rablagește de tot. Iar tu ai fost de mare ajutor, Carmel. Ea a purificat cristalele.

Carmel îi zâmbește, însă face cu ochiul spre mine.

— Cred că mă duc să-i ajut pe Thomas și pe Morfran, îmi zice. După ce pleacă, îmi doresc să fi rămas. Fiind numai eu, Anna și

mama mea aici, încăperea mi se pare straniu de ticsită. Sunt lucrurile ar trebui spuse, dar nu de față cu mama.

Anna își drege glasul.

— Cred că s-a legat, doamnă Lowood, zice ea. Mai aveți nevoie de

mine pentru altceva?

Mama aruncă o privire spre mine.

— Chiar acum, nu, draga mea. Mulțumesc.

În timp ce trecem prin living spre antreu, Anna își lasă capul pe

spate ca să zărească un pic din pregătirile de sus.

— Habar n-ai cât e de ciudat, îmi mărturisește. Să am atâția oameni în casă și să nu vreau să-i prefac în mici fărâme.

— Dar asta e o evoluție, nu?

Anna își încrețește nasul.

— Ești cum a zis Carmel mai devreme? Își lasă privirea în jos, apoi o ridică la loc spre mine: Un măgar.

Izbucnesc în râs.

— Prinzi repede, îi zic.

leșim pe verandă. Îmi strâng geaca pe mine. Nu mi-am scos-o deloc; casa n-a mai cunoscut căldura de o jumătate de secol.

— Îmi place Carmel, îmi zice Anna. La început, nu mi-a plăcut.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Am crezut că e iubita ta, mărturisește, zâmbind. Dar e un motiv prostesc pentru care să nu-ți placă de cineva.

— Mda, mă rog. Cred că Thomas și Carmel sunt pe cale să se intersecteze.

Ne rezemăm de casă și simt putreziciunea scândurilor din spatele meu. Nu par să fie prea sigure; când mă las pe ele, am senzația că eu le țin să nu cadă, în loc să fie invers.

Durerea de cap e și mai insistentă. Pare să fie ceva de genul începutului unui junghi intercostal la maratonisti. Ar trebui să mă interesez dacă are cineva un Advil. Dar ar fi o prostie. Dacă e de natură mistică, atunci ce naiba ar putea să-mi facă un Advil?

—Mă Începe să doară, nuprivește îngrijorată. Ți așa?Probabil nu mi-am dat seama că mă frecam la ochi.

— N-am nimic.

— Trebuie să-l aducem înapoi cât mai repede, zice ea, ducându-se până la balustradă și venind înapoi. Cum ai de gând să-l atragi aici? Spune-mi.

— O să fac ce ți-ai dorit totdeauna, îi zic.

Are nevoie de câteva clipe până să înțeleagă. Dacă e posibil ca o persoană să arate lezată și recunoscătoare în același timp, atunci asta e fața pe care a făcut-o ea.

— Nu te entuziasma atât. N-o să te omor decât un picuț. O să fie mai degrabă ca un ritual de lăsarea sângelui.

Se încruntă.

— Crezi c-o să meargă?

— Cu toate farmecele de invocare suplimentare pregătite în bucătăria aia, așa cred. El ar trebui să fie ca un câine din desenele animate, plutind după mirosul unei camionete pline cu hotdogi.

— Asta o să mi slăbească puterile.

— Cât?

— Nu știu.

Fir-ar să fie. Adevărul e că nici eu nu știu. Nu vreau s-o rănesc, însă sângele e cheia. Fluxul energetic trecând prin lama cuțitului meu spre cine-știe-unde-mama-naibii ar trebui să-l atragă ca urletul unui lup alfa. Închid ochii. Un milion de lucruri ar putea să iasă cum nu trebuie, dar e prea târziu ca să ne mai gândim la altceva.

Durerea dintre ochi mă face să clilesc extrem de des. Îmi vlăguiește concentrarea. Nici măcar nu știu dac-o să mai am suficientă forță ca să fac tăieturile, în cazul în care pregătirile ar mai dura mult.

— Cassio. Mă tem pentru tine.

Chicotesc.

— Înțelept din partea ta, probabil.

Ar fi de preferat, ceva cu flux și reflux, ca să închid ochii strâns. Nici măcar nu e o durere acută, cu junghiuri...mi pot reveni printre ele. Asta e o durere constantă și înnebunitoare. Nu există alinare.

Ceva rece îmi atinge obrazul. Degete delicate mi se strecoară prin părul de la tâmples, dându-l spre spate. Apoi, îi simt atingerea pe buze, atât de prudentă, iar când deschid ochii, privesc drept în ai ei. Îi închid la loc și-o sărut.

Când se termină – și nu se termină prea repede – ne rezemăm de

casă, cu frunțile împreunate. Mâinile mele sunt pe mijlocul ei.
Ea

încă îmi mângâie tâmplesle.

— N-am crezut c-o să ajung vreodată să fac asta, șoptește.

— Nici eu. Am crezut c-o să te nimicesc.

Anna zâmbește cu subînțeleș. Ea crede că nu s-a schimbat nimic.

Greșește. Totul s-a schimbat. Totul, de când am sosit eu în orașul ăsta. Și acum știu că trebuia să ajung aici. Că momentul în care i-am auzit povestea – legătura pe care am simțit-o, interesul – și-a avut rostul lui.

Nu mă tem. În ciuda durerii arzătoare dintre ochi și a conștiinței

faptului că o creatură vine după mine, una care ar putea cu ușurință să-mi smulgă splina și s-o facă să pocnească de parcă ar fi un balon cu apă, nu mă tem. Ea e cu mine. Ea e rostul meu și-o să ne salvăm unul pe celălalt. O să-i salvăm pe toți. După care o s-o conving că ea trebuie să rămână aici. Cu mine.

Înăuntru se aude un mic zăngănit. Cred că o fi scăpat mama ceva pe jos prin bucătărie. Nu e mare scofală, dar o face pe Anna să sară ca arsă și să se îndepărteze. Mă răsucesc într-o parte și tresar. Îmi

trece prin minte că e posibil ca domnul Obeahman să fi început lucrarea de frăgezire a splinei mele ceva mai devreme. Apropo, unde e splina, în definitiv?

— Cas, exclamă Anna, întorcându-se ca să mă sprijin de ea.

— Nu pleca, îi zic.

— Nu plec nicăieri.

— Nu pleca, niciodată, îi zic, în glumă, și ea face o față de parcă ar

considera că e necesar să Mă sărută din nou, iar eu nu-fiu strangulat. i mai las buzele să se desprindă; o fac să se foiască și să izbucnească în răs și să încerce să-și păstreze seriozitatea.

— Hai să ne concentrăm doar la astă-seară, îmi propune.

Să ne concentrăm la astă-seară. Da, dar faptul că m-a sărutat încă o dată vorbește mult mai tare.

Pregătirile s-au încheiat. Eu stau întins pe spate pe canapeaua acoperită de praf, apăsându-mi pe frunte o sticlă calduță de Dasani. Țin ochii închiși. Lumea pare mult mai frumoasă pe întuneric.

Morfran a încercat să facă încă o purificare, sau contracarare, sau el mai știe ce, dar nu i-a ieșit nici pe departe la fel de bine ca prima. A

îndrugat incantații și a scăpărat amnare, producând mici efecte pirotehnice drăguțe, apoi mi-a mânjit fața și pieptul cu ceva negru, de consistența cenușii, care mirosea a sulf. Durerea de sub coaste s-a atenuat și n-a mai încercat să mi se suie în cutia toracică. Durerea de cap s-a redus la o zvâcnire moderată, dar tot nașpa a rămas. Morfran

a părut îngrijorat și dezamăgit de rezultate. A zis că îar fi ieșit mai bine dac-ar fi avut sânge proaspăt de pui. Chiar dacă sufăr, tot mă bucur că n-a avut acces la o pasăre vie. Ce mai spectacol ar fi fost.

Îmi amintesc cuvintele rostite de Obeahman: că mintea mi se va scurge prin urechi, sau cam așa ceva. Sper că nu s-a exprimat la propriu.

Mama stă pe canapea, la picioarele mele. Își ține o mână pe glezna mea și-o mângâie, absentă. Încă ar vrea să fugă. Absolut toate

instinctele ei materne îi cer să mă ia pe sus și s-o ștergem. Numai că ea nu e doar o mamă oarecare. E mama mea. Așa că stă și se pregătește să lupte cot la cot cu noi.

— Îmi pare rău pentru motanul tău, îi zic.

— Era motanul nostru, răspunde ea. Și mie îmi pare rău.

— A încercat să ne prevină, meditez eu cu voce tare. Trebuia să-l fi ascultat pe ghemotocul ăla de blană. Las jos sticla cu apă.

Zău

că Ea dă aprobator din cap. mi pare rău, mamă. O să mi lipsească.

—

—

— Vreau să te duci sus înainte să înceapă ceva, îi zic.

Ea încuviințează din nou din cap. Știe că nu pot să mă concentrez dacă-mi fac griji pentru ea.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă. Că l-ai căutat în toți anii ăștia? Că ți-ai pus în gând să te duci după el?

— N-am vrut să te îngrijorez, îi zic și mă simt oarecum ridicol.

Vezi cât de bine s-au potrivit lucrurile?

Îmi îndepărtează ușor părul căzut peste ochi. Detestă faptul că mi-l las tot timpul să-mi atârne peste față. O încordare preocupată îi apare pe chip și mă privește mai îndeaproape.

Ce e? o întreb.

Ai ochii galbeni, îmi zice și-mi dă impresia că e pe cale să plângă iar.

Din altă cameră, îl aud pe Morfran înjurând.

— E ficatul, adaugă mama încet. Poate și rinichii. Te lasă.

Ei bine, asta explică senzația de lichefiere pe care o am într-o parte.

Suntem singuri în living. Toți ceilalți s-au cam răspândit în colțurile lor desemnate. Bănuiesc că fiecare e preocupat acum cu ceva meditație, poate rostește vreo rugăciune. Cât despre Thomas și Carmel, sper că se pupă printr-o debara. Afară, o străfulgerare de electricitate îmi atrage privirea.

— Nu e un pic cam târziu în anotimpul nostru pentru fulgere? întreb.

—

Morfran răspunde din ușa bucătăriei, pe unde se tot învâртеște:

— Nu e un fulger normal. Cred că flăcăul nostru dezvoltă ceva

energie.

— Ar trebui să facem descântecul de invocare, propune mama.

— Mă duc să-l caut pe Thomas, zic.

Mă salt de pe divan și urc la etaj fără zgomot. Ajung în capătul de sus al scării și aud vocea lui Carmel, venind dinspre una dintre

fostele camere pentru oaspeți.— Nu știu ce caut eu aici, zice, și după voce e speriată, dar și oarecum sarcastică.

— Cum adică? o întreabă Thomas.

— Fii serios. Eu sunt Regina Balului, ce naiba. Cas e un fel de Buffy, Spaima Vampirilor, tu, bunicul tău și mama lui sunteți toți vrăjitori și vrăjitoare și așa mai departe, iar Anna e Anna. Eu ce caut aici? La ce sunt bună?

— Ai uitat? îi răspunde Thomas. Tu ești vocea rațiunii. Tu te gândești la lucrurile pe care le uităm noi.

— Mda. Și cred c-o să mă las omorâtă. Sunt doar eu și băta mea din aluminiu.

Ba nu. N-o să fie așa. N-o să pățești nimic, Carmel.

—

—

Amândoi coboară vocile, iar eu mă simt ca un pervers care trage cu urechea. N-o să-i deranjez. Mama și Morfran pot să se descurce și singuri cu farmecele. Îl las pe Thomas să-și trăiască momentul. Așa că bat încetșor în retragere pe trepte și mă duc spre ieșire.

Sunt curios cum vor sta lucrurile după ce se vor termina toate

astea. Presupunând că să scăpăm toți, ce o să se întâmple? Va redeveni totul așa cum era? Va uita Carmel, până la urmă, de aventurile trăite împreună cu noi? Îi va da papucii lui Thomas și se va întoarce la rolul ei de figură centrală la SWC? N-ar face ea una ca asta, nu-i așa? Adică, ea tocmai m-a comparat cu Buffy, Spaima

Vampirilor, așa că părerea mea despre ea nu e la cel mai înalt nivel în clipa asta.

Când ies pe verandă, înfășurându-mă mai strâns cu geaca, o văd

pe Anna, stând pe balustradă cu un picior ridicat. Privește cerul și chipul ei, luminat de fulgere, oglindește în egală măsură admirație și îngrijorare.

— Ciudată vreme, zice ea.

— Morfran e de părere că nu e numai vremea, îi răspund, iar ea abordează expresia de asta mă gândeam și eu.

— Arăți ceva mai bine.

—

—Nu știu de ce, dar mă simt intimidat. Acum chiar nu e momentul ^{Mersi.} pentru așa ceva. Mă apropii de ea și-i cuprind mijlocul cu brațele.

Nu are pic de căldură în corp. Când îmi lipesc nasul de părul ei negru, nu simt pic de miros. Și totuși, pot s-o ating și am ajuns s-o cunosc. Și, cine știe din ce motiv, ea poate să spună aceleași lucruri despre mine.

Simt o boare de ceva condimentat. Ne ridicăm amândoi privirile.

Dintr-o cameră de sus, ies furioare subțiri de fum aromat, fum care nu se destramă în vânt, ci, dimpotrivă, se extinde în mai multe degete eterice, chemând pe cineva. Descântecetele de invocare au început.

Ești gata? o întreb.

—

—

Mereu și niciodată, îmi răspunde încet. Nu așa se zice?

— Da, rostesc, cu buzele lipite de gâtul ei. Așa se zice.

— Unde-ar trebui s-o fac?

— Undeva unde să pară, cel puțin, că ar fi o rană mortală.

— De ce nu pe interiorul încheieturii? E clasic, dacă vrei un motiv. Anna stă jos, în mijlocul podelei. Partea interioară a brațului ei palid îmi plutește prin fața ochilor afectați. Suntem emoționați amândoi, iar sugestiile venite de la etaj nu ne ajută.

— Nu vreau să-ți fac rău, șoptesc.

— Nu-mi faci. Nu tocmai.

E întuneric deplin, iar furtuna uscată cu descărcări electrice se apropie constant de casa noastră de pe deal. Pumnalul meu, în mod

normal atât de sigur și neabătut, tremură și vibrează când creșterez cu el brațul Annei. Sângele ei negru țâșnește într-o dungă groasă, pătându-i pielea și picurând pe scândurile prăfuite ale dușumelei, în stropi grei.

Capul mă doare de mor. Am nevoie să mi-l păstrez limpede. În timp ce privim amândoi balta de sânge, putem simți un soi de iuțire a aerului, o oarecare forță intangibilă care ne face părul de pe brațe și

de la ceafa să se — Vine, anunț, suficient de tare încât să mă poată auzi toți, dinzbârlească și să rămână ridicat.

—

pozițiile pe care și le-au ocupat la etaj, privind peste balustradă. Mamă, intră într-o cameră din fund. Treaba ta s-a încheiat.

Ea n-ar vrea să se ducă, dar se supune, fără să scoată un cuvânt, chiar dacă are pe limbă cuvinte de îngrijorare și de încurajare cât pentru un roman.

— Mi se face rău, șoptește Anna. Și mă atrage, ca altădată. Ai tăiat

cumva prea adânc?

Mă întind spre brațul ei.

— Nu cred. Nu știu.

Sângele curge, ceea ce era și în intenția noastră, însă e foarte mult.

Oare cât sânge poate să aibă o fată moartă?

Cas, exclamă Carmel și sesizez tonul ei alarmat.

Nu privesc spre ea. Privesc spre ușă.

Ceața pătrunde înăuntru de pe verandă, strecurându-se prin crăpături, înaintând ca un șarpe curios pe podea. Nu știu la ce m-aș fi așteptat, însă sigur nu la asta. Cred că m-am așteptat ca el să facă ușa să zboare din balamale și să rămână în prag, profilat pe lumina lunii, ca un reductibil spectru fără ochi.

Ceața ne înconjoară. În toată splendoarea trucului nostru, îngenunchem, sleiți, arătând înfrânți. Numai că Anna chiar pare mai moartă decât de obicei. Planul ăsta e posibil să ne iasă pe dos.

Și deodată ceața se recompune și încă o dată îl privesc pe Obeahman, care mă privește la rândul lui cu ochii acoperiți de

—
pleoapele cusute.

Detest să văd fantome fără ochi. Orbite goale sau globi oculari înnegurați sau ochi care, pur și simplu, nu sunt unde ar trebui să fie— detest toate astea. Mă înspăimântă și asta mă scoate din sărite.

De deasupra capetelor noastre, aud incantațiile începând și, din fața mea, pe Obeahman râzând.

— N-aveți decât să mă legați cât vreți, zice el. Eu îmi iau ce-am venit să caut.

ai venit să cauți cuțitul meu în burtă.— Ferecați casa, le strig celor de sus și mă salt în picioare. Sper că

— Devii deranjant, observă el, dar eu nu gândesc.

Mă lupt, mă avânt, străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul printre pulsațiile de durere din craniu. Spintec și răsucesc, cu toată înțepeneala din piept și dintr-o parte a corpului.

E iute și ridicol de agil pentru cineva fără ochi, dar în cele din urmă răzbat. Întregul trup mi se încordează ca un arc când simt muchia cuțitului strecurându-se printre coastele lui.

Sare înapoi și-și lipește o mână moartă peste rană. Triumful meu are viață scurtă. Până să-mi dau seama de ce se-ntâmplă, înaintează și mă izbește de un perete. Nu-mi dau seama de ce m-am lovit până când nu mă preling pe el în jos.

Legăți-I! Slăbiți-I! strig, dar chiar în același timp el zvâcnește înainte ca un blestemat de păianjen și ridică divanul de parcă ar fi unul gonflabil, apoi îl aruncă în echipa mea de descântători de la etaj.

—

Ei urlă la impact, dar n-am timp să mă întreb dac-or fi pățit
ceva.

Mă înșfacă de umăr și mă ridică, apoi mă expediază dintr^{-un}
pumn în perete. Când aud un zgomot ca de surcele frânte, îmi
dau seama că în realitate e vorba despre o întreagă grămadă
de coaste de-ale mele. Poate chiar întreaga afurisită de cușcă
toracică.

— Pumnalul ăsta e al nostru, îmi rostește el în față, fumul
dulceag ieșindu-i dintre gingiile râncede. E ca Obeah: e
concentrat, deopotrivă al tău și al meu acum, și al cui crezi tu că
e mai tare?

Concentrat. Peste umărul lui o văd pe Anna, cu ochii înnegriți
și

trupul contorsionat, acoperit de rochia din sânge. Rana de pe
brațul ei s-a întins și ea zace într-o băltoacă unsuroasă, un pic
mai lată de o jumătate de metru. Privește podeaua, cu o
expresie absentă. Sus, la etaj, zăresc divanul aruncat și o
pereche de picioare prinsă dedesubt. În gură simt gustul
propriului meu sânge. Respir cu dificultate.

Și deodată o Amazoană apare din senin. Carmel sare de la
jumătatea scării, pe lângă perete. Țipă. Hidosul Obeahman se

întoarce față, iar băta are un efect mai mare decât la Anna,
poate și deoarece exact la timp cât să primească băta din
aluminu în plină

—

Carmel e mult mai scoasă din pepeni. Îl doboară în genunchi și lovește iar și iar. Uite unde era Regina Balului care credea că n-o să facă nimic.

Nu ratez ocazia. Îi înfig pumnalul în picior, iar el urlă, dar izbutește să-și strecoare brațul și s-o apuce de gambă pe Carmel. Se aude un soi de pocnet umed și în sfârșit înțeleg cum de e el capabil

de mușcături atât de mari din oameni: are maxilarul desprins, în cea mai mare parte. Își afundă dinții în coapsa lui Carmel.

— Carmel! urlă Thomas, șchiopătând în jos pe trepte.

N-o să ajungă la ea în timp util – nu îndeajuns de repede ca să-i păstreze piciorul întreg –, așa că mă arunc eu spre Obeahman și

cuțitul meu îi pătrunde în obraz. O să-i retez tot maxilarul, jur.

Carmel țipă și se agață de Thomas, care se străduiește s-o scape dintre colții crocodilului. Eu îmi răsucesc cuțitul în gura lui, rugându-mă la Dumnezeu să n-o tai și pe ea cu ocazia asta, iar el îi dă drumul, cu un plescăit umed. Întreaga casă se zguduie de furia

lui.

Numai că nu e furia lui. Asta nu e casa lui. Și puterile îi slăbesc. L-am crestat îndeajuns acum ca să ne luptăm într-o baltă clisoasă.

Reușește să mă țintuiască de podea în timp ce Thomas o târăște pe Carmel departe din calea lui, așa că nu vede ceea ce văd eu, adică o rochie plutitoare, picurătoare, din sânge.

Mi-ar fi plăcut să aibă ochi, ca să pot vedea surprinderea din ei în clipa în care ea îl înșfacă din spate și-l azvârle, cu un trosnet

asurzitor, în balustradă. Anna mea s-a ridicat din băltoaca ei, înveșmântată pentru luptă, cu părul zvârcolitor și venele negre. Rana de pe antebraț îi sângerează încă. Nu e tocmai bine.

Îl văd pe Obeahman ridicându-se încet în picioare, pe scară. Se scutură de praf și-și dezgolește dinții. Nu înțeleg. Tăieturile de la coaste și de pe față, rana de la picior, toate astea nu mai sângerează.

— Tu crezi că poți să mă omori cu propriul meu cuțit? mă

întreabă. Îmi întorc privirea spre Thomas, care și-a scos geaca și-o leagă în jurul piciorului lui Carmel. Dacă nu pot să-l distrug cu pumnalul, atunci nu știu ce să fac. Mai există și alte metode de a da gata o fantomă, dar nimeni dintre cei de-aici nu le cunoaște.

Abia dacă mai pot să mă mișc. Îmi simt pieptul ca un pachet de vreascuri răzlețe.

— Nu e cuțitul tău, îi dă replica Anna. Nu și după seara asta. Mă privește peste umăr și zâmbește, numai un pic. Eu o să i-l dau înapoi

acum, declară.

— Anna, încerc să zic, dar nu mai găsesc altceva de spus.

Sub privirea mea, sub privirile noastre, ale tuturor, ea își ridică pumnul, apoi lovește cu el în podea, trimițând așchii și bucăți de lemn spart până la jumătatea distanței către tavan. Nu-mi dau seama ce face.

Și deodată observ ușoara lumină roșie, ca de tăciuni.

Pe fața Annei zăresc surprindere, care se schimbă imediat într-o ușurare bucuroasă. Ideea ei fusese un bluf. Nu știa dacă se va întâmpla ceva după ce va deschide gaura aia în podea. Dar acum, că știe, își arată dinții și își încârligă degetele.

Înaintează spre Obeahman, care șuieră furios. Chiar și când e slăbită, ea n-are egal. Cei doi schimbă lovituri între ei. Ea îi sucește gâtul, dar numai ca să-l vadă că și-l sucește el la loc imediat.

Trebuie s-o ajut. Nu mai contează că propriile oase îmi sfâșie plămâni. Mă arunc pe burtă. Folosindu-mi cuțitul ca pe un piolet de alpinist, mă ridic și râcâi scândurile podelei.

Casa se mișcă, o mie de scânduri și cuie ruginite se vaită dizarmonic. Și mai sunt și sunetele scoase de ^{ei}, izbindu-se unul ^{de} celălalt, zgomote suficient de dense ca să mă facă să tresar. Sunt uimit că nu se sfărâmă amândoi în bucățele însângerate.

— Anna!

Vocea îmi e insistentă, dar slabă. Nu pot să inspir prea mult aer. Sunt încleștați unul de celălalt, cu grimase de sforțare pe fețe. Ea îl sucește în stânga și-n dreapta; el mârâie și-și smucește capul înainte.

Ea se clatină înapoi și mă — Cas! strigă, printre vede
apropiindudinții încleștați. — mă. Trebuie să ieși de-aici!
Trebuie să-i scoți pe toți de-aici!

— Nu te las, îi strig.

Sau, cel puțin, așa cred, că strig. Rezervorul meu de adrenalină e aproape gol. Am impresia că luminile au început să clipească. Dar
n-o las.

— Anna!

Ea țipă de durere. Cât timp a fost atentă la mine, nemernicul și^a scos falca din țâțâni, iar acum și-a prins-o de brațul ei, înfigându-și colții în el ca un șarpe. Vederea sângelui ei pe buzele lui mă face să urlu. Îmi trag picioarele sub mine și mă arunc.

Îl apuc de păr și încerc să-l azvârl de pe ea. Marginile creștăturii
pe care i-am făcut-o pe față fâlfâie grotesc la orice mișcare. Îl tai încă o dată și, folosindu-mi cuțitul, îi desfac fălcile, apoi ne unim toate forțele și-l aruncăm. Se izbește de scara ruptă și cade, rășchirat și năucit.

— Cassio, trebuie să pleci acum, îmi zice ea. Te rog.

Praful cade peste tot în jurul nostru. Ea a făcut ceva cu casa, a deschis gaura aia care arde în podea. O știu, și mai știu că nu mai are cale de întoarcere.

— Tu vii cu mine!

O apuc de braț, dar să tragi de ea e ca și cum ai încerca să tragi de o coloană de marmură. Thomas și Carmel mă strigă de lângă ușă, însă mie mi se pare că ar fi la o mie de kilometri depărtare. Au reușit să iasă. Tălpile lor tropăie pe treptele verandei din față.

În mijlocul vacarmului, Anna e calmă. Își lipește o mână de fața mea.

— Nu regret, îmi șoptește.

Expresia din ochii ei e tandră.

Apoi devine dură. Mă îmbrânțește, mă azvârle în cealaltă parte a camerei, de unde am venit. Mă rostogolesc și simt starea oribilă în care au ajuns coastele mele. Când ridic capul, o văd pe Anna

înaintând unde l-am aruncat noi, la picioarele scării spre Obeahman, care zace încă întins. Îl apucă de un braț și de cu fața în jos acolo

un picior. El începe să se miște când îl târăște spre gaura din podea.

Când își ridică ochii cusuți și vede, i se face frică. Trimite o ploaie de lovituri spre fața și umerii Annei, dar pumnii lui nu mai par să fie de furie. Par să fie de apărare. Mergând cu spatele, ea nimerește gaura cu piciorul și începe să se cufunde în ea, strălucirea focului luminându-i pulpa.

— Anna! urlu eu când casa începe cu adevărat să se zguduie.

Dar nu sunt în stare să mă ridic. Nu sunt în stare de nimic, decât s-o văd cum se cufundă tot mai mult, s-o privesc cum îl trage în jos pe Obeahman, în timp ce el țipă strident și se zbate, încercând să se elibereze.

Mă arunc pe burtă și încep să mă târăsc iar. Simt gust de sânge și de panică. Mâinile lui Thomas sunt pe mine. Încearcă să mă tragă afară, exact cum a făcut acum câteva săptămâni, prima dată când am fost în casa asta. Dar acum am impresia că au trecut ani de-atunci și de data asta mă împotrivesc. El îmi dă drumul și fuge spre scară,

unde e mama, urlând după ajutor, în timp ce casa trosnește. Praful face să fie mai greu de văzut, mai greu de respirat.

Anna, te rog, mai privește o dată spre mine. Însă ea de-abia dacă se mai vede. S-a cufundat atât de adânc, încât numai câteva fuioare de păr se mai zvârcolesc deasupra podelei. Thomas a revenit și mă smucește, mă târăște afară din casă. Dau să-l spintec cu cuțitul, deși nu vreau asta cu adevărat, cu toată frica ce m-a cuprins. Când mă trage peste treptele verandei, coastele îmi urlă de durere și-mi vine

să-l înjunghii de-a binelea. Numai că el și-a atins țelul. A reușit să mă târască până la micul nostru grup înfrânt, de la marginea curții. Mama îl ține pe picioare pe Morfran, iar Carmel șontâcăie într-un picior.

— Dă-mi drumul, mârâi eu.

Sau, cel puțin, așa cred, că mârâi. Nu pot să-mi dau seama. Nu prea pot să vorbesc.

—Mă împing în mâini ca să privesc spre casă. E plină de o
lumină ^{Ah}, exclamă cineva.

roșie. Întreaga clădire pulsează ca o inimă, răspândindu-și strălucirea pe cerul nopții. Deodată, se produce o implozie, cu un zgomot oribil, pereții absorbindu-se în ei înșiși și prăbușindu-se, trimițând în sus ciuperci de praf și așchii și cuie zburătoare.

Cineva mă acoperă, apărându-mă de efectele detunăturii, însă eu am vrut s-o văd. Am vrut s-o văd pe ea, pentru ultima oară.

Epilog

Nici prin gând nu v-ar trece că oamenii ar putea să creadă că toți am ajuns să fim atât de șifonați – în atât de multe feluri interesante – în urma unui atac al urșilor. Mai ales când Carmel are o urmă de mușcătură care se potrivește perfect cu rănila descoperite într-unul dintre cele mai oribile locuri ale crimei din istoria recentă. Însă niciodată nu încetează să mă surprindă ceea ce sunt dispuși oamenii să creadă.

Un urs. Mda, sigur. Un urs a mușcat-o pe Carmel de picior, iar eu am fost azvârlit într-un copac după ce, în mod eroic, am încercat să-l iau de pe ea. La fel și Morfran. La fel și Thomas. Nimeni n-a fost mușcat, în afara lui Carmel, nici n-a fost zgâriat, iar mama a rămas complet nevătămată, dar, stați puțin, se mai întâmplă lucruri din
astea.

Eu și Carmel suntem încă în spital. Ea a avut nevoie de cusături
și

suportă un tratament cu vaccinuri antirabice, ceea ce e nașpa, dar e prețul plătit pentru alibiul nostru. Morfran și Thomas nici măcar n-au fost internați. Eu zac într-un pat cu pieptul înfășurat tot, încercând să respir cum trebuie ca să nu mă aleg cu o pneumonie. Mi-au luat sânge ca să-mi analizeze enzimele din ficat, pentru că atunci când am fost adus aveam încă nuanța bananei, dar nu era nimic în neregulă. Totul funcționa normal.

o dată pe zi Mama și o duc pe Carmel Thomas vin să ne viziteze printru scaunul rulant, ca să vedem cu toții o permanentă rotație și

episodul din Jeopardy! Nimeni nu vrea să spună că se simte ușurat pentru că n-a fost mai rău, sau că am fost toți norocoși, dar știu că ei asta gândesc. Ei se gândesc că putea să fie mult mai rău. Poate că așa o fi, dar eu nu vreau s-o aud. Și, dacă așa e, atunci au o singură persoană căreia trebuie să-i mulțumească pentru asta.

Anna ne-a menținut pe toți în viață. S-a târât, cu tot cu Obeahman, Dumnezeu știe încotro. Mă tot gândesc la lucrurile pe care aș fi putut să le fac altfel. Încerc să-mi amintesc dacă exista vreo altă cale de a se desfășura totul. Însă nu mă forțez prea tare, fiindcă ea s^a sacrificat pentru noi, frumoasa, nesăbuita mea fată, și nu vreau ca sacrificiul ei să fi fost inutil.

Aud o bătaie în ușă. Îmi ridic privirea și-l văd pe Thomas stând în prag. Apăs pe butonul patului meu Posturepedic ca să mă pot ridica în capul oaselor în întâmpinarea lui.

— Bună, zice el, trăgându-și un scaun. N-ai de gând să-ți mănânci jeleul?

— Urăsc naibii jeleurile verzi, îi răspund, împingând farfuria spre

el.

— Și eu. Întrebam doar așa.

Izbucnesc în râs.

— Nu mă face să mă doară coastele, dobitocule!

Thomas zâmbește. Mă bucur sincer că e teafăr. Deodată, își drege

glasul.

cam plăcut, chiar dacă era înfricoșătoare, și știm că tu<— Ne pare rău pentru ea, să știi, îmi zice. Mie și lui ^{Carmel.} Ne-a

Se întrerupe și-și drege glasul încă o dată.

Am iubit-o. Asta urma el să spună. Asta a știut toată lumea, înainte s-o știu eu.

— Casa era, cum să zic, dementă, continuă el. De parc-ar fi fost din filmul ăla, Poltergeist. Nu primul. Ăla cu bătrânul înspăimântător. Din nou, simte nevoia să-și dreagă glasul, înainte să

spună: M-am întors împreună cu Morfran, după, ca să vedem dacă a mai rămas ceva acolo. Dar nu mai era nimic. Nici măcar rămășițele ei de spirite.

Înghit în sec. Ar trebui să mă bucur că s-au eliberat. Dar asta înseamnă că ea s-a dus cu adevărat. Nedreptatea gândului aproape că mă sufocă pentru o clipă. În sfârșit, îmi găsesc o fată cu care chiar aș putea să fiu, poate singura fată din lume, și am parte de ce? De două luni cu ea? Nu sunt de ajuns. După toate

cele prin care a trecut ea – după toate cele prin care am trecut eu – meritam amândoi mai mult decât atât.

Sau poate că nu meritam. În orice caz, viața nu funcționează așa. N-o interesează ce e drept sau ce e nedrept. Și totuși, șederea pe patul ăsta de spital mi-a dat timp din belșug pentru gândire. În ultimul timp, m-am tot gândit la o grămadă de lucruri. Majoritatea, despre uși. Pentru că în esență asta a făcut Anna. Ea a deschis o ușă, de aici spre altundeva. Și ușile pot fi făcute să se deschidă în ambele sensuri, din ce mă învață experiența mea.

— Ce e atât de amuzant?

Îmi întorc privirea spre Thomas, nedumerit. Îmi dau seama că începusem să zâmbesc.

— Nimic. Doar viața, îi răspund, ridicând din umeri. Și moartea.

Thomas oftează și încearcă să zâmbească.

— Așadar, bănuiesc c-o să te transferi în curând. Pleci să faci ceea

ce faci tu. Mama ta spunea ceva despre un wendigo.

Chicotesc, apoi tresar de durere. Thomas mi se alătură, cam fără

tragere de inimă. Se străduiește cât poate să nu mă facă să mă simt vinovat pentru faptul că plec, să dea impresia că nu-i pasă dacă plec

sau nu.

— Unde<, începe el, privindu-mă cu prudență, încercând să se exprime cât mai delicat. Unde crezi că s-a dus?

Îl privesc pe prietenul meu Thomas, îi privesc chipul sincer,

cinstit.

— Nu știu, îi răspund încetișor, și probabil că în ochi îmi apare o

sclipire diavolească. Dar poate că tu și cu ^{Carmel} o să mă ajutați să aflu.

Mulțumiri

E nevoie de foarte multe ca să scoți în lume o povestire. Dacă ar fi să le mulțumesc tuturor celor implicați, aș putea umple încă o carte. Așa că o să mă limitez. O mare parte din merite îi revin agentului meu, Adriann Ranta, și redactorului meu, Melissa Frain. Amândoi ați făcut ca Anna în Veșmânt de Sânge să fie mai puternică. Nicio carte n-ar putea râvni la susținători mai buni. Mulțumiri le mai datorez și

lui Bill și Mary Jarrett, proprietarii de la Country Cozy Bed and Breakfast din Thunder Bay, Ontario, pentru ospitalitatea lor și informațiile oferite despre localitate. Ca de obicei, mulțumiri pentru echipa de marketing, lui Susan Murray, lui Missy Goldsmith, și fratelui meu, Ryan Vander Venter. Îi mulțumesc lui Tybalt, pentru că a fost un bun camarad, și lui Dylan, pentru că mi-a purtat noroc.

Și, evident, mulțumesc tuturor cititorilor, de toate tipurile, de pretutindeni. Avem nevoie de mai mulți ca voi.